P. HOWARD

CU NEBUNII SĂ NU TE PUI CRUCIȘĂTORUL ȘTERPELIT

P. Howard
Egy bolond száz bayd csinál
Albatrosz Könyokiadó
Budapest, 1969
Toate drepturile aparţin editurii ZZ

P. HOWARD

CU NEBUNII SĂ NU TE PUI

Roman

Traducere de George Volceanov

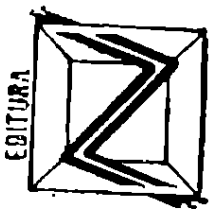

București, 1993

Consilier Literar : H. GRĂMESCU
Coperta de GH. BALTOC

ISBN 973-9127-89-4

CUVÎNT ÎNAINTE

În faţa primăriei pavoazate cu steaguri, mulţimea aştepta într-o ordine desăvîrşită începutul discursului jubiliar pe care urma să-l rostească primarul însă, spre stupoarea generală, în balcon în locul acestuia îşi făcu apariţia un tip saşiu, cu o uriaşă mustaţă pe oală, cu mănuşi albe de aţă pe mîini şi cu un paneraş de piaţă pe cap, tip care o salută cu gesturi prietenoase. Alături de acesta se înfăţişă norodului şi un tînăr slăbănog şi înalt dar chipeş, cu faţa bronzată, cu joben galben şi monoclu negru.

Uriaşul cu privirea şuie se apropie graţios de balustradă şi împărţi cîteva bezele mulţimii, în timp ce tînărul se căţără pe balustradă, lăsînd să se vadă că sub cojocul scurt este înfăşurat, pînă-n călcîie, în drapelul de stat. Pînă să-şi revină solemna gloată din uluirea care o cuprinsese, se şi apucă să peroreze cu un glas de stentor :

— Stimaţii mei semeni şi prieteni ! Eu, lordul Hontings-junior, conte de Daughter Hill, împreună cu prietenul meu, Tobias Vucli, inventatorul automatului de taxare a biletelor de tramvai, considerăm că este de datoria noastră să vă adresăm acest salut dumneavoastră care, pe arşiţa asta cumplită, dintr-un penibil sentiment al datoriei, v-aţi adunat aici să ascultaţi o cuvîntare. Asta se cheamă curată neghiobie, oameni buni, şi vă propun ca în locul acestei năpaste sărbătoreşti să ne mutăm cu toţii într-o cîrciumă ca lumea, la cîteva halbe cu bere !

— Cîtă dreptate are !, sări în apărarea discursului ţinut de prietenul său, uriaşul cel graţios şi saşiu, cu mus-

taţa pe oală, al cărui nas roşu era atît de borcănat şi de turtit de parcă la sfîrşitul cuvîntărilor ar fi fost deja agresat cu niscai roşii.

Simpatia arătată confratelui său îl impresionă pe acesta pînă într-atît încît găsi de cuviinţă să-l îmbrăţişeze pe saşiu şi să-l sărute pe amîndoi obrajii, după care-şi continuă discursul răsunător :

— Ce rost are să ne împăunăm cu faptul că aşezarea asta prăfuită, de două parale, care aprovizionează oraşul cu odgoane, cu cîteva produse lactate şi cu cozi de pipă din lemn de vişin datează de opt sute de ani ? Mai bine să ne bucurăm că, în pofida acestor împrejurări, încă mai dăinuie ! Rog stimaţii locuitori să nu se supere, dar în opt sute de ani pînă şi cei mai nătărăi cetăţeni ar fi putut învăţa să mai facă şi altceva în afară de lactate, odgoane şi cozi de pipă din lemn de vişin.

— Oho, şi-ncă cum ! spuse celălalt zîmbind şi împărţind bezele în timp ce se căţăra alături de tovarăşul său.

Acesta îşi îmbrăţişă plîngînd prietenul care dădea dovadă de-atîta solidaritate, după care, cu o neaşteptată întorsătură retorică îşi continuă cuvîntarea :

— Vă recomand, aşadar, ca în locul uritului şi grăsanului ăluia de primar s-o alegeţi drept cîrmuitoare a acestei urbe pe Ellen Grace, cea mai fermecătoare dansatoare din lume şi vă garantez că în acest caz se va instaura aici o administraţie aşa de veselă, că-n următorii opt sute de ani întregul oraş o s-o ţină tot într-o beţie pînă-n zori de zi.

— Trăiască ! răcni saşiul.

Iar norodul rămase năuc, neştiind ce să creadă despre toate astea.

Între timp însă, vreo opt-zece zdrahoni de poliţai şi membri ai gărzii civile izbutiră să spargă din afară uriaşa uşă a sălii de consiliu şi de-acolo să-şi croiască drum spre balcon.

Şi începu încleştarea...

Tînărul şi uriaşul cu mustaţa pe oală se dovediră potrivnici greu de înfrînt. Din două palme expediară şapte poliţai în nouă părţi, după care se aruncară cu înverşunare de pe balustradă asupra grupului de atacatori. În

cele din urmă fură copleşiţi în acea superbă încăierare, dar piaţa oraşului continuă să răsune de zbierete, înjurături, zăngănit de geamuri şi felinare făcute zob, de pîrîitul catargului pe care era arborat drapelul, de hărmălaia care venea dinspre balcon şi tînărul înfăşurat în drapelul britanic sfîşiat tot, de sus pînă jos, îşi făcu vînt şi sări din nou pe balustradă.

— Oameni buni ! Ni se pune pumnu-n gură ca să nu dăm adevărul la iveală ! Ni se înăbuşă...

Fu înăbuşit. Cineva îi aruncă din spate un laţ în jurul gîtului, îl smuci şi, pînă la urmă, legaţi burduf, cei doi recalcitranţi fură transportaţi cu ambulanţa, în şuierul sirenei, la sanatoriul londonez din Highgate, de unde evadaseră cu puţin timp în urmă.

CAPITOLUL ÎNTÎI

Cititorul are dreptate să fie îngrijorat.

Ce fel de roman poate urma după un asemenea cuvînt înainte ?

Regret, dar nu vă prea pot da cine ştie ce speranţe. În cele ce urmează, situaţia se prezintă tot mai aiurită. Deşi, abia dacă se mai poate întîmpla ceva mai absurd decît cuvîntul înainte.

Şi totuşi...

Cititorul trebuie să ţină seama de nişte evenimente care depăşesc cu mult imaginaţia omului obişnuit.

Nu-i treaba romanului nostru în ce chip au ajuns la Tolwer City cei doi indivizi atît de deosebiţi, de unde şi-a procurat contele de Daughter Hill un cojoc scurt şi un drapel britanic de-o croială impecabilă, iar amicul lui mătăhălos şi saşiu, un paneraş elegant pe post de pălărie. Nici nu ne mai ocupăm de-acum de locuitorii din Tolwer City pe care, de bună seamă, i-a jignit de moarte subestimarea atît de nesocotită a odgoanelor, a produselor lactate şi a cozilor de pipă din lemn de vişin.

Poate că nici n-ar mai fi cazul să menţionez că iniţiativa oratorului luat pe sus de la tribună, respectiv alegerea artistei Ellen Grace în funcţia de primar al oraşelului, nici n-a ajuns să figureze ca punct la ordinea de zi.

Singurul lucru care prezintă interes pentru romanul nostru este acela că cei doi evadaţi sînt alienaţi mintali, că în acele clipe erau, pe deasupra, şi beţi turtă şi că au sosit legaţi fedeleş la sanatoriul din Highgate de unde,

dejucînd vigilența gardienilor, porniseră în aventura lor cu două zile în urmă.

Readuși aici, mîini grijulii dar ferme îi mînară în rezerve separate și se luă măsura ca fiecare să fie supravegheat de cîte un alt infirmier, nu cumva să se mai repete această evadare. În acest timp, cei doi pacienți sau oratori, nici nu știe omul cum să le mai zică, dormeau buștean, refăcîndu-și forțele după beția cruntă, manifestația publică și lunga încleștare prin care le fusese dat să treacă.

De istorisirea noastră ține în primul rînd, ceea ce nu știau nici cetățenii din Tolwer City, nici ceilalți participanți la această afacere. Faptul, că unul din cei doi oameni, Sir Felix, nu era țicnit. Firește, starea psihică a doi bărbați care-s criță de cît au băut va prezenta unele deviații chiar dacă unul din ei, în stare de trezie, e normal.

În general, treaba asta cu starea psihică, e al naibii de complicată.

Dacă un diplomat se cațără în vîrful unui stîlp de felinar, vine ambulanța și-l ridică. Dacă același lucru îl face un electrician, toate-s bune și frumoase. Dacă același electrician remite unei mari puteri o notă diplomatică, imediat este luat pe sus și dus la balamuc. Atît remiterea unei note diplomatice cît și cățăratul pe stîlpi pot fi acțiuni normale și absolut necesare, după cum pot reprezenta și simptome grave.

O rudă îndepărtată de-a mea a făcut speculații cu acțiuni din industria ușoară și din cîte spune vecinul lui, doctor în științe medicale, care i-a urmat sfaturile în materie de Bursă, această rudă a mea e un tip foarte deștept. După părerea medicului de familie este însă un smintit incurabil. Și mie mi-a bătut la ochi faptul că într-un rînd a vrut să introducă moda cu jumătatea de mustață și de barbă. Dacă treaba asta îi aduce bani cu ghiotura, se cheamă că prețul pe care-l are de plătit este faima de tip foarte deștept.

Eu unul însă, nu vreau să arăt decît că Sir Felix, conte de Daughter Hill era, după afirmațiile tuturor cunoscuților săi, cît se poate de întreg la minte. O dovadă în acest sens este și faptul că n-a fost internat în sanatoriul din Highgate fiindcă ar fi făcut urît la mînie.

Hotărîse, pur și simplu, să se însoare. Poate că dacă, în loc să ia această decizie, ar fi făcut urît, n-ar fi ajuns niciodată din castelul strămoșilor tocmai la casa de nebuni.

Din punctul de vedere al familiei sale, gîndirea lui lumească și modul lui de viață atît de diferit de tradițiile impuse de înaintași apăreau de mai multă vreme penibile, dar asta încă n-ar fi provocat cine știe ce complicații.

Conții de Daughter Hill locuiau într-un castel străvechi, în interiorul insulei britanice, într-o superbă *„isolation"*. Cel mai vîrstnic membru al familiei este stăpînul averii indivizibile și inalienabile. Averea este întotdeauna moștenită de către descendentul direct, ceilalți membri ai familiei trebuind să se mulțumească doar cu uzufructul.

Încă din copilărie, Felix dovedise unele predispoziții ciudate, atunci cînd îl rugase pe taică-su ca în locul tradiționalului colegiu de la Cambridge să-l trimită să studieze la Londra. Pesemne că și-n vinele lui tătîne-su curgea un sînge mai deosebit, căci, spre surprinderea generală, îi îndeplinise băiatului această cerere nejustificată.

Poate că dacă răposatul tată, Sir Oliver, castelanul de odinioară, nu-i îndeplinea fiului său această dorință, nici Sir Felix nu ajungea mai tîrziu locatarul ospiciului din Highgate și nu mai ținea discursul rostit cu ocazia aniversării a opt sute de ani de la prima atestare documentară a urbei Tolwer City. Se pare că în mediul londonez firea tînărului aristocrat s-a impregnat de apucături plebee. De pildă, la un moment dat, i-a mers buhul cum că ar fi cîștigat nu știu ce concurs de motociclism.

Pe-atunci, unchiul lui, lordul Arthur Hontings posesor, printre altele, al Marii Cruci decernate de Ordinul Stelei de la Curtea Regală de la Balmoral, devenise deja legatarul moștenitorului de la Daughter Hill. Sir Arthur era un tip înalt, cu un început de burtă, cu capul colțuros, cu pleoape umflate, gene roșcate și o mutră veșnic somnoroasă. Vorbea căznit, mestecînd vorba ca făcălețul în mămăligă, și-n acest timp mîinile uriașe, acoperite cu pete hepatice, îi zăceau inerte pe coapse, ca două obiecte străine, de-ai fi zis că-s mădularele unei marionete. Din cînd în cînd, cu mîna dreaptă își freca fălcile imense. Purta veșminte foarte fine, croite după moda veche. Fusese tu-

torele fiului răposatului său frate mai mare, pînă la majorat, cînd acesta avea să intre în posesia titlurilor, averii și domeniilor familiei ca unic moștenitor legitim al regretatului senior.

În străvechiul castel din Daughter Hill trăiau laolaltă numeroșii membri ai acestei familii nobile și moleșite. Acești aristocrați urmăreau cu mare îngrijorare și cu prea puțină simpatie evoluția lui Sir Felix care, ajuns la majorat, vădea o aplecare accentuată spre viața lumească, astfel spus plebee. De pildă, pasiunea nedemnă de numele său pe care o avea pentru motociclism, rezultatele de-a dreptul umilitor de bune înregistrate la rugby, distracțiile ieftine pe care i le ofereau laicele jocuri de cărți și colindatul prin cîrciumi, legăturile lui amoroase cu tot felul de cofetărese și vînzătoare, petrecerile lipsite de orice urmă de demnitate, în compania colegilor lui de studii. În străvechiul castel din Daughter Hill ajungeau tot timpul vești care puneau serios pe gînduri familia în ceea ce privește viitorul tînărului.

În ciuda acestor avertismente, orgolioșii locatari ai sumbrului castel au rămas ca loviți de trăsnet în ziua în care, împlinind vîrsta de douăzeci și patru de ani, unicul moștenitor al imensei averi și al atîtor privilegii, titluri și distincții istorice, s-a înfățișat familiei adunate în uriașa sală boltită de ospețe, a castelului din Daughter Hill și a înaintat printre șirurile de rubedenii ținînd de mînă o artistă simpatică foc, cam strîmbăcioasă de felul ei, cu o ușoară înclinație spre scălîmbăială și pe moment, nițel speriată, care făcea parte din trupa de balet a cabaretului „Examiner".

— V-o prezint pe Ellen Grace, logodnica mea, trîmbiță el fericit vestea în fața neamurilor care picoteau de-a-mpicioarelea, cei mai vîrstnici dintre ei amintind de rămășițele pămîntești ale călugărilor de odinioară agățate la uscat pe zidurile catacombelor, iar cei tineri părînd niște androizi obținuți pe cale industrială, dintr-o ramură aflată la început de drum, cu insuccese inerente acestui stadiu de producție.

— Mă numesc Ellen... rosti încîntătoarea domnișoară cu o reverență pe cît de grațioasă pe atît de scurtă, îndoind

genunchiul drept şi bătînd în pămînt cu vîrful piciorului drept.

Mai tîrziu, Walter Jeremias Hontings, vice-cancelar şi conte de Burkhaman (posesor al Crucii Ordinului Lînii de Argint), ar fi băgat mîna-n foc că Sir Oliver Hontings, care pe vremuri s-a bătut sub flamura lui Richard Inimă-de-Leu în Ţara Sfîntă, s-a răsucit în ramă şi a înşfăcat şi mai strîns buzduganul.

Matusalemicul Sir Evans Hontings, consilierul-şef al herghelilor regale (regent onorific sub Victoria Et Fillias Rex, etc., etc.) în roba lui de catifea simţi că îl apucă un nou acces de gută şi, încovoindu-şi trupul pipernicit, se rezemă în cîrjele-i din lemn de abanos, părăsind apoi sala fără a zice nici pîs.

Ceilalţi membri ai familiei rămaseră încremeniţi sub tablourile străbunilor, într-o relaţie atît de armonioasă cu aceştia, de-ai fi zis că sînt basoreliefuri menite să întregească galeria de înaintaşi agăţaţi pe pereţi.

— Anthony o va instala într-o cameră de oaspeţi pe domnişoara... domnişoara... Hellen... i se împletici limba în gură somnorosului Sir Arthur, pair şi viconte de Daughter Hill (posesor, printre altele, al Crucii Mari Înstelate a Ordinului Curţii Regale de la Balmoral). Şi acum, v-aş propune să ne retragem cu toţii.

Guriţa veşnic surîzătoare a lui Ellen rămase căscată de uimire cînd puzderia de nobili domni şi nobile doamne în veşminte de pe vremuri părăsiră, cu feţele lor prelungi, sala mare cu tavan boltit. Simţea că dacă ar fi martora unei asemenea scene fantomatice la miezul nopţii, ar face, de spaimă, un şoc nervos.

Aşa că, din păcate, o pufni rîsul.

Din pricina doamnei Anna Emerencia. Lady Anna Emerencia Hontings, o fecioară în vîrstă de şaptezeci şi trei de ani, era cea mai înaltă din toată familia şi avea faţa atît de albă de parcă ar fi trăit zidită o bună bucată de vreme. Adăugînd la toate astea şi jigăreala, făptura ei aducea de-a binelea cu o nălucă. Această impresie era amplificată de panglica neobişnuit de lată pe care o avea în păr şi de rochia antică şi de demult, strînsă pe gît şi pe încheieturi, cu gulerul şi mînecuţele dantelate atîrnîndu-i

pleoştite. Una din aceste dantele i se agăţă de armura instalată la piciorul scării.

— Ah..., ah... asta mai lipsea ! urlă ea furioasă şi-nspăimîntată în acelaşi timp.

— Staţi că v-ajut eu ! Se apropie de ea, cu cele mai curate intenţii, Ellen Grace, dar înainte de-a o putea atinge, strigoaica îşi dădu capul pe spate şi se răsti la ea cu un glas piţigăiat :

— Dumneavoastră... Dumneavoastră să nu vă apropiaţi... Vai, dar e-nfiorător ! Un Sir Felix s-ajungă să se-nhaite cu o asemenea depravată !

Panglica prinsă-n păr i se clătina întruna în timp ce rostea aceste vorbe.

— Vă rog, vă rog ! se făcu Ellen Grace foc şi pară. N-am ştiut că bunăvoinţa-nseamnă încă o nenorocire prin persoana mea. Dacă sînteţi cu adevărat nobilă, doamna mea...

— Încetaţi imediat ! Sînt domnişoară !

— De încetat, încetez eu şi păcat că şi dumneavoastră n-aţi fost mai îngăduitoare cu mult-mult timp în urmă. Nu-i bine să fi domnişoară ! Pînă şi femeia cea mai distinsă tot se măritä odată şi-odată. Şi n-am ce zice — urmă ea întorcîndu-se către toţi ceilalţi —, tare frumos v-aţi mai purtat cu mine care, la urma urmei, sînt aici în calitate de invitată a lui Felix !

Între timp, Anna Emerencia ieşi lipăind ca o lebădă preistorică, antediluviană, lăsînd o bucată de dantelă sfîşiată în braţele armurii, iar Sir Arthur se apropie de Ellen Grace :

— Îmi cer scuze din tot sufletul, domnişoară... domnişoară...

— Ellen Grace — spuse răspicat Felix.

— Mda... care va să zică domnişoara Ellen Grace. Dumneavoastră bine-nţeles că sînteţi oaspetele familiei noastre şi n-aveţi nici o vină că Sir Felix v-a pus într-o situaţie oarecum deosebită... Prin urmare, cu îngăduinţa dumneavoastră, noi ne retragem.

Familia se retrase cu o nobilă condescendenţă.

În cele din urmă în galeria cu vechituri istorice rămaseră doar ei doi, fata cea strîmbăcioasă și majorul cel surîzător și bronzat la ștrandul de pe malul Tamisei.

— Sus fruntea, Ellen spuse el, înghiontind-o voios pe fată în spinare, de era s-o apuce sughițul. Rubedeniile astea ale mele-s niște unchiași și tușici cu ciudățenii, dar nu-s mai deloc incomozi. Anthony o să-ți arate camera ta și, dacă n-ai nimic împotrivă, ceva mai tîrziu o să-ți fac o vizită.

Bătrînul valet în livrea neagră, cu mutra lui căloasă, încremenise în ușă.

— Tu... Tu nu vii cu mine, Felix ?, întrebă șovăitoare fata.

— Trebuie să stau de vorbă cu bătrînul Arthur ; din respect pentru el sînt obligat să mă plictisesc din cînd în cînd în compania lui.

— Dar — privi fata copleșită în jurul ei — mi-e frică...

— N-are de ce să-ți fie frică. Stafiile astea se-ascund așa de strașnic la perspectiva unei mezalianțe, încît trebuie să fi maestru într-ale spiritismului ca să le faci să iasă la iveală. La urma urmei, de ce ți-e frică ?

— Că... — arătă fata ușa pe care ieșise nobila familie. Or să mă bată ăia, dacă nu ești lîngă mine..

Felix rîse cu poftă, apoi o strînse pe fată la piept și o sărută.

— Nu, nu s-a născut încă femeia care să fi fost bătută aici. În frumoasele vremuri de odinioară s-a mai întîmplat să fie decapitate vreo două, ba chiar se vorbește de-o soață îndărătnică pe care nechibzuitul ei bărbat a fost pînă la urmă nevoit s-o zidească de vie în peretele uneia dintre încăperile din turn, dar la Daughter Hill nicicînd n-a suferit vreo femeie ocară înjositoare.

Ellen îl urmă pe valet un pic mai liniștită.

Mare minune că patul cu baldachin din camera de oaspeți în formă semicirculară nu s-a năruit fără drept de apel cînd din valiză au apărut dantelele profane, sticluțele de parfum, revistele ilustrate, țigările, bricheta și alte catrafuse de acest fel.

În acest lăcaş îşi petrecuseră anii de exil, pe vremea revoluţiei franceze, două nobile doamne descendente ale familiei Capet.

Cu un oftat înăbuşit, patul o răbdă pe-această Ellen Grace să se întindă trîndavă pe salteaua lui, să-şi frunzărească revista preferată ronţăind între timp ciocolată şi apoi să aştepte, cu ţigara în gură, revederea cu îngeraşul de Felix.

Pe urmă, după ce aruncă în jur o privire şireată, de şoricel speriat, îşi şterse mîinile mînjite cu ciocolată de mătasea superbă a baldachinului.

În acest timp, lordul Arthur, care se întorsese în sala mare a castelului, se uita printre genele lui roşcate la pupilul său, întrebîndu-se cum de-o fi ajuns la pierzanie acest tînăr aparent întreg la minte.

— Gluma proastă pe care ne-ai făcut-o astăzi, spuse el îngîndurat, întrece pînă şi năzbîtia aia urîtă cînd, purtînd numele strămoşilor tăi, ai cîştigat concursul de obstacole din Sussex. Nu mai pun la socoteală campionatul de box, că-n cazul ăsta, totuşi, vîrsta-ţi fragedă reprezintă întrucîtva o scuză. Dar cînd mă gîndesc că răposatul tău bunic a refuzat cinstea de-a fi numit prim-ministru, temîndu-se că, în acest caz, toate ziarele or să-i tipărească numele şi oricine o să-l poată cumpăra cu numai cîţiva peni...

— Da, bătrînul a fost un tip foarte înţelept, dar avea şi el gărgăunii lui în multe privinţe ; la atîta se rezumă replica seniorului aflat la vîrsta majoratului.

— Uite, Sir Felix, spuse Sir Arthur cufundîndu-se în gînduri şi mîngîindu-şi fălcile uriaşe. Că sîngele se face apă am înţeles, e-n regulă. Adică nu e-n regulă, dar e un fapt. Se mai întîmplă. Important, însă, e ca lumea să nu prindă de veste că au loc asemenea întristătoare prefaceri biologice. Trebuie să renunţi, aşadar, la domnişoara Lilian...

— Ellen Grace.

— Mda ?... Hm... Nu-i nimic. Prin urmare, trebuie să renunţi la intenţiile tale, căci tu eşti singurul moştenitor al acestui nume străvechi, al titlului nobiliar, al averii şi al...

— Mă plictiseşti, Sir Arthur. Eu singur hotărăsc ce am de făcut. Pentru castelul nostru năpădit de păianjeni şi pentru orgoliul vostru caraghios n-am de gînd să sacrific nici măcar o zi veselă din viaţa mea.

După care izbucni în rîs.

— Priveşte aici !, arătă Sir Arthur spre unul din pereţi. Aceste patru tablouri înfăţişează istoria Daughter Hill-ului. În primul tablou, iată o corabie cu vikingi care ancorează la ţărm, în apropierea versantului estic al acestor înălţimi şi iată-i debarcînd pe străbunul tău Eck Cuceritorul împreună cu războinicii lui. Celălalt tablou înfăţişează o tabără militară pe care, o sută de ani mai tîrziu, nici legiunile romane n-au fost în stare s-o alunge de pe aceste meleaguri, ba mai mult, cea mai mare parte a lor a fost nimicită de cetele strămoşului tău Iacob cel Roşu. Iată în cel de-al treilea tablou, ruinele cetăţii Daughter Hill, din epoca în care, dîndu-se drept oamenii regelui, răsculaţii au cerut să fie lăsaţi înăuntru pentru ca apoi să ne căsăpească toată garnizoana şi să dea foc cetăţii. Şi iată aici, în cel de-al patrulea tablou, castelul din Daughter Hill, aşa cum l-a reconstruit Richard cel Semeţ. Atunci ne-a oferit Maiestatea Sa, regele, acel privilegiu menit să ne pună la adăpost împotriva oricărui vicleşug, privilegiu care ne permite să nimicim pe dată orice persoană ce s-ar încumeta să apară înarmată la poarta sau în incinta cetăţii ! Această favoare regală ne-a fost acordată ca Daughter Hill, acest reazem al Angliei, care peste veacuri s-a acoperit de glorie, să dăinuiască în pofida oricărei intrigi sau ameninţări. Acest privilegiu nepereche este şi azi în vigoare ! Şi acest drept nu-l pot exercita decît seniorii a căror loialitate şi-al căror respect pentru tradiţie stau chezăşie faptului că, făcînd uz de el, se vor vădi apărătorii legii şi nicidecum violatorii ei. Află că atunci cînd au loc manevre, atunci cînd la Daughter Hill sînt încartiruiţi ofiţerii Maiestăţii Sale, aceştia îşi lasă armamentul în tabără, înainte de-a intra în curtea cetăţii noastre. Pînă şi armata Maiestăţii Sale ne respectă acest drept tradiţional !

Bătrînul gesticula, roşu ca racul la faţă şi se-ntoarse către un raft pe care, înecate în colb, zăceau de la Adam şi Eva încoace, zece volume in-folio.

— Priveşte aceste zece volume. În ele afla-vei istoria şi tradiţiile familiei noastre. Această familie a fost nespus de măreaţă în menţinerea gloriei nemuritoare a înaintaşilor, prin respectarea solemnă a tradiţiilor ei. Dar ţie nici că-ţi pasă de ele ! Ţie-ţi stă mintea doar la *week-end*-uri şi regate de canotaj ! Ascultă, aşadar, răspunsul meu la declaraţia ta...

— Îmi pare rău, Sir Arthur, dar eşti la fel de plicticos ca un crainic ramolit şi la fel de evlavios ca un dascăl de ţară. Hai să-ţi aud, totuşi, răspunsul.

— Bag seama că există o legătură între sănătatea ta zdruncinată şi felul în care-mi vorbeşti. Găsesc că-i absurd ca faţă de strămunii tăi...

— Îmi respect şi-mi iubesc strămunii, în primul rînd, pentru că-mi dau pace şi odihnesc şi ei în pace. Şi nici nu-i aşa de sigur că, la o adică, ţi-ar lua partea. Nu putem şti cu siguranţă de partea cui s-ar fi situat Eck Cuceritorul sau Richard cel Sfînt, dacă gramofonul portabil, boxul sau motociclismul ar fi făcut parte din cuceririle epocii lor dispărute. Tot ce se transmite din trecut în prezent nu-nseamnă decît tradiţii şi-ntre acestea pot fi unele lucruri pe care vreun strămoş le interzicea sau le încuraja. Dar toate cîte n-au fost în trecut şi există doar în prezent nu mi le poţi interzice în numele strămunilor mei. Pe vremea aceea nu ştiau ce-i aia o regată, dar, întîmplător, vikingilor le plăcea navigaţia. Nu ştiau ce-i ăla *week-end*, deci n-aveau cum să-l interzică. Dar pe vremea lor nu exista nici Ellen Grace, că doar n-are decît nouăsprezece ani cu totul, aşa că nici persoana ei nu mi-o poţi interzice în numele strămunilor mei.

— Destul ! Ia aminte la ce-ţi spun : atîta timp cît aceste patru tablouri vor sta atîrnate pe-acest perete, atîta timp cît aceste volume vor sta înşirate pe-acest raft, să nu te-aştepţi ca familia să-şi dea consimţămîntul în legătură cu mariajul pe care-l plănuieşti cu domnişoara... ăăă, Ellen.

...A doua zi, dimineața, cînd Sir Arthur intră în salon, puțin lipsi să nu leșine de uimire : în locul celor patru tablouri care înfățișau istoria castelului Daughter Hill erau atîrnate cu totul alte imagini ! Cea mai la vedere era fotografia decupată din suplimentul cotidianului parizian *Demimonde*, și care o înfățișa pe dansatoarea care găsise prima, soluția la întrebarea ce frămînta o lume întreagă, și anume, cum se poate croi dintr-o simplă batistuță de mătase, un costum de dansatoare impecabil din toate punctele de vedere. Alături de ea era atîrnată priveliștea oferită de abatoarele din Chicago, luată dintr-un *New York Magazine ;* în locul celui de-al treilea tablou străvechi se lăfăia o scenă dintr-o revistă franțuzească și, în fine, iată și înlocuitorul celui de-al patrulea tablou de altădată : un sugar și o cutie vopsită în culori vii, însoțită de îndemnul ca, pe cît posibil, toată lumea să mănînce de mai multe ori pe zi un produs alimentar vitaminizat, cu un nume cam ciudat. Iar în locul celor zece volume, pe raft se înșirau *Operele complete* ale lui Ellen Grace și Sir Felix, pe care le scoseseră din bagajele lor, în cea mai mare parte romane hazlii, comice.

CAPITOLUL DOI

Ospiciul din Highgate se compunea dintr-o clădire principală, cu două aripi și cîteva pavilioane. Dincolo de grădina englezească se zărea aleea principală, care era cu mult mai largă și mai populată decît celelalte. Din ea se desprindeau aleile secundare, mai înguste, străjuite de măslini și vegetație tropicală. De jur-împrejurul colinei din Highgate se întindea un parc destul de mare, pentru ca bolnavii care aveau voie să iasă să aibă unde se plimba.

În capătul aleii principale nou-veniţii intrau pe-o poartă boltită, placată în marmură, ascunsă privirii de cîţiva palmieri ornamentali. Caracterul restrictiv al ospiciului — căci ospiciul din Highgate avea şi o secţie ai cărei pacienţi erau supuşi restricţiilor — nu se exterioriza prin nici un detaliu, în caz că cineva ar fi zăbovit cu privirea asupra clădirii şi a parcului.

După intrarea în clădirea principală, pacienţii se trezeau într-un uriaş vestibul modern, în formă de cerc. Pe pereţii vestibulului, deasupra unor plăci de mozaic de dimensiuni medii, constructorul edificiului găsise de cuviinţă să graveze maxime latineşti ca, de pildă : „Viteaz să fii, mult ai să obţii !“ sau „O minte sănătoasă într-un trup sănătos !“ ş.a.m.d.

Partea din dreapta era ocupată în întregime de cabina portarului, unde zi de zi se afla la datorie Mr. Milton împreună cu aghiotanţii lui.

Aghiotanţii aceştia erau aşa-numiţii *boy*. La cererea bolnavilor sau a vizitatorilor îşi luau picioarele la spinare în orice direcţie şi se înapoiau la fel de iute. Mr. Milton era de-acum foarte bătrîn, dar rămînea pe mai departe indispensabil, fiindcă se număra printre puţinii aleşi care cunoşteau toate chichiţele muncii din ospiciu.

Din holul circular pornea scara principală şi tot de aici se deschideau cîteva culoare secundare, însă nimeni nu putea părăsi clădirea fără să treacă prin hol.

Aicí îşi făcu apariţia într-o bună zi, la scurtă vreme după vizita lui Sir Felix la Daughter Hill, lordul Arthur Hontings, tutorele contelui de Daughter Hill (posesor, printre altele, al Marii Cruci decernate de Ordinul Stelei de la Curtea Regală din Balmoral).

Dorea să discute cu domnul profesor Palmers în persoană.

În mod cu totul excepţional acest gentleman izbuti să obţină o întrevedere cu profesorul, deşi acesta rareori primea vizitatori la orele dimineţii şi, dealtfel, oricum se pătrundea foarte greu pînă la el. În afară de locuinţa lui din oraş, profesorul Palmers avea la dispoziţie şi un apartament de două camere, la etaj, în aripa unde mai locuiau sora-şefă şi cîţiva medici.

Lordul Arthur îi povesti profesorului ce simptome ciudate observase la nepotul său. Aduse în discuţie, în special, înlocuirea tablourilor de familie, omiţînd să pomenească însă, unele lucruri petrecute înainte de asta.

— Închipuiţi-vă, domnule profesor, ce consternat am rămas atunci cînd în locul tablourilor străvechi am văzut puse în ramă, pagini rupte de prin tot felul de reviste profane !

— Sir Felix a manifestat şi-n alte privinţe un comportament aiurit ?

— În toate privinţele ! Întreaga familie a observat, de pildă, cu cea mai mare stupoare, că a adus cu el de la Londra în castelul strămoşesc, o tînără actriţă.

— Familia doreşte să-l ţinem pe Sir Felix sub observaţie ?

— Mai mult ! Lui Sir Felix să nu i se dea voie să părăsească această clădire atîta timp cît e-n stare să facă de ocară o familie cu un asemenea trecut istoric.

— Nu vă fie cu supărare, Sir, dar aici eu sînt cel care hotărăşte cînd anume are voie să părăsească cineva această clădire.

— Este de prisos să mai adaug — urmă lordul Hontings ocolind observaţia interlocutorului său — că toate cheltuielile legate de şederea lui aici şi de tratamentul necesar vor fi stabilite după bunul dumneavoastră plac, domnule profesor.

Palmers se ridică şi-i spuse cu răceală :

— Mă scuzaţi, dar trebuie să-mi încep vizita medicală.

O clipă se sfredeliră cu privirea. În ochii profesorului se citeau reţinerea şi refuzul.

După aceea lordul Arthur ieşi din cabinetul profesorului şi luă legătura cu medicul-şef Gordon — una dintre somităţile ospiciului —, despre care o să mai fie vorba în cele ce urmează.

— Aş dori să evităm orice urmă de scandal.

— Asta urmărim şi noi, Sir — răspunse serviabilul Mr. Gordon. Avem metode verificate prin care tipii dubioşi şi recalcitranţi...

— Trebuie să recunosc că Sir Felix nu-i un tip pe care să-l consideraţi dubios.

— Am folosit această expresie într-un sens strict medical.

— Asta-i altceva. Dubiul medical nu reprezintă o jignire.

— Prin urmare, e o metodă verificată, să zicem, să vă internăm dîndu-vă drept alienat mintal...

— Retrageţi-vă imediat aceste cuvinte !, rămase înmărmurit lordul Arthur.

— Fiţi atît de amabil şi ascultaţi-mă. O să-l anunţăm pe Sir Felix telefonic că aţi cerut o consultaţie pentru persoana dumneavoastră, fiindcă vi se pare suspect că...

— Vă rog încă o dată, nu recurgeţi la aşa ceva !

— Aşadar, că dumneavoastră tocmai v-aţi internat şi-l rugaţi pe Sir Felix să vă facă o vizită. Pe urmă, dacă Sir Felix o să apară la ospiciu, ne va fi cu putinţă să-l reţinem aici, cu tactul de rigoare, evident.

— Sper, totuşi, că pentru dumneavoastră tactul nu-i doar o vorbă goală.

— Domnule ! În ceea ce priveşte tactul, infirmierul-şef Jagodek se ridică la nivelul celor mai înalte exigenţe.

Infirmierul-şef Jagodek avea înălţimea de un metru nouăzeci şi îndoia sau rupea cu uşurinţă o bară de fier.

— Astea fiind zise, cred că am discutat amănuntele cele mai presante cu privire la ce urmează să facem.

— Sînt de aceeaşi părere. Excelenţa voastră puteţi avea conştiinţa împăcată că v-aţi dat fiul adoptiv pe cele mai bune mîini.

— Cît timp o să-l ţineţi sub supraveghere aici ?

— Păi, rogu-vă frumos... Rareori se-ntîmplă să treacă mai puţin de şase-opt săptămîni pînă să externăm pe cineva cu acordul domnului profesor.

— Asta nu contează. Cred că o să-i prindă bine lui Sir Felix dacă o vreme o să se retragă din viaţa socială. Esenţialul este ca supravegherea să fie temeinică.

Şi astfel a ajuns Sir Felix, în urma telefonului dat de lord, la institutul de boli mintale din Highgate, al profe-

sorului Palmers și, cu tot tactul dovedit în reținerea bolnavului, molarul din stînga-sus al lui Jagodek a căzut la datorie în această afacere și de-acum îl purta aninat de un lănțug, în buzunarul de la vestă, alături de ceas.

CAPITOLUL TREI

După aceea a urmat cunoștința și înfiriparea prieteniei strînse dintre Sir Felix și Tobias Vucli, cel care inventase automatul de taxare a biletelor de tramvai, ajungînd, din această cauză, și el locatar al ospiciului din Highgate.

Sir Felix nu luă lucrurile în tragic. Seara cînd îl vizită profesorul Palmers, tocmai se-nvîrtea în patru labe prin cameră, lătra și cerea să i se facă vaccinul antirabic.

După scurta partidă de box ce-l recomandase pentru secția pacienților cu restricții odată ce fusese biruit de majoritate, primul lucru pe care-l făcu fu să izbucnească în rîs. Toată povestea asta i se părea o neghiobie și nu crezu o clipă că ar putea fi reținut aici pe timp mai îndelungat. Sanatoriul dotat cu facilități de-a dreptul luxoase nu era deloc înspăimîntător ; după ce-i restituise infirmierului-șef Jagodek molarul din stînga-sus, se trezise față-n față cu o femeie drăguță.

Era o femeie blondă, cu o față tristă, cu un trup superb, ușor durduliu, într-o rochie care ar fi fost mult mai potrivită la un *five o'clock tea* decît într-un sanatoriu.

Era una dintre specialitățile senatoriului ca bolnavii relativ mai potoliți să fie primiți de către sora-șefă.

— Scuzați-mă, îi spuse Sir Felix surîzător, aranjîndu-și zdreanța care-i mai rămăsese din cravată, am avut un diferend cu cîțiva indivizi.

— Dumneavoastră sînteţi Sir Felix ?

— În clipa asta nu v-aş putea spune cu precizie. S-ar zice că un conte de Daughter Hill n-ar avea voie într-o viaţă de om să ajungă într-o asemenea situaţie...

— Faţă de dumneavoastră nimeni nu s-a purtat cu violenţă, spuse binevoitoare femeia, dumneavoastră aţi obligat personalul să-şi îndeplinească atribuţiunile de serviciu.

— Sînteţi una din doctoriţele ospiciului ?

— Mă numesc Hilde Negrin şi sînt sora-şefă, se prezentă ea, după care spuse grăbită : Vă previn că am pe jumătate statut de medic, am urmat şi eu cîteva semestre de medicină. Nu vreţi să luaţi gustarea de după-amiază ?

Fiecare secţie a sanatoriului punea la dispoziţia pacienţilor un mare număr de încăperi în care se poată sta la o şuetă sau mînca atunci cînd îi răzbea foamea.

— Mai întîi, dacă nu mi-o luaţi în nume de rău, aş fi curios să aflu de ce-am fost la urma urmei, adus aici ? Am primit un mesaj cum că unchiul-meu e bolnav...

— Asta n-aş putea să vă spun, răspunse zîmbind frumoasa şi blonda soră-şefă.

Rostul ei era, mai degrabă, acela de a-i linişti pe bolnavi. Mai exact, acela de a-i nelinişti cu frumuseţea ei şi, după unii specialişti, această contra-nelinişte este echivalentă cu liniştea sufletească.

Dacă cineva şi-a ieşit din pepeni fiindcă nişte infirmieri s-au purtat cum s-au purtat cu el, poate fi adus la o stare corespunzătoare calmului cel mai deplin dacă-l excită prezenţa unei femei frumoase. De aceea, lui Hilde Negrin nu-i făcea plăcere să răspundă la întrebările imediate ale nou-veniţilor, ci mai degrabă îi lua la braţ şi-i invita la o gustare.

Uneori avea succes, alteori nu.

Cu Sir Felix avu succes, întrucît după marea încăierare, contelui de Daughter Hill i se făcuse o foame de lup. Pe urmă, sora-şefă i l-a prezentat pe Tobias Vucli şi cu asta, i-a abătut complet atenţia lui Sir Felix.

Inventatorul automatului de taxare a biletelor avea permanent asupra lui o casetă în formă de paralelipiped şi-şi prezenta invenţia. Aceasta era atît de complicată, atît

de ininteligibilă şi, în ultimă instanţă, atît de nepractică din toate punctele de vedere, încît Sir Felix se împrieteni pe dată cu Tobias Vucli.

Îi plăceau oamenii cu gărgăuni. Aici nu ducea lipsă de-aşa ceva.

Cu Tobias Vucli se împrieteni însă fiindcă aceasta avea un cap asemănător cu-acela al unui peşte prăjit.

Evadarea celor doi pacienţi a avut loc după cele relatate mai sus, iar apoi a urmat apariţia lor la manifestarea aniversară din Tolwer City, la care ne-am referit în introducerea romanului, cînd, după marea cuvîntare ţinută de Sir Felix din balcon, amîndoi au fost duşi din nou, pe sus, la ospiciul din Highgate.

CAPITOLUL PATRU

Lui Ellen Grace nu-i căzu în mînă ştirea difuzată în ziare, referitoare la peripeţiile lui Sir Felix şi Tobias Vucli în oraşelul Tolwer City şi transportarea lor îndărăt la balamuc. Ellen Grace continua să aştepte vizita logodnicului ei.

— Nici nu-ţi poţi închipui în ce hal s-au purtat — îi explică ea fratelui ei, care obişnuia să vină după ea la teatru şi s-o conducă acasă.

Asta fiindcă şi după încheierea logodnei, Ellen Grace rămăsese fidelă teatrului. Îl anunţase pe Felix că nu renunţă la ideea de a-şi cîştiga singură pîinea decît după ce-o va lua de soţie.

— Despre cine vorbeşti ? o întrebă fratele ei Bob.

— Am fost în vizită la familia lui Felix. Era acolo, de pildă, o magnată lungană cu numele de Emerencia, pe care pînă acum nu mi-aş fi închipuit-o altfel decît în

postură de statie. Pe urmă, un Sir Evans cu o mutră cu care ar putea fi statuie în Trafalgar Square.

— Şi au fost drăguţi cu tine ?

— Păi, depinde cum privim lucrurile... răspunse ea roşind un pic. Ştii, ăştia-s alt fel de oameni, au un alt fel de-a fi amabili şi ăăă...

Îşi continuă plimbarea tăcuţi. Lui Bob îi era limpede totul. Dar cui îi pasă de-o străveche familie engleză nobilă ? Important e că acest Felix e un tip nemaipomenit, o iubeşte pe Ellen şi e al naibii de priceput la motociclism. Bob era şi el membrul unui club londonez de motociclism şi era pasionat de tot ce era legat de motoare, de la ventilator pînă la avion.

Cînd văzu că au trecut opt zile şi n-are nici o veste de la Felix, Ellen Grace pleacă la Daughter Hill. Plină de îndrăzneală şi absolut liniştită, parcă maşina închiriată în faţa castelului şi ceru permisiunea să intre. Spuse că are de vorbit cu Sir Evans, deoarece între timp uitase numele celorlalţi.

Rămîne un mister în veci nedezlegat în analele străvechiului castel de ce a primit-o Sir Evans pe Ellen Grace. Dar s-a mai întîmplat aici ca la începutul anilor şase sute să fie văzut în plină zi, cocoţat pe turnul castelului, un războinic de fier, ţinînd în mînă o sabie care împrăştia fulgere.

La primirea lui Ellen Grace a participat şi Sir Arthur.

— Iertaţi-mă c-am dat buzna pe nepusă masă... zise ea gîfîind un pic speriată în sala de primiri.

— Nu face nimic, dădu din mînă Sir Evans, privind în cu totul altă parte.

— Nu asta-i problema, grăi Sir Arthur. Din cîte ştiu, sînteţi artistă de teatru.

— Da, răspunse fata fără să stea pe gînduri, în prezent joc în revista de la „Madison Hall". Desigur, dumneavoastră rareori vi se-ntîmplă să vedeţi o revistă ca lumea.

Cei doi aristocraţi se uitară îngînduraţi unul la altul.

— Nu-mi amintesc de una ca asta în familia noastră, răspunse Sir Evans.

— Dar asta contează prea puțin își dădu cu părerea Sir Arthur.

— Rogu-vă frumos, eu, ca să zic așa, mă-ntîlnesc în fiecare zi cu Sir Felix...

— Nu zău !

Exclamația căzu ca un obiect aruncat pe jos cu un bufnet. Fata habar n-avea ce să mai facă cu cei doi domni vîrstnici care ședeau în fața ei cu ciolanele amorțite. Aștia discută cu ea de parcă ea nici n-ar fi de față.

— Spuneți-mi, vă rog, bîigui ea într-un tîrziu, fără ocolișuri, unde-i Felix ?

— În nici un caz n-o să facem una ca asta, îi răspunse picotind Sir Arthur.

— Sînt logodnica lui !

— Resping această afirmație !

— Va să zică, fiindcă sînt logodnica lui Felix, dumneavoastră mi l-ați făcut dispărut.

— Nu excludem soluționarea umanitară a întregii chestiuni...

Din buzunarul interior al lui Sir Arthur apărură ca la vreo două mii de lire în mîinile lui vlăguite, cu pete hepatice, între degetele lui ca niște lopățele, acoperite cu perișori rozalii. O comoară de basm, un vis în veci irealizabil pentru o micuță dansatoare. Fata apucă banii și-i azvîrli în mutra lui Sir Arthur Hontings (posesor, printre altele, al Marii Cruci a Ordinului Stelei de la Curtea Regală din Balmoral) cu o mișcare atît de viguroasă a mînuței ei, încît acesta văzu cîteva clipe stele verzi. Pe urmă, se-nfipse în fața lui cu pumnii strînși.

— Unde-i Felix ? ! Ah, dumnea... Dumneavoastră, izbuti să-ngaime gîfîind speriată, dumneavoastră precis l-ați zidit de viu !

Sir Arthur dădu cu tristețe din cap.

— Păcat că nu ne-ați dat ideea mai devreme... Soluția asta era mult mai bună, dar nu s-a gîndit nici unul dintre noi la ea... privi el cu oarecare nostalgie spre treptele care duceau la camerele din turn. Ce să fac ? Nu ne-a dat prin minte...

Fata se duse glonț la poliție. Acolo, sesizarea ei că acasă la lorzi un membru al familiei a fost zidit de viu sau

aruncat în beci şi pus în fiare, a fost respinsă fățiş şi în chip cu totul inexplicabil.

— Miss Grace, nu pot să cred una ca asta; dar chiar dacă aşa ar sta lucrurile, ce-am putea face? Aveţi vreo dovadă? Fiindcă, în acest caz, pot anunţa Curtea Supremă din Londra şi-ntr-o lună-două se poate-ntîmpla să fie emisă hotărîrea care să-mi permită citarea vreunuia dintre membrii familiei respective în faţa unei comisii alcătuite din aristocraţi.

— Dar pînă atunci o să moară ! Asta-i curată nebunie ! Trebuie să faceţi o percheziţie !

— Cum de vă trece prin minte c-am putea percheziţiona castelul ? E ca şi cum mi-aţi cere să opresc din mers, pe loc, un expres aflat în plină viteză, fiindcă-n el este omorît un pasager. Ascultaţi la mine : dacă lorzii Hontings chiar ar fi să-şi zidească vreo rudă, ceea ce-mi pare, totuşi, o afirmaţie niţel cam îndrăzneaţă, dar presupunînd, repet, doar presupunînd, eu unul neavînd competenţa de a admite sau a respinge aşa ceva, nici măcar sub formă de discuţie, cu privire la excelenţele lor, dacă au zidit deci sau dacă au azvîrlit drept hrană la fiare vreo distinsă rudă de-a lor, fie chiar şi pe cea mai însemnată dintre ele, tot n-ar putea face nimeni nimic. În ceea ce mă priveşte în mod special pe mine, în nici un caz nu-l pot lua la întrebări pe un lord Hontings, iar în ceea ce priveşte percheziţia, este dreptul lor legitim să mă percheziţioneze pe mine înainte de-a pătrunde la ei, deoarece castelul, prin graţia Coroanei, este un teritoriu aparte, unde pînă-n ziua de azi poate fi împuşcat pe loc cel ce intră acolo înarmat, chiar dacă-i vorba numai de-un baston de cauciuc sau de-un pistol de calibru mic, dar efectuarea unei percheziţii sau fie şi numai intrarea acolo fără o cerere prealabilă reprezintă pentru mine o sarcină aidoma cu aceea de-a rezolva cvadratura cercului.

În ciuda acestui fapt, Ellen avea totuşi să afle ce păţise excentricul el logodnic. Cum-necum, acesta reuşi să-i trimită din balamucul de cinci stele construit pe colina din Highgate un răvaş care suna astfel :

„My Dear Dear !

Mumiile alea argăsite m-au închis într-o casă de nebuni. Mîncarea de-aici e bună, însă au foarte mare grijă de mine şi-am ajuns prieten la cataramă cu un tip pe care-l cheamă Tobias Vucli şi care-a inventat taxatorul automat al biletelor de tramvai. Nu-i nimic ! Te-ador şi gîndeşte-te la mine şi n-avea teamă, că mumiile alea lîncede şi prăfuite de la castel or să pomenească odată şi odată măgăria asta. Te sărută al tău

Felix"

Aşa cum a reieşit din relatarea evenimentelor de pînă acum, rubedeniile cu oarecare subiectivitate numite mumii prăfuite avuseseră prilejul să pomenească afacerea asta deja după prima lui evadare.

Dar cît de mult aveau s-o mai pomenească mai tîrziu n-avea habar nici măcar autorul acestui roman în clipa în care-i aducea la cunoştinţă lui Ellen Grace aceste întîmplări. Fiindcă ceea ce a urmat merită amintit fiecărui membru al familiei Daughter Hill, viu sau mort, de la întemeietorii ei vikingii, debarcaţi cu mai bine de un mileniu în urmă, şi pînă la descendenţii conţilor de Daughter Hill ce se vor naşte-n secolul următor.

CAPITOLUL CINCI

În clipa aceasta însă, excelenţa sa, sub supravegherea lui Jagodek şi a confraţilor săi, se află în uriaşul edificiu placat cu marmură care adăposteşte băile şi care, dacă ar fi să ne luăm după prospectul sanatoriului, aduce cu o piscină acoperită a-ntîia, prevăzută însă cu cîte un bazin

pentru fiecare persoană, cu o mulţime de duşuri, bănci de odihnă şi alte chestii de-astea.

Principalul avantaj al prospectului este că în fotografie nu apar curelele fixate în duşumea şi nici clienţii bolnavi legaţi cobză cu aceste curele. Ba, mai mult, un alt avantaj al fotografiei din prospect este acela că în ea nu apare nici infirmierul-şef Jagodek, cogeamite haidamacul, cu mutra lui buhăită şi-oleacă unsuroasă.

În această sală, Sir Felix, abia trezit din somn, are parte de-un duş cît se poate de rece, apoi, după o aşa-zisă împachetare, ajunge pe banca de odihnă. Tobias Vucli, care a trecut deja de faza odihnei, stă la o masă în compania mapei sale veşnic ticsite cu hîrtii şi îşi scrie petiţiile adresate, în parte, serviciului „bilete de călătorie" al companiei de tramvaie şi, în parte, suveranului britanic pe care, în treacăt, îl atenţionează, cu o simplitate de-a dreptul teatrală, că dacă-l mai neglijează multă vreme, o să-l denunţe ministrului de finanţe în legătură cu afacerea brevetului de inventator ce i se cuvine pentru taxatorul automat, tip Marconi, al biletelor de tramvai.

Afacerea aceasta nu fusese dusă la bun sfîrşit deoarece, după părerea lui Tobias Vucli (care, la nevoie, îi poate dovedi asta şi cu martori), din cauza înfăţişării sale deosebit de prezentabile, mai mulţi rivali abandonaţi de nişte cunoştinţe comune de sex opus simt nevoia să comploteze întruna împotriva lui.

Singurul care privise cu simpatie, în stil mare, afacerea taxatorului (tip Marconi) de bilete de tramvai, şi care se arătase dispus să finanţeze continuarea experimentelor, fusese Sir Felix, conte de Daughter Hill.

Din păcate, intrigile ţesute de autorităţi — scria la pagina o sută cincizeci a noului său memoriu Tobias Vucli (fost Wuthley) — au făcut ca şi sprijinul acestui nobil domn să rămînă fără rezultat. Propagării invenţiei sale i se ridicaseră oprelişti pînă şi din partea locuitorilor din Tolwer City. Ba, chiar s-a mers pînă acolo că i-au spart şi nasul, ceea ce dovedeşte fără putinţă de tăgadă, maşinaţiunile îndreptate împotriva persoanei sale. În sprijinul

acestei afirmații vin și cele optzeci *usque* [1] o sută douăzeci de palme încasate. Așadar, în deplinătatea conștiinței sale, îl roagă pe suveran ca, în măsura în care n-are de făcut vreo altă treabă, să-i facă o vizită sîmbătă după-amiază între patru și șase, la orele de vizită din sanatoriu, ca să discute aici toată chestiunea ca de la om la om, fără să-i deranjeze nimeni. Dacă vrea să fie amabil, să-i aducă și niște țigări.

Jagodek, infirmierul importat din Elveția, se apropie de lordul Hontings.

— Sir ! Aveți un musafir deosebit.

— Măi, Jagodek, ți-am spus de-atîtea ori — răspunse tînărul împachetat pînă-n gît — că-n situații din astea nu sînt Sir ! În timpul împachetărilor reci pretind să mi se acorde titlul de Pri (ș) n (i) ț (ă) de Wales [2].

Lordul se îmbrăcă și se duse în camera lui.

Acolo îi aștepta tutorele lui.

— Mai ai tupeul să vii aici ?, îl întrebă uluit Sir Felix.

Sir Arthur nu știu ce să mai zică.

După mintea lui, nu procedase incorect internîndu-l pe Sir Felicitas în acest lăcaș. Că ceva nu e tocmai în regulă *acolo sus*, asta e clar.

— Spune-mi, măcar, de ce faci chestiile astea absurde ?

— Ei bine, am să-ți spun : atunci cînd m-ați băgat aici, mi-ai atras atenția între patru ochi cu privire la natura bolii mele mintale. Renunțarea la mariajul pe care-l plănuiesc ar influența în chip favorabil evoluția bolii, iar nerenunțarea la el ar agrava în chip previzibil boala și poate voi fi nevoit să-mi petrec toată viața aici. *Nota bene*, locul ăsta-i mult mai simpatic decît castelul ăla prăpădit. Iar nebunii de-aici sînt mult mai deștepți decît neamurile

---

[1] Pînă la (lat.) N. trad.

[2] Joc de cuvinte în original ca și în l. română, între prișniță și prinț ; prinții de Wales erau, prin tradiție, moștenitorii desemnați ai tronului. (N. trad.)

noastre. Şi-acum, bagă la tărtăcuţă declaraţia mea de război : mi-am dat seama şi singur că-s nebun. Şi-o să rămîn nebun pînă cînd o să vă căiţi şi-o să recunoaşteţi în mod public cît de ordinar v-aţi purtat cu mine. S-ar putea ca mîine să apar la derby-ul de la Epsom şi să vînd sirop de zmeură sau să mă-nvîrtesc în patru labe în faţa palatului Buckingham şi să cînt cucurigu ; încă nu m-am hotărît.

La simpla pomenire a celor două versiuni, indiferent de hotărîrea finală, Sir Arthur se-ngălbeni ca ceara.

— O s-avem grijă — spuse el cu glasul coborît — să nu se-ntîmple nici una din aceste grozăvii.

Felix căzu pe gînduri. Părea să coacă în sinea lui o nouă hotărîre.

— Ascultă-mă, Sir Arthur : ţi-aş face, aşa, în treacăt, o propunere. Trimite-mi Istoria familiei noastre şi a tradiţiilor ei, volumele alea vechi, in-folio, ca să le pot studia şi eu, în sfîrşit, ca lumea. Poate că or să-mi cadă cu tronc nenumăratele pretenţii ale moşilor noştri cu privire la respectarea tradiţiilor.

— Şi-o să renunţi la Ellen Grace ?

— Doar cu această condiţie am voie să citesc cărţile care-mi aparţin de drept ?

— Cărţile ai să le primeşti, fără doar şi poate. Studierea tradiţiilor noastre nu poate decît să mă bucure.

— Dacă vrei să ştii, cea mai gravă încălcare a tradiţiilor a reprezentat-o modul în care s-a purtat tuşa Anna Emerencia cu Ellen Grace. Cred că n-avem tradiţie mai străveche decît ospitalitatea !

— Consider că nici situaţia de faţă, nici starea ta actuală nu-s tocmai potrivite ca să discutăm despre asta. Dealtfel, începînd de astăzi, la cererea mea, o să fii pus sub supravegherea unui infirmier care-o să se ocupe numai de tine.

CAPITOLUL ŞASE

Felix primi cărţile chiar de-a doua zi, şi-ndată se şi cufundă plin de zel în studiul temeinic ale vieţii străbunilor săi şi al tradiţiilor prin care aceştia doriseră să-şi apere faptele de vază de colbul uitării. Căci principalul scop al acestor tradiţii era ca urmaşii recunoscători să-şi amintească în fiecare zi, în fel şi chip, de faptele glorioase ale înaintaşilor dispăruţi.

Felix citea cu uimire crescîndă aceste cărţi, le răsfoia paginile cu o preocupare şi o mirare tot mai mare, părînd să descopere în ele lucruri cu totul deosebite.

Faţă în faţă cu el, cerberul său, infirmierul Jagodek, căruia i se încredinţase supravegherea lui permanentă, citea romanul de dragoste intitulat, *În ghearele frumoasei hiene* şi mînca pîine cu unt şi cu parizer. Pentru el, individul cu volumele alea in-folio, nu era o noutate, în balamuc găseai cu duiumul gagii de-ăştia. Şi-apoi, într-o bună zi declarau c-au făcut o descoperire, ori că erau alchimişti ce ştiau să facă aur din nimic.

— Ia spune-mi, Jagodek, dumneata ştii ce-i aia tradiţia ?

— Păi, rogu-vă frumos... noi despre bolnavii noştri nu ştim decît dacă-s paşnici sau turbulenţi, însă nu-şi declară boala de care suferă. Dar dacă-mi amintesc bine, parcă aşa se cheamă o chestie legată de şocul nervos. Se manifestă mai des la secţia de neurologie.

— Nu m-ai înţeles, bătrîne. Tradiţie, de pildă, înseamnă că din moşi-strămoşi, de cîte ori este ales un Lord Cancelar, acesta se aşază pe un sac de lînă.

— Tre' să fie al naibii de neplăcut.

— Prin urmare, înseamnă cultivarea vechilor obiceiuri, altfel spus cinstirea virtuţilor strămoşeşti : asta se cheamă tradiţie, datină. În toptanul ăsta de cărţi nu scrie decît despre chestii din astea.

— Cred c-aţi face mai bine să citiţi de-astea mai vesele, cum e romanul ăsta, *În ghearele frumoasei hiene.*

— Hm... Hiena nu-i o comparaţie prea reuşită pentru o femeie.

— De ce ? Şi femeile-s perfide şi periculoase.

— Dar hiena mai şi pute urît, pe cînd o femeie devine cu adevărat periculoasă din clipa-n care se parfumează cu un „Atkinson" original. Voiam să aud însă ce părere ai despre o tradiţie potrivit căreia, fiindcă un străbun a salvat cîndva de la înec pe cineva, anumiţi urmaşi trebuie să facă în fiecare dimineaţă baie în apa unui lac rece ca gheaţa.

— Apăi să ştiţi că datina asta o aplicăm şi noi aici, sub forma duşurilor şi a împachetărilor, ca pe-un vechi obicei. Cred că şi asta se trage, la origine, din faptul că undeva, cîndva, de demult, un bolnav turbulent a fost scăpat, din greşeală, într-o piscină cu apă rece, şi asta i-a făcut bine.

— Asta nu-i datină, este rezultatul practic al unei observaţii. Nu-i datină decît dacă imortalizează un eveniment sau altul. De pildă, dacă dumneata ai avut vreun străbunic care şi-a cîştigat într-un fel o anume faimă, şi dacă, de-atunci încoace, urmaşii îl evocă printr-o anumită treabă pe care o fac zi de zi.

— De-astea avem şi noi în familie, rogu-vă frumos, deşi nu sîntem neam de conţi. Bunică-miu a împrumutat şase sute de lire ca să cumpere o vie, c-avem şi noi o viişoară, şi de-atunci încoace taică-miu, eu şi cei doi fraţi ai mei ne-amintim în chip sistematic de-această gafă celebră ori de cîte ori plătim ratele şi dobînda.

Se simţea din felul în care expunea lucrurile că Jagodek nu face parte din marea familie a păstrătorilor de datini, însă, din cine ştie ce motive, Sir Felix ţinea morţiş ca uriaşul lui gardian roşcovan şi pistruiat, de-o nesimţire de-a dreptul enervantă, să ştie cîte ceva despre tradiţii.

— Uite, Jagodek, iar n-ai nimerit-o. Marii noştri oameni de stat au zis că Anglia sau va rezista graţie tradiţiei, sau se va nărui. De-aceea nu se abrogă-n ţara noastră nici o lege. Tribunalele noastre continuă să aplice pînă-n ziua de azi legile pescăreşti de-acum cinci sute de ani.

— Asta-i tare interesant. Că şi mie-mi place pescuitul. Numai că-n ultima vreme nu prea am timp de-aşa ceva. Eu aş zice să vă-ntindeţi o juma' de oră, poate c-o să vă mai treacă agitaţia de-acum.

Felix continuă să citească volumele. Dacă n-ar fi fost îndrăgostit de Ellen Grace, sanatoriul din Highgate i-ar fi tihnit în mai mare măsură decît castelul medieval. Personalul institutului făcea tot ce-i stătea-n putinţă să atenueze atmosfera spitalicească a incintei. Sanatoriul se compunea din două aripi, dintr-o secţie deschisă, pentru bolnavii de nervi şi una închisă, pentru bolnavii mintali, la care fusese internat şi Sir Felix de către ai lui. Uriaşele coridoare luminoase, cu piloni de marmură, cu mozaic, cu tablouri şi covoare, saloanele spaţioase cu ferestre mari, holul care amintea de marile hoteluri, camerele prevăzute cu balcoane, mobilate cu piese hipermoderne, amintind tot de hoteluri, urmăreau un singur obiectiv : acela ca bolnavii să nu-şi simtă destinul împovărat.

În ciuda sfatului lui Jagodek, Felix nu se culcă, ci îşi întrerupse studiul in-folio-urilor şi coborî în holul sanatoriului, care ţinea loc şi de salon. Şi ce salon !

Zăbrelele de fier de la ferestre fuseseră aurite şi uriaşa terasă pe care-şi luau bolnavii gustarea de după-amiază părea aproape un spaţiu liber. Plasa aceea subţire, din oţel fin, confecţionată pentru gentlemeni, era aproape în întregime acoperită cu viţă sălbatică.

Era de-a dreptul încîntător !

Infirmierii în livrele albastre cu bumbi aurii aduceau cu personalul unui hotel. Doar atunci cînd grăbitul domn Birbaum, vrînd să-şi termine gustarea mai repede, şi-a turnat ceaşca de cacao în buzunar, ca s-o ducă în cameră, şi cînd doamna Hughes a îndrăznit să pufnească în rîs, ceea ce l-a rănit pe domnul cel sobru atît de mult în amorul propriu, încît a vrut s-o sugrume pe loc pe cucoana cu pricina, doar atunci s-a vădit faptul că valeţii în livrea care-şi făceau discret de lucru prin preajmă au fost în stare să-l îndepărteze pe domnul Birbaum din încăpere, fără mare tevatură, în mai puţin de trei secunde.

De-acum, pe coridor, Felix se uita zîmbind la Jagodek care-l urmărea prompt la tot pasul.

— Ce-o să se-ntîmple, bătrîne, dac-o să dau cu pasul de-aici ? îl întrebă el pe infirmierul-şef.

— Nu se există una ca asta. Da' hai să zicem că s-ar întîmpla, răspunse Jagodek. Dac-ar fi să evadaţi, Sir, şi să ieşiţi din clădirea asta în ciuda rănilor pe care le-aţi căpăta, mi-aş pierde slujba.

— Nu uita, Jagodek, că-n cazul acesta m-aş simţi obligat şi nu te-aş lăsa să mori de foame.

Sir Felix cel voios şi pus la patru ace îşi salută cu un surîs graţios colegii ţicniţi care serveau gustarea şi-l întrebă cu sincere regrete pe domnul Prosley dacă-i mai orăcăie broaştele în cap. Domnul acesta susţinea că-n timp ce făcea baie, un broscoi i-a pătruns în creier pe canalul auditiv şi acolo a luat proporţii, ba, chiar a întemeiat, în condiţii misterioase, o familie şi împreună cu descendenţii lui, de cîte ori stă să plouă, i se caţără în vîrful creierului şi-ntreaga familie începe să orăcăie. De cîţiva ani buni este ţinut aici şi i se pregăteşte operaţia chirurgicală prin care or să i-l scoată din cap pe Mr. Murdock şi pe copiii lui. Bătrînul domn susţine că pe broscoiul-şef îl cheamă Mr. Murdock.

Pe urmă îl salută pe pianistul care de opt ani n-a mai scos un cuvînt. Are un pian fără coarde, toată ziua cîntă la el cu ardoare şi cu o seriozitate atît de pătimaşă, încît, atunci cînd se adînceşte într-un acord mai dificil, îi tresaltă pe ţeastă cele trei fire de păr care i-au mai rămas. E singurul care aude muzica claviaturii mute, asta din cauză că la un concert a fost huiduit şi de-atunci îi socoate pe oameni nedemni de a se desfăta cu arta lui divină.

Pe urmă flecări niţel cu durdulia, surîzătoarea şi eleganta lady Norton.

— Azi sînteţi de-o frumuseţe răpitoare, lady Anna — spuse el înclinîndu-se după ce-i sărută mîna.

— Iar dumneavoastră sînteţi drăguţ ca-ntotdeauna, Sir Felix. Mi-am asasinat douăzeci de soţi dar, dac-aţi fi fost unul dintre ei, poate c-aţi fi trăit şi azi.

— Tot la aiurelile astea vă stă mintea ? Soţii dumneavoastră au fost îngropaţi, a venit primăvara, vine gustarea, haideţi să bem o cafea cu gulèr, lady Anna.

Doamna care susținea că și-ar fi asasinat cei douăzeci de bărbați era, în realitate, nevasta unui mic negustor londonez. Nu putea emite pretenții nici la titlul de lady, căci numele de fată îi era Anna Safranek și se trăgea dintr-o familie de austrieci. Așadar, chiar dacă nu era descendenta unei familii de lorzi, datorită pămîntului natal i se cuveneau unele favoruri aristocrate, fiind și ea o Anna de Austria.

Iar Felix se apucă să-și mănînce gustarea și să asculte povestea celor douăzeci de bărbați asasinați, pe care această lady o depăna ori de cîte ori i se oferea prilejul.

Deodată, pe ușa uriașă cu două canaturi, intră cineva și dolofanul de Mr. Rolland, cu țăcălia lui cărunță, stînd pe jos în genunchi, își ridică privirea de pe trenulețul ce gonea în cerc pe dușumea și dădu voios un strigăt, obișnuitul refren cu care erau întîmpinați debutanții, bolnavii proaspăt internați.

Băiatul cel nou era de fapt, o fată.

— Un băiat nou !... făcu lozinca înconjurul salonului : — Un băiat nou ! Un băiat nou !

Băiatul cel nou era de fapt, o fată.

Dar ce arătare bizară și înspăimîntătoare ! Avea o rochie neagră, dantelată, cu trenă, cu care mătura podeaua, cu mîneci cu nasturi la încheieturi și la gît, cu cordon la brîu ; părul i se revărsa din coc ca penele unei măturici de praf, iar de sub acesta se ițea o panglică de ziceai că-i o elice de bombardier ; pe piept avea o broșă de sticlă cît palma, ținea în mîini un evantai de fildeș, iar în picioare avea niște pantofi lunguieți, ascuțiți, demodați, ca niște papuci ; cît despre obraz, și-l albise cu o pudră hidratantă în asemenea hal încît s-ar fi refugiat înspăimîntată din calea ei orice stafie care ar fi dat ochii cu ea pe coridoarele vreunui castel părăginit.

Adăugați la toate astea faptul că în răstimpuri își bulbuca ochii de parcă ar fi avut năluciri, iar alteori și-i închidea plină de demnitate, făcîndu-și vînt cu evantaiul ; pășea împingîndu-și maxilarul în față, cu un mers de lebădă ramolită și smintită.

În primul moment lumea aproape că intră în panică. „Băiatul cel nou“ era înfricoșător. Mai ales atunci cînd,

cu un glas răgușit, ca din mormînt, holbîndu-se undeva în aer, cu brațele sleite întinse în față, rostea cuvintele :

— O, Doamne !... Anthony, valetul, să-mi aducă o ciocolată cu caimac din temnița castelului... și cozonac, cozonac... gemea ea cu glas stins, gîrbovindu-se un pic :

— Cozonac, că mi-e foame și la ora douăsprezece fix mă pornesc să bîntui...

Lui Felix îi rămase plăcinta-n gît și fu zguduit mai întîi de un acces de tuse, apoi de hohote de rîs. Doamne sfinte ! Păi, asta-i Ellen !

Ellen Grace în rol de zăludă !

În numele pacienților, domnul Prosley ieși degrabă în întîmpinarea doamnei care se vedea de la o poștă că-i mare cucoană :

— Milady ! Mă numesc Mr. Edward Prosley, cred c-ați auzit de mine. Sînt în așteptarea unei operații de renume mondial, am broaște pe creier.

— A, cum să nu !... răspunse ea, miorțăindu-se cu un glas de dincolo de mormînt, frîngîndu-se de șale. Mi s-a vorbit de dumneavoastră pe lumea cealaltă. Pentru că acum două sute de ani am fost urcată pe rug pe locul Trafalgar Square-ului din zilele voastre.

— Asta aduce noroc — observă Gandhi aruncînd o privire din cearșaful în care era înfășurat.

Domnul grăsun, cu țăcălie, se ridică cu chiu cu vai de la pămînt, își părăsi trenulețul și se apropie de distinsa doamnă care continua să se poarte cu atîta demnitate.

— Mă numesc Mr. Archibald Rolland. Sînt șef de gară pensionat pe nedrept. Mă bucură nespus plăcutul carambol prilejuit de-această întîlnire. Am dori să știm cu toții după cine să purtăm doliu în persoana răposatei Milady din viața-i anterioară ?

Felix își înfipse unghiile în carne să nu pufnească în rîs și rămase cu gura căscată cînd logodnica lui, cu un gest foarte bine cunoscut lui, cu bărbia ridicată și ochii închiși, spuse :

— Mă numesc Anna Emerencia Hontings, membră a unei familii de pairi, deținătoarea Ordinului Liniî de Aur și al Jartierei și, în această ipostază, am ajuns pe eșafod din cauza Trandafirului Alb. Cenușa mi-a fost împrăș-

tiată-n cele patru zări, dar de-atunci încoace, în fiecare zi după gustarea de după-amiază, între patru și opt, mă cuprinde neastîmpărul și încep să bîntui...

— Fiți atît de bună și porniți-vă să bîntuiți pe terasă, o anunță Jagodek ; gustarea o așteaptă pe luminăția voastră adormită.

— Mulțumesc... se tîngui noul băiat cu fața albă ca varul. Dar spune-mi, om bun, pe unde se poate bîntui aici la miezul nopții ?

— Asta nu se poate aici. Asta-i sanatoriu, nu hotel. Nu vă putem lăsa să plecați haihui decît pe răspunderea rudelor și toată lumea este obligată să se-ntoarcă pînă-n ora opt, chiar și-n acest caz, îi răspunse prozaicul infirmier-șef.

— Uite colo un chipeș Făt-Frumos lîngă pocitania aia grăsană, vulgară. Anthony, du-mi acolo scutul cu cafeaua și cozonacul.

Felix pricepuse că n-are voie s-o recunoască pe Ellen, așa că se mulțumi să-i sărute mîna și să se prezinte :

— Sînt lordul Hontings.

— Strănepotul meu !

La această replică fu nevoit să rîdă cu gura pînă la urechi, căci Ellen Grave avea nouăsprezece ani, iar așa-zisul ei strănepot sărise de douăzeci și patru. Plină de tact, Ellen aranjă lucrurile în așa fel încît să rămînă singură cu el. Mai întîi scrîșni din dinți în direcția Annei de Austria, pe urmă vru să-i scoată un ochi, să vadă dacă-i adevărat, iar în cele din urmă, cu o mișcare lentă, îi turnă în poală o ceașcă cu cafea, primind drept răsplată o palmă năpraznică, la care o înșfăcă cu amîndouă mîinile de coc pe cucoana cea durdulie, iar apoi apăru Jagodek și făcu ordine.

Pînă la urmă, cei doi logodnici rămaseră singuri.

— Ellen ? Te-ai scrîntit la cap ?

— Firește, din moment ce-s aici.

— Nu-ți permit una ca asta.

— Locul meu e lîngă tine, Felix. Și, dealtfel, vreau să știu și eu ce s-a-ntîmplat, ce gînduri ai ?

— Păi treaba-i încurcată rău... Căci atîta timp cît sînt declarat nebun, nu mă pot însura. Aveam un plan foarte

bun, dar am făcut o mare prostie. Aveam de gînd să provoc mai multe scandaluri ca să-i bag în boale pe aristocraţii ăia îngîmfaţi, să se sature şi să pună capăt acestui joc mîrşav. Din păcate, nu mi-a dat prin minte că or să mă găbjească în balconul primăriei. Şi-acum Jagodek, huiduma aia vînjoasă, stă cu ochii numai pe mine.

— Nu-i nimic, îi făcu stafia strengăreşte cu ochiul şi pentru o clipă îşi ieşi din rol ca să-i zîmbească drăgălaş, ne-om lua noi tălpăşiţa de-aici, bătrîne !

— Cum ?

— Păi mi-am făcut şi-un plan...

Şi i-l povesti. Iar Felix trebui să-şi adune toată stăpînirea de sine ca să nu sară de gîtul matusalemicei Anna Emerencia cea executată, peste veacuri, şi pe eşafod şi pe rug, şi să n-o copleşească cu sărutări la masă, în văzul atîtor confraţi duşi cu sorcova.

CAPITOLUL ŞAPTE

Cei de la ospiciu se obişnuiseră cu ideea că după-amiază între patru şi şase, dar mai ales de la miezul nopţii pînă-n zori sînt orele la care bîntuie Anna Emerencia. La douăsprezece fix un ceas de pe noptieră îi suna deşteptarea, nu cumva să-tîrzie dacă se-ntîmpla să fie prea adînc cufundată în lumea viselor veşnice, şi-atunci Anna Emerancia îşi trăgea o cămaşă de noapte peste pijama îşi punea-n picioare tîrlicii roşii cu spiţ i se pornea să bîntuie de colo colo pe coridoare, cu ochii închişi şi cu braţele întinse în faţă.

O lăsau în pace.

În acest lăcaş, tot omul putea să-şi vadă liniştit de treabă, cu gărgăunii lui cu tot, cu condiţia să nu facă gălăgie şi să nu facă vreun rău altui bolnav. Clădirea-i

atît de mare, are atît de multe coridoare, încît nu deranjează pe nimeni dacă se fîţîie de colo-colo pe scări, pe culoare, claxonînd sinistru, în surdină, la intersecţii.

Felix, în schimb, se plîngea de la o vreme de coşmaruri şi cerea să i se administreze somnifere. Medicamentele aveau un efect miraculos. Putea fi auzit sforăind de se cutremurau pereţii.

La început, Jagodek mai băga din cînd în cînd capul să se convingă că totul e-n ordine în ceea ce-l priveşte pe tînărul păzit cu atîta străşnicie, dar cu timpul se obişnui cu gîndul că acesta, cu scurte întreruperi, sforăie pînă-n zori. Şi după ce se obişnui cu acest gînd, Felix, care în fiecare seară îşi arunca somniferul, îşi putea pili liniştit zăbrelele de la fereastră, la adăpostul sforăitului simulat.

Pila împreună cu alte lucruri trebuincioase intrase-ră-n ospiciu cu prilejul vizitelor făcute de Bob surorii sale devenită stafia cu numele de Anna Emerencia. Bob era entuziasmat de Sir Felix, avînd pentru el o simpatie totală, din aceea care se-nfiripă cît ai clipi între doi neserioşi, şi pînă acum îi făcuse praf două motociclete şi trei automobile, cîştigîndu-l cu uşurinţă de partea lui ori de cîte ori era rost de vreo trăsnaie. Ei trei formau un cerc închis, o gaşcă perfectă, a cărei regulă de căpătîi era aceea că totul trebuie luat în rîs şi că viaţa oferă lucruri serioase doar fariseilor.

Aşadar, Bob introdusese în sanatoriu o pilă din cel mai rezistent oţel, o frînghie la fel de rezistentă, iar în noaptea evadării se introdusese şi pe sine. Înainte de vizita medicală se ascunsese sub patul soră-si.

La ceasul fantomelor, de după miezul nopţii, pe cînd Felix tocmai ţinea pauză de sforăială, în faţa uşii lui se ivi, în uniforma ei sau, mai bine-zis, în cămaşa ei de stafie, Ellen, care îi şopti lui Jagodek :

— Adineauri a coborît pe fereastra temniţei din turn prizonierul pe nume Felicitas, cel închis aici pentru că-n timpul vieţii mele a cutezat să mă asedieze cu iubirea-i.

În pofida acestor cuvinte, lui Jagodek îi pică pe dată fisa despre ce-i vorba şi dintr-un salt năvăli în camera lui Felix. Prea tîrziu ! Zăbrelele erau pilite, de una din ele era legată o frînghie lungă, coborînd pînă-n grădină.

Clădirea se umplu de vacarmul soneriilor de alarmă ! Nu s-a născut omul care să poată escalada zidul înalt al grădinii, tivit cu sîrmă ghimpată !

O întreagă cohortă de infirmieri și medici dădu năvală în parc. Profesorul Palmers își smulge părul din cap ! Acum se-aude un huruit, toată lumea se repede la poartă, dar prea tîrziu...

Diavolul ăsta a spălat putina !

Demarează-n viteză călare pe-o motocicletă Harley-Davidson, e îmbrăcat în costumul lui preferat, din camgarn de culoare galbenă și mai are și porcăria aia de țilindru galben pe cap, și uite-l c-a și dispărut în curbă.

Jagodek bine-nțeles c-o să-și ia zborul de-aici. Apucă să mai bombăne că tot nu-i face nici o plăcere să păzească oameni normali.

Se lansează în toate direcțiile apeluri prin radio. De la institutul de boli mintale din Highgate a evadat nebunul celui care-l va descoperi, găsitorii sînt rugați să-l transporte cutare, cu următoarele semnalmente, se oferă recompensă pe-acest individ periculos, chiar și cu forța, la cea mai apropiată secție de poliție.

În acest timp, individul considerat de-a dreptul un pericol public se strecură din camera lui în care stătuse pînă atunci ghemuit sub pat.

Bine-nțeles că cel care spălase putina pe motocicletă, avînd asupra lui semnalmentele exterioare cuvenite, fusese Bob, care după cîteva mile își puse pe cap șapca în locul jobenului galben. Atunci cînd cordoanele poliției îi ațînură calea în împrejurimile Londrei, povesti că-n drum i-a atras atenția un motociclist cu țilindru galben, nu de alta, dar își biciuia motocicleta în timpul mersului cu o cravașă de jocheu.

Felix se furișă în magazia cu medicamente de la etaj și se cuibări în încăperea ticsită cu damigene, saci, lăzi, baloturi de pansamente și pachete de vată.

Căzu pe gînduri. Are vreun sens tărășenia asta, că-l crede lumea evadat și, cînd-colo, el se pitește aici, în magazie ? În orice caz, s-a zis cu escorta namilei ăleia de Jagodek. Și cum și destinul orb orînduiește uneori lucrurile în așa fel încît neroziile unor creaturi drăgălașe și vesele din

fire să se ridice la nivelul unei strategii minuțios pregătite, s-a întîmplat ca rolul de stafie al Annei Emerencia, creat de Ellen din răzbunare, să se dovedească genial în situația nou-creată.

În timpul hoinărelilor ei nocturne, stafia găsea mereu cîte o clipă cînd, scăpată de sub supraveghere, se putea strecura în magazie cu de-ale gurii și — prin amabilitatea lui Bob, care-și continua contrabanda cu ingeniozitatea lui dintotdeauna — chiar și cu cîte o sticlă de whisky scoțian de cea mai bună calitate și cu ziarele de după-amiază.

Nu puteau continua însă la infinit acest mod de viață, cu Felix trăind ascuns în magazia casei de nebuni și cu logodnica lui bîntuind pe post de stafie.

Și-apoi, mai e aici și noul lui prieten, pe care în nici un caz nu-l poate lăsa în voia soartei : Tobias Vucli, inventatorul atît de prigonit al taxatorului automat al biletelor de tramvai. Trebuie eliberat și el.

Înainte de toate, le scrise o epistolă alor săi, fiindcă încet-încet își instalase într-unul din dulapurile mai mari din magazie toate efectele trebuincioase sihăstriei sale. Iată conținutul scrisorii :

„Deloc dragele mele rude !

De-acum încolo voi avea grijă ca aproximativ o dată la două săptămîni străvechiul nostru nume să apară cu litere de-o șchioapă pe prima pagină a fiecărui jurnal din Anglia, iar o dată pe lună editorialul fiecărui jurnal din lume să-și amintească, grație mie, de numele familiei Hontings.

Treaba asta o să continue pînă cînd (deloc) draga mea familie o să publice pe prima pagină a revistei Times *un anunț în care o să arate că internarea și sechestrarea mea la balamuc s-au datorat unei greșeli de care și-au dat seama și medicii și (absolut deloc) respectabila familie. Vă salut (cîtuși de puțin) cu drag.*

Felix.“

Bob, care era șugubăț de felul lui, plecă la Daughter Hill și puse scrisoarea la poșta din localitate, ca să bage familia în sperieți și pentru ca autoritățile locale să îm-

pînzească ținutul cu patrule de noapte, cu polițiști în uniformă și-n civil, cu jandarmi și, în cele din urmă, cu efective ale armatei.

Și astfel ajunse Bob ziarist.

La început fu dat afară din redacția lui *Evening Herald*, unde se prezentase cu un interviu luat în fața restaurantului din Daughter Hill, nebunului căutat de o lume întreagă.

A doua zi se descoperi că nebunul expediase o scrisoare ce purta ștampila oficiului poștal din Daughter Hill și Bob fu rechemat îndată la redacție. Senzația săptămînii următoare o constitui un nou interviu cu lordul alienat mintal, dispărut în împrejurări misterioase, interviu a cărui autenticitate era certificată de propria-i semnătură.

Bob nu se arăta dispus să vîndă pontul cînd și unde se-ntîlnea cu nebunul care, după părerea lui, e cît se poate de teafăr la cap și s-a angajat într-o luptă prin care dorește să dovedească acest lucru. Ca o lovitură de trăsnet a căzut copia epistolei-ultimatum expediată din Daughter Hill de nebun și scrisă cu propria-i mînă. Totodată, dădea de știre că se va deghiza a-ntîia și va hoinări prin ținutul natal în postură de pîndar, cu o barbă pînă la brîu. Urmare a declarației publicate în presă, un pîndar fu pus sub stare de arest și amărîtul fu cît pe-aci să crape de groază cînd un polițist, cu un zîmbet triumfător, îl trase vîrtos de barbă. Cîteva fire rămaseră în palma polițistului, dar barba, luată în ansamblu, și urletul pe care-l provocă smucitura risipiră orice urmă de îndoială. În schimb, Bob era filat de-o haită-ntreagă de sticleți și detectivi particulari, dar fără nici un rezultat. Drumurile lui îl purtau la redacție, la balamuc, unde-o vizita pe nefericita lui soră cu mintea rătăcită, la cafenea și la cursele de cai, dar nu rămînea nici o clipă nesupravegheat.

Prefectului îi sări mustarul cînd, în ciuda supravegherii stricte, neîntrerupte, consemnate în procese-verbale și dovedite chiar și de seturi întregi de fotografii, jurnalul publică o nouă declarație, ba chiar o poză izbutită a lui Sir Felix, care ține în mînă un *Ireland Magazine* apărut cu douăzeci și patru de ore în urmă, ce poate fi recunoscut după pagina întîi.

După aceea începură să planeze bănuieli asupra unor înalţi funcţionari din aparatul poliţiei, pe urmă bătrînul proprietar al cărui chiriaş era Bob fu şi el tras de uriaşa-i mustaţă pe oală, pentru ca în cele din urmă, poliţiştii să rămînă năuci în faţa unui miracol viu, de ne-nţeles.

Nimănui nu-i trecu prin minte că, în pofida zăbrelelor pilite şi a frînghiei, precum şi a motociclistului cu joben galben, Sir Felix se ascunde acolo unde nu-l caută nimeni : în clădirea ospiciului. Tîlcul acestei întîmplări nu-l putea desluşi decît cel care-o privea dintr-o perspectivă fantomatică, doar astfel şi-ar fi dat seama că spiritul atît de popular care bîntuia atît de paşnic prin balamuc, joacă rolul ofiţerului de legătură dintre magazia de medicamente şi reporter.

Încet-încet se apropia însă termenul-limită, de două săptămîni, şi Sir Felix trebuia să facă ceva, dacă voia să se ţină de cuvînt. Mai întîi luă legătura cu Tobias Vucli.

Pe Tobias Vucli, Felix îl etichetase drept unul dintre alienaţii mintali perfect normali, ba chiar înzestraţi cu o logică de fier atîta timp cît nu aduc vorba despre ideea lor fixă.

Medicii stagiari îi iau adesea pe indivizii fanatici drept alienaţi suferind de-o fixaţie. Dacă bolnavul consideră că nu taxatorul automat de bilete de tramvai sau vreo altă absurditate tehnică de-acest fel constituie o reformă ce se cere grabnic înfăptuită, ci obiectul acesteia trebuie să fie controlarea de către stat a supraproducţiei sau a produselor de brutărie, s-ar putea ca respectivul să ajungă într-o bună zi publicist sau ministru.

Ştiinţa medicală a zilelor noastre nu a delimitat cu exactitate reiterarea fanatică a ideilor reale de ideile fixe. Din această cauză, uneori, se descoperă cu întîrziere că ideile unor mari reformatori n-au fost reale, ci fixe. Dar asemenea cazuri nu mai pot fi tratate, fiindcă între timp aceştia au ajuns să ocupe poziţii înalte, să se bucure de autoritate şi de-o recunoaştere universală. Deşi aceştia ar mai putea fi salvaţi, printr-o intervenţie medicală oportună pentru clasele de jos şi mijlocii.

În ceea ce-l priveşte pe cititorul căruia i se pare că sesizează o contradicţie între conduita raţională, logică a

bolnavilor și boala lor mintală incurabilă, îi recomand călduros să apeleze la serviciile unui psihiatru. Pentru lămuriri suplimentare, bine-nțeles. Ar putea afla, astfel, că unii indivizi sînt în stare să se poarte frumos timp îndelungat, să aibă așadar această istețime (uneori tocmai aici e buba) și nu comit o crimă decît atunci cînd se găsește cineva care să pună la îndoială faptul că au o ureche sau amîndouă apendicele din aur. Sînt de acord pînă și cu asta. Omul bine crescut să nu pună la îndoială afirmațiile altuia. Și-n ceea ce privește organele noastre anatomice, am auzit de-atîtea ori vorbindu-se de dinți de aur sau de proteze de-argint, așa că de ce n-ar avea cineva și apendicele dintr-un metal prețios ? Ce mai contează asta pe lîngă celelalte cuceriri ale epocii noastre ? Nu putem combate cu toată certitudinea că cineva ar putea avea două apendice, fiindcă știința medicală a arătat că un apendice este la fel de inutil ca și două. Rezultă și de-aici că nebunul are o logică a lui, dar superficială este doar critica semenilor lui întregi la minte.

Într-o dimineață Tobias Vucli dădu peste o scrisoare printre schițele invenției sale, pe care le păzea ca pe ochii din cap, ținîndu-le pe noptiera de lîngă pat.

Dear Mr. Vucli !

Am contactat o mare putere în legătură cu brevetul dumneavoastră și cu intrigile a căror victimă sînteți. Marea putere a hotărît să vă elibereze printr-o acțiune subversivă dar eficace, putînd achiziționa astfel patentul dumneavoastră referitor la taxatorul automat al biletelor de tramvai, în folosul armatei sale recent reorganizate. După părerea experților militari, printr-o serie de modificări minore, ar putea deveni o bună armă ofensivă. Nu vă pot oferi acum alte detalii. Vă rog să aveți în această noapte amabilitatea de a vă deplasa pînă la magazia de medicamente în care m-am retras pentru moment. Firește, totul este strict secret ! Vă rog să distrugeți aceste rînduri de-ndată ce le-ați citit ! Trăiască taxatorul automat !

Sir Felix !"

La ora unu noaptea în magazie apăru Tobias Vucli în ţinută de noapte care, potrivit unei vechi convingeri de-a lui, în cazul unui inventator nu putea fi decît uniforma lăncierilor scoţieni, cu cimpoi cu tot. Mai ales în această aripă a ospiciului, fie ora cît de tîrzie, oricine se putea plimba în asemenea veşminte fără să bată la ochi. Ba se putea-ntîmpla să trezească bănuieli dacă se apuca să umble în pijama.

— Domnule ! Dumneavoastră sînteţi patronul meu şi de-aceea într-o bună zi o să ajungeţi cunoscut de lumea-ntreagă. Datorită, în mod expres, dumneavoastră, invenţia mea va deveni parte integrantă a tezaurului întregii omeniri.

Felix îi strînse mîna viguros.

— Poate voi fi nevoit să vă reneg şi n-o să mi se poată pune-n cîrcă treaba asta. Oricum, vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o arătaţi.

Lui Felix îi plăcea distracţia. Din această cauză nu odată îi dădea domnului Vucli replici pe care acesta, din cauza tonului pătimaş, nu le pricepea deloc şi atunci i se scăldau ochii în lacrimi.

— Prietene ! răspunse el impresionat. Vă permit ca de azi încolo şi dumneavoastră să mă numiţi tot astfel.

— Daţi-mi voie să vă sărut mîna ! zise Felix şi, văzînd că domnul Vucli chiar îl lasă, ridică deasupra capului mînuţa zdravănă cît tava a acestuia şi făcu cîţiva paşi de menuet în jurul prietenului şi colegului său. În familia noastră, a lorzilor Hontings, acesta este un omagiu mai presus de sărutul mîinii. Iar acum iată despre ce-i vorba : aţi auzit vreodată de Fulton sau Galilei ?

— Mi se pare că... nu-s la mine-n secţie, dar paremi-se c-ar fi în pavilionul B...

— Nu m-aţi înţeles. Aştia-s nişte inventatori. Fulton a inventat motorul cu aburi şi la primul lui drum puţin a lipsit să nu fie linşat. Galilei a zis despre atracţia gravitaţională că...

— Gata, ştiu ! E un tip mărunţel, cu barbă !... E internat jos, la furioşi.

— Exact, îi dădu pace Felix, ca să treacă odată şi peste asta. Nu v-am amintit despre aceşti iluştri confraţi decît ca să vă-ndemn să nu daţi îndărăt din calea nici unei greutăţi ! Pentru această invenţie s-ar putea ca omenirea să aştepte şi din partea dumneavoastră să suferiţi întrucîtva !

— Aveţi dreptate, răspunse inventatorul codindu-se, dar tot nu m-aş transfera cu dragă inimă la secţia de furioşi. Dacă însă omenirea ţine morţiş la asta...

— Alt fel de suferinţe trebuie să răbdaţi... Turnaţi-vă nişte whisky.

— Accept asta pentru sfînta noastră cauză...

— Iarăşi n-aţi nimerit-o ! Hopa ! Nu de-acolo, ăla-i spirt medicinal. Acest mini-bar al sanatoriului este folosit şi ca depozit farmaceutic. Vreau să vă rog, şi trebuie să faceţi asta de dragul invenţiei dumneavoastră, mîine la miezul nopţii să vă împachetaţi cu grijă toate catrafusele şi din coridorul care se deschide din salon să vă strecuraţi în cabinetul de diatermie. Pînă atunci o să ajung şi eu acolo. Restul e treaba marii puteri sud-americane... Nu beţi de-acolo, că ăla-i carbol...

Domnul Vucli promise că va proceda întocmai, îi mulţumi smiorcăindu-se niţel şi apoi plecă.

Faptul că Sir Felix se dădea în vînt după compania domnului Vucli ţinea de caracterul lui excentric. Împreună evadaseră şi prima oară, cînd iluminaseră norodul vorbindu-i din balconul primăriei ; de ce să nu-şi continue aventurile tot împreună ? Pe urmă, Felix îşi aşternu sub cap o pernă de vată şi adormi.

A doua zi, în primele ore ale după-amiezii, înfăşurîndu-se din cap pînă-n picioare într-un cearşaf flauşat, reuşi să pătrundă în cabinetul de diatermie proaspăt utilat şi încă nedat în folosinţă, unde se aflau cîteva aparate electrice. Cîteva dintre acestea erau încă în lăzi sigilate. Scoase două aparate din ambalajele lor. Prudenţa îl îndemnă să se pitească în spatele unui uriaş aparat pentru raze. Stafia cu numele de Anna Emerencia, care-şi făcea între patru şi şase rondul bîntuind pretutindeni, intră plutind şi-n această încăpere şi din şliţul rochiei scoase cîteva sandvişuri şi ţigări, apoi îşi continuă în altă direcţie peregrinarea

de după moarte. După ora zece, tiptil şi cu băgare de seamă, se strecură înăuntru cu valijoara lui şi domnul Vucli.

— Iată-mă, Sir... pregătit să-mi dau şi viaţa ca să-mi valorific invenţia.

— Bravo ! Asta da vorbă de bărbat ! Iată această ladă în care s-a aflat un smulge-peri din ăla de-i zice depilator; trebuie să vă instalaţi în ea ca să vă scoată mîine de-aici în locul aparatului.

— O să dau de naiba... spuse cu îngrijorare-n glas Tobias.

— Chiar nu puteţi suporta un pic lipsa de confort ?

— Ba da... însă dacă or să mă ducă de-aici în locul aparatului ăluia şi pînă la urmă or să se prindă că nu ştiu să depilez, s-ar putea s-o bag pe mînecă.

— Aveţi dreptate, la asta nu m-am gîndit, răspunse Sir Felix fără a mai încerca să-l contrazică. Dar pînă la urmă o să vă intraţi în mînă într-un fel sau altul, acum esenţialul este să luaţi loc într-una din lăzile astea. Iar eu o să mă ascund în locul lămpii de cuarţ.

— Mai bine să facem schimb de locuri. Mi s-a spus de mai multe ori că atunci cînd sînt bine dispus strălucesc tot, aşa că, avînd această însuşire, aş putea ţine locul acestui aparat.

— Excelentă idee ! Văd că nu inventezi doar taxatorul automat al biletelor de tramvai ci, la nevoie, te inventezi şi pe dumneata însuţi. Aşadar, ţuşti în lada lămpii de cuarţ şi cît mai multă voie bună şi strălucire, ca să le creăm controlorilor iluzia unei lămpi cu cuarţ.

— Las' pe mine ! Ştiu să mă prefac a-ntîia...

Se ghemui în ladă şi se şi apucă să rînjească cu o mutră fericită.

— Excelent ! zise Felix cu entuziasm şi pe loc îi închise capacul, apoi puse lacătul.

Pe urmă se ascunse în cealaltă ladă şi, pe cînd bîntuia în toiul nopţii, Anna Emerencia sigilă şi lada lui. A doua zi în faţa sanatoriului trase un camion al unei firme specializate în transportarea mobilei şi şoferul se prezentă

la poartă ca fiind de la compania „Underson" şi spuse că a adus înapoi un depilator şi o lampă cu cuarţ, fiindcă în locul aparatelor comandate primiseră unele deja folosite. Cele două lăzi fură duse sus, celelalte două coborîte şi camionul o luă din loc.

CAPITOLUL OPT

Există oameni care, orice-ar face, tot nu-i bine. De pildă, acest Felix. Mai întîi şi-a pus în cap toată familia, fiindcă prin conduita lui încălcase tradiţiile. Pe urmă şi-a făcut reapariţia la străvechiul castel din Daughter Hill însufleţit de cea mai devotată veneraţie pentru datinile strămoşeşti, iar asta s-a dovedit a fi şi mai puţin pe placul familiei.

Merită să vedem în ce fel şi-a făcut reapariţia.

Pînă şi ziua cu pricina pare să ne ducă cu gîndul la crîncena istorie a Angliei. Nori mari, întunecaţi pluteau pe cer cu o viteză neobişnuită şi şuierul prelung al vîntului îndoia la pămînt puieţii răsăriţi în peisajul scoţian arid, stîncos, făcînd să trosnească şi coroanele semeţe ale stejarilor regali. În văzduh, deasupra acestui ţinut pustiu, ostil, se-nvolburau stropii jilavi, împrăştiaţi care, atunci cînd li se-mpotriveşte vîntul, nu pot lua forma unei ploi ce-şi urmează-n chip firesc traiectoria verticală, ci plutesc şi se-nvîrtejesc în fantastice volburi şi pîlnii, pentru ca printr-o atingere misterioasă, neaşteptată, să poposească pe obrazul medicului de ţară înfăşurat în pelerină, cu melon pe cap, care orbecăie clănţănind din dinţi, îndreptîndu-se spre o nouă urgenţă, singur-singurel pe-această vreme haină.

Pentru cîteva clipe, aidoma unor efemere semnale Morse venite din cer, se-arată şi razele lunii. Undeva cîntă o

cucuvea prevestind moartea cuiva. În zare o linie de foc brăzdează pe neașteptate bolța : semn că se apropie stihiile.

Iar copacii scot un țipăt sfîșietor, parcă de durere că vîntul cu miliarde de gheare le despoaie necruțător coroanele.

Poate că pe-o asemenea furtună și-a căutat scăparea din Anglia, Iacob al II-lea, acest principe evlavios și poate că pe-o noapte ca asta au mărșăluit în răpăitul înăbușit al tobelor puritanii puși pe fapte mari, și poate că tot astfel vîjîia vijelia la debarcarea lui Carol Stuart, și poate că aceeași culoare locală i-a întîmpinat și pe vikingii cei războinici, care au năvălit pe neașteptate pe-aceste meleaguri.

Sau poate că timp de două mii de ani acest ținut a fost cufundat într-un somn adînc și n-a făcut decît să viseze, cine știe ?

Deodată, un stejar bătrîn crezu că s-a scrîntit la cap. De bună seamă că s-ar fi apucat să se frece la ochi, dacă ar fi avut mîini sau ochi. Așa însă, nu-i rămase decît să-și scuture coroana, eventual ceva mai energic decît l-ar fi îmboldit rafalele de vînt, fiindcă, iată, dinspre vale se apropie în marș, într-o lungă formație șerpuitoare, o oaste de lefegii, o oaste-ncrezătoare-n forța ei, mărșăluind plină de demnitate, iar în frunte, călare pe un bidiviu alb, cu un scut pe care la lumina lunii sclipește blazonul, cu un coif cu vizieră și panaș, se află...

Richard Inimă-de-Leu !

Asta crezu stejarul. Dacă presupunem c-a putut cumva crede ceva, contrariul putînd fi imposibil de dovedit în cazul unui stejar ; ne menținem, așadar, în limitele ipotezei și nicidecum ale absurdului.

Prin urmare, acest stejar rămuros, posac și încăpățînat la modul scoțian, de cum îi zări pe lefegii, crezu cîteva clipe că puzderia de automobile, de vilegiaturiști cu ochelari de motocicliști și de gramofoane din care se revărsau acordurile muzicale de *week-end* nu-i decît un delir.

Norii se-nvolburau în vălătuci și noaptea se făcu neagră ca păcura dar, odată cu zvonul ce se apropia dinspre priveliștea aceea ciudată, se distingea tot mai clar și zăngănitul ritmic al armurilor.

Ploua deja cu găleata cînd oastea de basm a lefegiilor se pogorî pe pajiştea dinaintea castelului din Daughter Hill. Odată cu astuparea vechilor şanţuri cu apă, îngusta margine a stîncii pe care fusese înălţat castelul luase proporţiile unei pajişti. Cavalerul cu scut şi coif de oţel îşi scoase din teacă paloşul uriaş şi-l ridică deasupra capului, la care „trupele" se opriră-n loc. Cavalerul se apropie de podul mobil, pe care acum se afla o portiţă prevăzută, ca o concesie făcută epocii noastre avansate, cu o sonerie adevărată. De la înălţimea telegarului său alb, viteazul în armură nu zări această şmecherie a tehnicii moderne, ci puse mîna îmbrăcată într-o mănuşă de oţel pe inelul străvechi, mîncat de rugină şi ciocăni cu el, de vreo opt-zece ori, în poartă. Podul mobil se clătină din toate încheieturile la fiecare bubuitură.

Bolta cerului fu sfîşiată de un fulger şi, ca un răspuns la bătăile-n poartă, stînca se cutremură cînd tunetul, la început stins, se amplifică într-un vuiet de proporţii cosmice, urmat de-un trăsnet ce se prăvăli din tărîi ca un plesnet.

Cavalerul bătu din nou cu inelul ruginit în străvechiul pod mobil. Dinspre poarta interioară se iţi o luminiţă slabă şi Wilkins, majordomul posomorît, obez şi mătăhălos îşi făcu apariţia într-un halat de postav. Cavalerul în armură coborî din şa, îşi agăţă scutul de oblînc şi, sprijinindu-se în mînerul paloşului, rămase nemişcat în faţa porţii, asemenea unei fresce dintr-o sală de arme de odinioară. Ceilalţi războinici înarmaţi cu lăncii, ca o armată de strigoi, încremeniră în aşteptare. Wilkins se uită pe vizor şi pe dată i se şi făcu rău.

Locuitorii acestui castel nu erau socotiţi ridicoli dacă se-ntîmpla să creadă în stafii. Tot aşa cum firesc este şi ca portarul unui zgîrie-nori new-yorkez să considere treaba asta curată nebunie.

— Deschide poarta, Wilkins ! Contele de Daughter Hill a sosit la castelul străbunilor în fruntea oştirii sale.

Şi îşi ridică viziera.

Doamnè Dumnezeule ! Ce-i asta ?... Sir Felix, ţicnitul!

— Acuşica-l trezesc pe Sir Evans...

Nu-şi încheie fraza. Apucă să mai simtă doar cum prin crăpătura vizorului pătrunde în forţă o mănuşă de

oțel și-l înșfacă de gît. Cinci degete reci, de fier îi țineau beregata ca într-o menghină.

— Slugoiule ! Fă-i pe plac stăpînului tău și deschide poarta, că de nu, o clipă nu-ți mai este dat să trăiești !

Slugoiul își adună toate forțele ca să-i poată face pe plac înainte de-a leșina și deschise poarta.

Sir Evans tocmai se trezise cu cîteva clipe înainte de bătăile-n poartă în iatacul lui din turn, de unde jurase că n-o să mai iasă afară pînă cînd nu vor fi restabilite toate datinile străvechi ale acestei familii. Se trezise cu cîteva clipe mai devreme din cauza trăsnetului care se abătuse asupra paratrăsnetului din turn iscînd o minge de foc și pară în scurgerea lui pe cablul ce trecea prin dreptul ferestrei, aproape de căpătîiul moșneagului. Acesta tuși încîntat. Furtuna asta urîtă e un prilej de aduceri aminte pentru un vultan bătrîn, năpîrlit între zidurile vechi, atît de decente ale Daughter-Hill-ului, unde nici pînă-n ziua de azi n-a apus epoca superstițiilor și a fantomelor, ci a împietrit, preschimbîndu-se în datină.

În acest moment bătu la ușă și apoi intră în iatac Anthony, pentru prima oară înveșmîntat doar parțial în cei șaptezeci și cinci de ani de viață și șaizeci de ani de slujbă. Era încălțat cu un singur pantof și fără un strop de sînge în obraji atunci cînd anunță :

— Sir ! La castel au sosit trupe și n-au cu ele un îngrijitor.

— Anthony ! Dumneata... ăăă... știu că la gît obișnuiai să porți o eșarfă de mătase lungă de trei metri... îîî... dumneata dai buzna aici așa, cu gîtul ăla complet golaș ?

— Regret, Sir. Le-am spus trupelor că-ntîi mă duc să mă-mbrac, dar n-au răbdat una ca asta. Am avut de ales între moarte și venirea mea neîntîrziată în iatacul dumneavoastră, Sir.

— Alegerea pe care-ai făcut-o... ăăă... o voi supune judecății... și ce tot bîigui acolo ?

— A sosit o societate foarte numeroasă, îmbrăcată în armuri, înzestrată cu tot felul de arme vechi și de demult, avîndu-l în frunte pe Sir Felix și țin morțiș să vadă toată

familia în sala mare. Archibald, lacheul, îi trezește între timp pe ceilalți domni — și-l umflă plînsul pînă să-și termine vorba — în picioarele goale, fără ciorapi... Sir... voi cere să fiu concediat...

Din tării se prăvăli încă un fulger însoțit de un tunet atît de năprasnic, de se cutremurară și cerul și pămîntul, apoi, ca la un semn, se porni o ploaie torențială cu stropi grei și deși, ropotitori și răsunători.

Fără să-i scadă o clipă măcar indignarea, dar constrîns de împrejurările deosebite, Sir Evans se apucă să se îmbrace. Își pusese-n gînd să nu-și părăsească iatacul pînă cînd Felix n-o să se îndrepte, însă ca decan de vîrstă al familiei nu se putea ține deoparte cînd era vorba de evenimente deosebite și de mare însemnătate.

Se zice că, punînd preț pe-o comportare întotdeauna demnă, Sir Evans nu păruse mirat nici atunci cînd, cu vreo treizeci de ani în urmă, Anthony îl înștiințase că lady Evans, soția lui, a plecat de la castel odată pentru totdeauna, împreună cu lordul Brunéley și că-l salută din mers. Sir Evans rămăsese cîteva clipe nemișcat și n-o să se știe niciodată ce gînduri l-au frămîntat în acele momente, dar se știe că expresia feței îi rămăsese impasibilă și-n cele din urmă îi poruncise lui Anthony ca din ziua aceea să pună un singur tacîm la prînz, căci pînă atunci această masă a zilei o luase împreună cu lady. Atît de mult ținuse la o comportare demnă, și-n decursul timpului bătrînețele îi strunjiseră un profil de vultan pe dinafară, dar pe dinăuntru nu-l schimbaseră deloc.

Acum însă, pentru prima oară în viața lui, rămase năuc cînd se sprijini în baston ca să intre pe ușa sălii mari. Nu se-ndoi o clipită că visează, și nu visează orice, ci o neghiobie nedemnă de persoana lui, neghiobie care pînă și ca vis e o gogomănie înspăimîntătoare.

În sala mare domnea, în linii mari, liniștea, dacă nu punem la socoteală zăngănitul pe care-l scoteau la fiecare mișcare ca la vreo treizeci de lefegii îmbrăcați, după

toate aparențele, ca pe vremea lui Henric al VIII-lea, pe cînd ceilalți membri ai familiei, în mod scuzabil îmbrăcați într-o ținută nu tocmai ireproșabilă, stăteau în fundul sălii, lîngă peretele din dreapta, stane de piatră schimbînd priviri îngrijorate... Lîngă ușa dinspre scară cîțiva lachei stăteau cu gura căscată și... și cea mai prostească și mai cu noimă parte a acestei scene, pe jilțul din lemn de abanos, impozant ca un tron, ședea Felix !

Lui Sir Evans îi era limpede că visează unul din acele vise numite dorințe irealizabile, că visează în patul din iatacul lui, că abia mai respiră și că gîfîie din cauza fripturii pe care a mîncat-o la cină. O dorință irealizabilă, care în chip exagerat vine să-i aline înverșunarea pe care i-a provocat-o degenerarea lui Felix. Căci, iată, în vis Felix i se arată înveșmîntat în armură de cavaler, cu viziera coifului ridicată, încins cu ditamai paloșul la brîu, șade în uriașul jilț din lemn de abanos ce-i ține loc de tron, stă cu picioarele răscrăcărate semeț și în fața lui, pe masă, se lăfăie mănușile fine, din fier, căptușite cu satin. Își privește consîngenii întinzîndu-se fudul, arogant, și-acum îl zărește pe Sir Evans, care s-a oprit în prag cu ochii cît cepele.

— Anthony ! Martel ! Aduceți-i un jilț lui Sir Evans, căci potrivit datinilor din Daughter Hill, cel mai vîrstnic membru al familiei are dreptul să șadă în prezența seniorului chiar și la ocazii festive.

Un tunet din slavă puse punct frazei recitate c-un glas de tenor aspru, tăios, răsunător, și c-o intonație plină de muzicalitate, cu accente neduse pînă la capăt.

— Ce-i comedia asta... îngăimă clipind mărunt din ochi, cu verbe încîlcite, Sir Arthur, care se afla în cea mai neplăcută situație, din cauză că peruca i se agățase de vîrful unei sulițe și acum, după atîtea decenii, ieșise la iveală cumplita taină a vieții sale : era complet pleșuv, iar țeasta îi era lucioasă ca o bilă de biliard.

— Potrivit datinilor, Sir Arthur, doar eu am dreptul să-l numesc pe cel ce poate cuvînta-n prezența mea ! Și fiindcă îmi propun restaurarea respectivului față de tra-

dițiile strămoșești în această familie, unde-au fost călcate-n picioare, n-o să mă dau în lături de la nici o metodă pentru a impune în mîndra cetate a Daughter Hill-ului modul de viață al lorzilor Hontings.

Între timp se sculase din jilț și-acum își sfredelea cu privirea, cu un aer sumbru, aproape neîndurător, rubedeniile buimace. Glasul lui păru mai degrabă poruncitor decît curtenitor atunci cînd i se adresă celui mai vîrstnic membru al familiei, care încă aștepta să se trezească :

— Luați loc, Sir, de azi înainte litera datinii va fi nu numai un privilegiu, ci și obligație și poruncă ! Sir Arthur, care dintotdeauna a fost cel dintîi în pîngărirea tradițiilor...

— Asta chiar că... — bălmăji lordul cu o sinceră indignare, de asta chiar că nimeni nu mă poate...

— Sir ! Dacă mai deschideți gura o singură dată fără îngăduința seniorului, în spiritul și sub auspiciile legilor din Daughter Hill, voi recurge la forță pentru menținerea datinii și-a autorității ! Sînteți pe primul loc în neglijarea tradițiilor și a prerogativelor noastre ! Sau veți susține, poate, că-n fiecare zi vă sculați la ora șapte dimineața, mergeți să vă rugați în capela familiei, faceți o baie în apă rece ca gheața, faceți o oră exerciții de scrimă și pe urmă, la micul dejun, mîncați un pește fiert natur, conform prevederilor tradiționale referitoare la tutorele seniorului, prevederi ce datează din epoca străbunului nostru Robert cel Pios, care l-a salvat de la înec, din undele învolburate ale rîului, pe copilul său de suflet, Sir Peter Oliver Hontings ?

Se lăsă o tăcere a naibii de apăsătoare.

Nu ! Sir Arthur nu putea afirma despre sine că s-ar fi dedicat cultului sculării la ora șapte, iar mîncărurile de pește îi provocau o scîrbă fără margini ; dacă se-ntîmpla ca temperatura din baie să fie cu trei grade sub cea pe care o comanda, strănuta săptămîni în șir, nu-i plăcea deloc să se dueleze și, în general, era foarte predispus la îngrășare, trupul lui puhav, flasc, nu era făcut decît pentru cultivarea plină de sportivitate a trufiei aristocratice.

— Probabil că Sir Arthur și-a dat seama că urmăresc restaurarea tradițiilor venerate, restaurarea strălucirii cuvenite străvechiului nostru nume respectat de-o țară

întreagă și de-aceea m-a împiedicat să intru-n posesia moștenirii mele de drept. A spus că-n nebun. Sir Arthur are dreptate. M-am străduit să-mi cumpănesc bine starea psihică și, după unele simptome incontestabile, chiar sînt alienat, zise el ridicînd acuzator tonul. Ce grosolană încălcare a datinii s-a comis chiar și-așa, prin uzurparea moștenitorului ajuns la majorat ! Nu-s nici trei sute de ani de cînd sfatul familiei, întrunit sub conducerea lui Sir Anthony Henry Kazimir, i-a întărit dreptul de moștenitor venerabilului Sir Tivald Erwin supranumit și Erwin cel Cumplit datorită faptului că a rămas cumplit de cretin după ce în timpul unei vînători a adormit la locul de pîndă și-un cal l-a călcat pe cap. Am petrecut o după-amiază întreagă în arhiva nobiliară de la British Museum ; acolo am văzut, printre altele, și hrisovul cu pecete prin care se legiferează că atîta timp cît stăpînitorul legitim al Daughter Hill-ului este în viață, Daughter Hill-ul nu poate avea alt stăpîn și, uite-așa, a fost pus în drepturi, ca un precedent pentru cei ce vor veni, Sir Erwin cel Cumplit, cel cu capul făcut chisăliță și, cu respect fie spus, cel cretin. Omul acesta — arătă el spuse Sir Arthur, care era nici viu, nici mort — a călcat în picioare atît tradițiile referitoare la tutore, cît și legea de netăgăduit, întărită prin pecetea străvechiului sfat al familiei noastre și mă pot prezenta cu conștiința împăcată în fața instanței regale și nobiliare, singura care are competență juridică asupra familiei noastre de la Iacob al II-lea încoace, pentru faptul că-n zorii zilei de azi, uzînd de dreptul paloșului nostru, voi pune să fie decapitat pe coridorul din aripa de răsărit a castelului, zidit acum două sute de ani, iar hoitul, procedînd aidoma faimosului meu străbun Peter Rudolph cel Neînfrînat, de-acum cîteva secole, voi porunci să-i fie îngropat în spatele criptei familiei, în picioare, într-o groapă pătrată, printre semințe de legume, pentru ca la primăvară să fie năpădit de cartofi și fasole !

La auzul execuției ce i se pregătea, Sir Arthur păli, însă cînd auzi de cartofi și fasole îl luă cu amețeală, așa că trebui să se sprijine de brațul lui Rolland.

— După o îndelungă chibzuială, mi-am învins pornirea de-a respecta cu orice preţ datina şi, chiar dacă nu cu dragă inimă, renunţ la pedeapsa capitală. Dar Sir Arthur nu poate scăpa nepedepsit ! De-azi înainte, şi el, şi ceilalţi membri ai familiei noastre, urmare nu a vreunei pedepse, ci a grijii mele părinteşti, trebuie să se distingă în cultivarea tradiţiilor strămoşeşti. Sir Arthur se va muta, doar pentru următorii cinci ani, căci vreau să mă arăt milostiv cu greşiţii noştri, în apartamentul străbunului meu Andrew Rolland cel Nefericit !

Aflat în fruntea oştirii sale, Andrew Rolland cel Nefericit căzuse într-o bună zi într-un somn atît de adînc la el în cort, încît ajunsese prea tîrziu, cu trupele salvatoare, în ajutorul suzeranului şi suveranului său Edward. Începînd din ziua aceea n-a mai avut voie să-şi încingă sabia la brîu, a fost silit să poarte pînă la moarte sutana ţesută din fire de păr de cal a ordinului fraţilor cerşetori şi să locuiască în iatacul din vîrful turnului, unde se ajunge urcînd trepte nenumărate şi care are lăţimea de doi paşi şi lungimea de trei, putînd încăpea în el un pat şi, cu chiu cu vai, şi un muritor. Dacă n-ar fi purtat, însă, sutană din fire de păr de cal, ci sacou, nu şi-ar fi putut îmbrăca sacoul decît scoţînd un braţ pe fereastră.

— De azi încolo, reluîndu-mi prin forţa armelor moştenirea ce de drept îmi revine, înlăturîndu-l pe uzurpator, voi face uz de dreptul seniorial neîngrădit şi neştirbit, vechi de mai bine de şase sute de ani, de a-mi pedepsi rudele care vor aţîţa la învrăjbire sau la încălcarea datinilor ! Cum privilegiul acordat de înălţimea sa Edward al III-lea nu a fost abrogat, nici un locuitor al acestei ţări n-are voie să intre înarmat pe poarta castelului, nici măcar autorităţile. Mai mult, orice senior de Daughter Hill are dreptul să-l nimicească pe cel ce nu respectă privilegiul acordat de suveran... Stăpînul acestui castel poate fi smintit ca mine, poate încălca tradiţiile precum Sir Arthur, poate fi chiar un ucigaş şi-un nelegiuit, dar cei ce trăiesc sub acest acoperiş trebuie să i se supună, căci de el atîrnă viaţa şi moartea lor ! Acum îi îngădui lui Sir Evans să glăsuiască.

Bietul Sir Evans zadarnic tot aştepta să se trezească. Strînse în pumn măciulia bastonului şi cu un icnet se ridică în picioare, după care începu cu un glas sinistru, subţire, pierit de emoţie :

— Sir Felix... cuvintele domniei sale sînt purul adevăr... orice-ar spune e valabil, căci el e seniorul. Şi e valabil pentru că e-n conformitate cu tradiţiile acestui castel, ba chiar cu tradiţiile ridicate la rang de lege... Tuşi şi din mîneca dantelată a redingotei scoase o batistă şi o duse la gură. Dar totuşi... după părerea mea, anacronismul lefegiilor imprimă un aspect neobişnuit căminului nostru... Pînă azi nimeni n-a umblat pe-aici în costum de carnaval...

— După părerea mea, mai potrivit e zăngănitul armurilor purtate de-aceşti mercenari între zidurile acestui cuib de huhurezi din Daughter Hill, decît masajele necruţătoare ale infirmierilor de la balamuc. Eu nu mai pun treaba asta la suflet cine ştie cît, dar dacă sfatul familiei, ca-n vremurile de altădată, o să-mi ceară respectarea mai strictă a datinilor, e de-ajuns un singur cuvînt de-al lui Sir Evans şi putem rezolva degrabă şi chestiunea asta cu decapitarea lui Sir Arthur, înainte de-a ne continua discuţiile.

Sir Arthur înghiţi în sec şi obrazul i se-ngălbeni pînă la ceafă.

— Nu aş zice... bolborosi Sir Evans, ca în cazul ăsta să luăm datinile în sensul strict al cuvîntului...

— Nici eu nu le-am luat în sensul strict, replică Felix pe un ton ceva mai îmblînzit, şi nu mă deranjează nici dacă-n locul cuibului de cartofi o să-l înmormîntăm în cripta familiei.

— Nu asta am vrut să spun... bîigui Sir Evans. Găsesc că-i frumos din partea ta că te-ai arătat iertător, Sir Felix...

— Am făcut-o cu nădejdea că pe viitor Sir Arthur va duce un mod de viaţă în conformitate cu datinile noastre, la oricît de mare înălţime s-ar afla iatacul lui Andrew Rolland cel Nefericit.

Asta-nsemna că în fiecare zi Sir Arthur avea de urcat mai mult de două sute de trepte. Nimeni nu scoase însă nici mîrc, doar cuirasele mercenarilor mai zăngăniră din

cînd în cînd discret. Anna Emerencia suspină şi privi roată la tablourile de familie, dar străbunii o scrutau din ramele lor cu un aer grav, sumbru, părînd să încuviinţeze cu privirea lor severă purtarea descendentului Felix.

— Nu ştiu, lady Anna Emerencia, de ce femeile din familia noastră nu se duc în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun, sub controlul şi sub conducerea celei mai vîrstnice dintre voi, în cripta familială, să vă prosternaţi vreme de un ceas în faţa rămăşiţelor pămînteşti ale lui Sir Thomas Richard, în amintirea zilei cînd Sir Richard a încrucişat sabia într-un duel unu la unu cu căpetenia Thornton Uriaşul, pentru a salva femeile Daughter Hill-ului de ruşinea care le aştepta. Femeile din cetate au jurat că vitejia şi victoria acestui strămoş al nostru trebuie pe veci evocată printr-un exerciţiu zilnic de penitenţă. Şi-n plus, nu ştiu de ce nu este organizată vînătoarea săptămînală de mistreţi şi de ce nu-şi iau bărbaţii micul dejun pe piscul Mary de pe dealul Daughter ! De-azi înainte o să-ntoarcem foaia ! Fiindcă voi face uz de dreptul seniorial de sancţionare a celor ce încalcă datinile noastre. Are cineva ceva de spus ?

Dintre membrii familiei nimeni n-avu nimic de spus. Cu toţii tăceau chitic. În fundul sălii luă cuvîntul cineva :

— Dacă-mi îngăduiţi să-mi dau şi eu cu presupusu... Pentru taxatorul nostru automat ar trebui să instalăm măcar un lift, să avem în castel un vehicul care să funcţioneze pe bază de electricitate.

Cel care glăsuise astfel era un cavaler cruciat de sub viziera căruia se arătă mutra sașie şi mustăcioasă, a domnului Vucli.

— O să medităm, firește, asupra acestui aspect, pentru că instalaţiile moderne nu contravin cu nimic tradiţiilor cetăţii.

Această scurtă discuţie băgă şi mai tare frica în oasele castelanilor.

Pînă acum îi liniştise oarecum gîndul că Sir Felix e singurul smintit între cei de faţă. După remarca lefegiului nu le mai rămînea să creadă decît că majorul a adus cu el toată casa de nebuni.

Peste o oră liniştea se aşternea în tot castelul. Castelanii se culcaseră la loc, în paturile lor, pradă unei fră-

mîntări cumplite, frămîntare ce nu-i dădea pace mai ales lui Sir Arthur, în apartamentul său compus din trei camere mobilate pe măsura naturii sale dedate trîndăvelii. Mercenarii, *nota bene*, prietenii lui Bob, membrii îndrăgostiţi de caii-putere ai lui „London Touring Club", se aşezară să cineze în sala de ospeţe, dînd pe gît vinuri vechi de-o sută de ani.

Iar Felix înalţă un pocal din argint masiv şi închină cu glas tare :

— Pentru datini !

Bău tot vinul dintr-o suflare, golind potirul pînă la fund, după care se retrase în apartamentul ce-i revenea în calitate de senior al castelului. Mai întîi, însă, îi porunci lui Anthony să-l scoale dimineaţa la şase pentru ca, potrivit tradiţiilor, să ia prima masă a zilei în camera străjerilor.

Această primă masă rămase întipărită în amintirea membrilor familiei ca o întîmplare de pomină şi, în orice caz, întristătoare. Domnului Tobias Vucli îi plăcea să iasă la plimbare în fiecare dimineaţă şi, firește, Felix n-avea de gînd să facă un secret nici din sosirea lui, nici din prezenţa lefegiilor. Puţin îi păsa de uimirea care i-ar fi cuprins pe locuitorii din Daughter Hill. Fiecare se-mbracă după cum îl taie capul, mai ales dacă asta-i şi dorinţa seniorului. Cu toate astea, toată lumea a rămas cu gura căscată cînd la tutungeria din localitate a apărut un cavaler cruciat care a cerut cîteva trabucuri mai acătării şi care a cumpărat apoi şi un ziar din cele proaspăt sosite. Dar pe-aceste meleaguri nimeni n-ar fi suflat o vorbă nici dacă cei de la castel s-ar fi arătat prin tîrg cu belciuge de-alamă în nas.

Urmînd întru totul protocolul prevăzut de tradiţie, Felix tocmai tranşa cu mîinile lui, pe-o tavă de argint, capul de mistreţ rumenit la frigare, cînd în odaie-şi făcu apariţia, cu lancea la subraţ şi cu un trabuc în gură, domnul Vucli.

— Luaţi aminte, Sir ! Aici e vorba despre dumneavoastră !

Îi întinse ziarul şi seniorul scăpă din mîini tava cu capul mistreţului cu tot. Pe prima pagină a ziarului, cu litere de-o şchioapă, scria :

SIR FELIX, ALIENATUL MINTAL, A JEFUIT SEIFURILE SANATORIULUI DIN HIGHGATE, DUPĂ CARE A EVADAT !

CAPITOLUL NOUĂ

Sir Arthur nici nu mai ştia pe ce lume e cînd, după rugăciunile din capelă, făcu baie în lacul rece ca gheaţa, îşi învinse scîrba profundă şi mîncă un peşte fiert apoi, urcînd mai bine de două sute de trepte vreme de-o jumătate de ceas, se retrase în iatacul lui, spunînd că nu se simte bine. Din nefericire, deasupra odăiţei de două pe trei picioare se afla montată şi o giruetă în formă de cocoşel, al cărei scîrţîit continuu nu-i ridica lui Sir Arthur deloc moralul aflat undeva sub zero grade. În acest timp, Sir Evans moţăia moleşit în jilţul lui după ce, în conformitate cu prevederile străbunești, făcuse douăzeci şi patru de mulineuri cu sabia victorioasă a străbunului Rolland înainte de-a se aşeza la micul dejun. În această clipă se-ntorceau şi doamnele, cu rochiile mînjite de noroi şi ciorapii sfîşiaţi, de la penitenţa executată în cripta familială.

Sir Felix intră cu o mutră nevinovată în sala mare, alăturîndu-se rudelor sale deznădăjduite.

— Trebuie să plec din cetate din pricina unei chestiuni ce nu poate suferi amînare. Sir Evans, decanul de vîrstă al familiei Hontings, va veghea la păstrarea datinilor aşa cum ne-au parvenit, în forma lor străveche. Cred că după-ntoarcerea acasă nu va trebui să recurg la

procedee mai severe în apărarea tradiţiilor. Mercenarii mei vor putea locui în voie aici la castel, arătînd, desigur, respectul cuvenit castelanilor. La comanda lor îl numesc locţiitor al meu pe Bob Grace care va sosi chiar în cursul zilei de azi şi care îmi reprezintă direct persoana, deci se cuvine să-i arătaţi cinstirea cuvenită. Slavă şi glorie nouă, tuturor, întru slujirea Maiestăţii Sale, Regele !

Cu acest salut străvechi, care împodobeşte şi blazonul familiei Hontings, Sir Felix părăsi castelul călare pe telegarul său alb. Castelanii se uitară plini de speranţă la Sir Evans, însă matusalemicul aristrocrat le curmă din faşă orice urmă de nădejde.

— Fiecare cuvînt al lui Sir Felix rămîne, de bună seamă, literă de lege de respectarea căreia este de datoria mea să mă-ngrijesc...

În acest timp, la jumătatea drumului ce cobora la vale spre oraş, Sir Felix îl întîlni pe lefegiul care-l aştepta aici cu automobilul său Horch, cu un costum, lenjerie de corp şi cu un portbagaj plin cu de toate. Lefegiul era Bob, „locţiitorul".

Iată ce conţinea, în linii mari, articolul din ziar, în legătură cu care ţineau acum sfat : cu cîteva săptămîni în urmă se zvonise că alienatul Sir Felix Hontings a evadat de la sanatoriul din Highgate. Ulterior însă s-a descoperit că stătuse în tot acest timp ascuns în magazia de medicamente a ospiciului. Această descoperire a prilejuit-o un eveniment întristător. Mai exact, seifurile sanatoriului au fost sparte şi au dispărut valori însemnate, inclusiv o mare sumă de bani gheaţă. Seifurile sanatoriului conţineau o grămadă de bănet, fiindcă rudele pacienţilor, mai ales cele din provincie, depuneau periodic sume de bani cu care erau acoperite cheltuielile făcute la cererea pacienţilor, aceştia neavînd voie să poarte bani asupra lor. De sărbători, sărmanele creaturi îşi puteau pune şi bijuteriile, care erau păstrate tot în seifuri. Furtul dădea o grea lovitură sanatoriului, respectiv companiei de asigurări, din cauza dispariţiei bijuteriilor contesei Aglaia Palinoff, care valorau o avere. Contesa nu era alienată mintal, nu dorea să-şi trateze la sanatoriu decît o insomnie gravă şi îşi încredinţase spre păstrare în seif o mare parte a bani-

lor ei gheață și toate giuvaerurile. Dimineața, personalul de serviciu găsise temeinic vămuite toate seifurile din încăperea încuiată cu șapte lăcate dispăruseră douăzeci de mii de lire sterline plus bijuterii de-o valoare inestimabilă. Camera învecinată era magazia de medicamente și peretele despărțitor avea o spărtură cît toate zilele. Nu-ncăpea, așadar, nici o îndoială că făptașul se ascunsese peste zi în spatele lăzilor, iar în timpul nopții operase în voie, demolînd peretele ca să-și ducă intenția la bun sfîrșit. S-a mai constatat și faptul că în cursul dimineții fuseseră luate cu un camion două lăzi în numele unei întreprinderi de aparatură medicală. Cum din ospiciu dispăruseră doi nebuni, iar în patul pacientului Tobias Vucli fusese găsită o scrisoare în care Sir Felix îl înștiința că stă ascuns în magazie, mergîndu-se pe această pistă s-a stabilit cu certitudine că Sir Felix este cel care a comis spargerea, dovedindu-și încă o dată iresponsabilitatea. S-a mai stabilit că jurnalistul Bob Grace, care menținuse și mai înainte legătura cu Sir Felix, este cel care a închiriat camionul cu care au spălat putina făptașii. Tobias Vucli și Bob Grace sînt căutați de poliție. Se întreprind cercetări și pentru găsirea lui Sir Felix. Anchetatorii urmează să clarifice și rolul jucat de Ellen Grace, pe care fratele ei (Bob Grace, cel dat în urmărire) a internat-o în sanatoriu dînd-o drept psihopată. După părerea medicilor de-aici este posibil să nu fie decît o simulantă, verdictul rămînînd să-l dea o comisie de experți. S-a înfiripat bănuiala întemeiată că Bob Grace s-a folosit de sora lui și de cei doi alienați pentru a săvîrși această nelegiuire.

— Tu, în orice caz, du-te înapoi la castel. Ca să poată intra cineva acolo pentru arestarea cuiva, are nevoie de aprobarea celor două camere ale parlamentului, a unei comisii alcătuite din crema aristocrației și, în ultimă instanță, a regelui. Chiar dacă și-ar pune-n gînd s-o obțină, asta le-ar lua mai multe luni. Aflîndu-te în posesia sabiei și a scrisorii mele de acreditare, poți lua, fără a fi pasibil de pedeapsă, viața oricui ar intra înarmat fără încuviințarea ta în incinta cetății Daughter Hill

— Dar tu...

— Eu bine-nţeles c-am să mă pun la dispoziţia autorităţilor. Dreptul de azil ce s-a transmis prin tradiţie nu garantează decît libertatea faţă de autorităţi, dar nu şi cinstea în înţelesul pe care-l atribuie acestui cuvînt gentlemenii. Cît despre cinstea ta, chezaş îţi voi fi eu.

— Şi dacă te... arestează ?

— Uite, zîmbi Sir Felix, pînă şi pentru asta trebuie făcută o interpelare în Camera Lorzilor, fiindcă de la decapitarea unuia dintre străbunii mei, seniorii de Daughter Hill nu răspund de faptele lor decît în faţa Tribunalului Suprem al Curţii regale.Trebuie să iasă la iveală adevărul gol-golut în toată aiureala asta.

— Tu chiar i-ai scris lui Tobias Vucli ?

— Din păcate. Uite, vezi, aici e buba... Tu dă-i bice înapoi şi ai grijă ca ai mei să respecte datinile cu o rigoare de gimnastică medicală.

Între timp, Felix îşi lepădase îmbrăcămintea de cavaler medieval şi se îmbrăcase în ţinuta unui gentleman londonez şi, deşi frămîntat şi el de griji, se sili să zîmbească şi-l bătu pe umăr în semn de încurajare pe Bob, căruia i se înecaseră corăbiile.

— Nu-ţi fă griji, amice, o să se rezolve totul curînd... Tu dă-i bătaie cu reportajul despre mine şi, dacă n-o să mai fiu pus sub urmărire, o să-l poţi plasa ca pe un materil de senzaţie.

Apoi porni la vale, hurducîndu-se alene cu maşina pe cărarea de munte plină de hîrtoape. Habar n-avea ce să facă mai întîi şi mai întîi. Se aşeză liniştit la o masă a restaurantului din gara Daughter. Cînd te confruntţi cu o problemă, în primul rînd e bine să mănînci şi să bei. Nu trebuie să te năpusteşti cu capul înainte. Cei cîţiva muşterii făcură ochii mari. Pe-aici toată lumea citea ziarele de dimineaţă. Dar cine-ar îndrăzni să i se adreseze ori să-l ia la întrebări pe stăpînul lui Daughter Hill ? Îşi făcu apariţia şi şeful poliţiei locale şi-i aruncă o privire plină de tristeţe. Ce captură strălucită ar fi ! „L-a recunoscut şi l-a arestat în gară..."

Deşarte speranţe. Iată însă că tot se găsi cineva care să-l acosteze pe Sir Felix. Jagodek, infirmierul-şef.

— Sir Felix, mi-ați promis că pot conta pe mărinimia dumneavoastră, dacă o să-mi pierd slujba din cauza evadării dumneavoastră.

— Așază-te, Jagodek... răspunse el și-l pofti pe infirmier să bea whisky și să guste din grătarul rece. Va să zică profesorul Palmers s-a ținut de cuvînt ?

— Da, răspunse Jagodek. Și m-am gîndit, Sir, că oferta dumneavoastră e serioasă...

— Hm... Dumneata nu citești ziarele, Jagodek ?

— Le citesc. Dar mă gîndesc că dacă e adevărat, parlamentul, familia o să mușamalizeze toată afacerea asta. Că doar lorzii Hontings au o avere fabuloasă.

— Da ? Însă nu cred că afacerea asta o să fie rezolvată cu bani. Dumneata ești sigur că eu sînt făptașul ?

— Păi, rogu-vă frumos... la balamucul din Döbling lucram cu furioșii și un prinț indian mi-a furat ceasul de buzunar nichelat. Chestiile astea nu se iau în serios cînd sînt comise de alienați. Dar cum de nu mi-a dat mie prin minte magazia atunci cînd v-am căutat...

— Bagă la cap, măi, Jagodek, că eu unul sînt nevinovat.

— Bine-nțeles ! Eu sînt vinovatul, c-ar fi putut să-mi trăsnească prin minte că sînteți în magazie, Sir...

— Dom'le, mă crezi, au ba, cînd îți spun că-s nevinovat ?

— Păi... după o scurtă chibzuială, Jagodek îl privi pe Felix în ochi. Cu dragă inimă vă cred, dar aș dori să știu la cît o să se ridice salariul meu lunar.

— Eu deocamdată plec la Londra să limpezesc chestiunea asta. Nu știu încă ce sarcini o să-ți încredințez...

— Vai, Sir ! Cum de puteți pune problema asta ! Păi ce sarcini îi revin unui infirmier vizavi de un pacient ? Prezența mea reprezintă pentru dumneavoastră o garanție că n-o să vă dați la cucoane bătrîne pe stradă și că, într-o clipă de rătăcire, n-o să apăreți în pielea goală în holul hotelului „Savoy".

— E o idee. O să te angajez ca secretar particular. Dar te previn că o singură dată dacă o să se-ntîmple s-apar în pielea goală într-un hotel sau să mănînc vreo farfurioară, te concediez fără drept de apel.

— Ce salariu ?

— Şaptezeci de lire pe lună, plus masă şi casă.

— Sir ! Acum chiar că m-aţi convins de nevinovăţia dumneavoastră în afacerea seifurilor.

— Îţi mulţumesc că, în ciuda tuturor aparenţelor, ţi-ai păstrat încrederea-n mine.

— Asta se-nţelege de la sine. Dar spuneţi-mi, Sir, cum aţi reuşit să spargeţi casele alea de bani ?

— Hai să nu mai zgîndărim în timpul mesei seifurile astea.

Achită nota de plată şi porni spre maşină, prin mulţimea de gură-cască ce se dădea respectuoasă în lături, însoţit de Jagodek, care se aşeză lîngă el, pe bancheta din faţă şi porniră la drum pe şoseaua ce ducea la Londra.

CAPITOLUL ZECE

— Ia fii puţin atent la ce-o să-ţi zic acuma, măi, Jagodek, îi zise Felix pe drum. Trebuie să-ţi închipui că nu eu am comis spargerea.

— Nu vă mai bateţi atîta capul. Familia dumneavoastră o să despăgubească compania de asigurări.

— Fără doar şi poate, răspunse Felix, care n-avea chef să discute în contradictoriu. Şi totuşi, închipuie-ţi că, de pildă, sînt nevinovat. Ai putea face atîta lucru pentru o sută de lire pe lună.

— Plus masă şi casă. Patru mese pe zi. Deci sînteţi nevinovat, Sir.

— Ei, dacă-nchipuirea a triumfat, în sfîrşit, sforţează-ţi creierul nitel şi răspunde-mi sincer la cîteva întrebări. Poate fi demolat peretele magaziei de medicamente fără ca infirmierii să audă vreun zgomot ?

— D-apăi, știu eu, depinde care-i de gardă peste noapte... Dacă eu îs ăla, atunci poate fi demolat, că eu unul am un somn dresat, ca-n filme. Mă trezesc din sfert în sfert de ceas, trag ceasul de control și adorm la loc. Dar infirmierii experți ca mine sînt păsări rare. Și-apoi, ar trebui să știu și cam ce fel de zgomote se-aud la o demolare.

Asta așa-i. După mintea dumitale, cum se demolează un zid ?

— Apăi, să zic așa... nu-i ușor răspunsul la-ntrebarea asta. Dar am un văr declasat, care-i demolator de pereți de renume mondial, poate că el o să vă dea mai multe lămuriri. Altminteri, e proiecționist la Londra, la cinematograful Alhambra, cînd se-ntîmplă să nu zacă la zdup.

— Și pe coridorul cu magazia, cîți paznici sînt de serviciu în timpul nopții ?

— Doi. Se schimbă seara la opt și dimineața la șapte. șapte.

— Și din ce parte se deschide intrarea la seifuri ?

— E o ușă mare, vopsită în roșu, domnule, în stînga vestibulului, între coloanele de marmură. Întîmplător, știu că doar domnul profesor și casierul-șef au cheia de-acolo... Dar casierul-șef nu poa' să intre decît însoțit de domnul secretar, altminteri nu se descuie broasca.

Felix punea cap la cap toate detaliile. Demolarea nu avusese loc în răstimpul petrecut de el în magazie. Ziua e cu neputință să operezi, pentru că e acolo un du-te-vino continuu, așa că pînă și el fusese nevoit să se pitească în cel mai întunecos ungher al încăperii, sub o stivă de articole medicale. Așadar, e limpede ca lumina zilei că spargerea a avut loc în noaptea cînd, împreună cu Tobias Vucli, și-a schimbat vechea ascunzătoare. Cînd s-au furișat în cabinetul de diatermie și s-au ascuns în lăzi, în locul aparatelor. Adevăratul făptaș nici nu-i căutat și nici măcar nu-i suspectat, fiindcă deșteptul de Vucli (la ce să te-aștepți din partea unui nebun atît de isteț ?) n-a distrus scrisoarea și astfel nimănui nu-i poate trece prin minte decît că el, locatarul permanent al magaziei, este cel care a comis infracțiunea. Deși cineva a știut că a stat ascuns în farmacie și acel cineva e făptașul.

Hopa, în sfîrşit, o pistă de urmărit !

— Hei, domnu ! Era cît pe-aici să urcaţi pe trotuar... Nu doriţi să tragem la un hotel, să vă fac o împachetare în cearşafuri reci ?

— Mulţumesc, nu. Şi-aşa mă simt ca după un duş rece.

Va să zică, în sfîrşit, o pistă. Cel care-a găsit scrisoarea a bănuit din capul locului că oricum, toată lumea pe Sir Felix o să-l bănuiască de infracţiune, din cauza scrisorii scrise chiar de el. Aşadar, cel ce a dat peste scrisoare a pus-o frumuşel la loc în patul lui Vucli, a intrat în magazie, a comis infracţiunea, liniştit şi rîzînd cu gura pînă la urechi la gîndul că, datorită probelor mai clare ca lumina zilei, întreaga răspundere o să cadă pe capul lui Felix, Vucli şi Bob.

Iată o ipoteză corectă.

Ajunşi la Londra, îl căutară pe vărul lui Jagodek, proiecţionistul. Locuia în Piaţa Walley, împreună cu nevasta şi cu cei doi copii. Cei doi prichindei tocmai se jucau pe stradă, moşmondeau la cutia poştală şi-l salutară cu bucurie pe Jagodek.

— Iu-huuu ! strigă unul dintre ei — uite-l pe unchiaşul nostru, ăl de-i paznic la zăluzi !

Cel mic le arătă rîzînd o pilă.

— Ne zucăm de-a spaltul seifului. Da' ne-al tlebui un apalat de sudulă !

„Ce ţîngăi drăguţi", îşi zise Felix în sinea lui.

Pentru Blondey, demolatorul de ziduri, această vizită reprezenta o mare cinste şi îndată se şi puse la dispoziţia lui Sir Felix.

— Aş dori să vă rog, domnule Blondey, să mă ajutaţi într-o chestiune profesională.

— Cu plăcere, am s-o fac de dragul vărului Jagodek, dar nu la un preţ mic şi nu în City, că acolo se-ncasează pedepse mai mari.

— Nu-nu... Nu doresc să vă expuneţi unor primejdii. Aş dori să mă ajutaţi în propria mea afacere.

— Hai că asta-mi place. Auto-spargere. Auto-spargerea e mană cerească. Unde aveţi magazinul ?

— Doresc să-mi acordaţi sprijinul doar în calitate de expert. Aş vrea să ştiu cu exactitate — şi scoase iarăşi

ziarul din buzunar, să-l mai privească o dată — cît timp ia şi ce zgomot presupune demolarea unui perete de şaizeci pe şaptezeci de centimetri.

— Depinde ce fel de perete este. Eu încă din anii douăzeci am demolat un zid construit dintr-un şir dublu de plăci din ciment, mai exact i-am dat o gaură cu diametrul de patruzeci de centimetri, că pe-atunci eram sfrijit de-a binelea şi toată treaba mi-a luat mai puţin de-un ceas. În schimb, acum doi ani, am trudit aproape două ceasuri pîn' să dau o gaură cu diametrul de juma' de metru într-un perete de cărămizi armate cu tuburi de fier. Asta din cauză c-a trebuit să desprind cărămizile de pe fier in cea mai deplină linişte — îşi urmă el prelegerea cu o vădită încîntare. Dar să vă spun drept, spărgătorul care dă-ntr-un perete o gaură de şaizeci pe şaptezeci, pe mine nu mă impresionează deloc. Sau e vreun grăsan, şi-atunci ar face mai bine să-şi caute altă meserie, sau lucrează mai mult decît e cazul, or asta-nseamnă un risc în plus pentru un spărgător. Aşa că ar trebui să ştiu ce fel de cărămidă, ce fel de perete era...

Din fericire, în ziar apăruse o fotografie cu magazia în care stătuse ascuns Sir Felix şi o alta luată în încăperea ce adăpostea seifurile.

— După părerea mea, peretele nu poa' să aibă mai mult de treizeci-patruzeci de centimetri grosime — spuse Jagodek.

— Păi, mda... — îşi dădu cu părerea Blondey — astea-s cărămizi de lut ars tip Campbell şi s-a folosit metoda de zidire de-a curmezişul, a inginerului Hughes Riemen. Asta se cheamă o nucă greu de spart, un zid de ăsta nu poate fi demolat fără a fi în prealabil bine înmuiat. Pentru treaba asta adesea se folosesc şi acizii. Din capul locului vă pot spune că tipul era începător, pentru că toate cărămizile dizlocate au căzut în camera seifurilor. Asta n-are voie să se-ntîmple, că face zgomot. Cărămizile desprinse din zid trebuie luate cu grijă şi aşezate lîngă cel ce operează.

Felix se bătu cu palma peste frunte. Firește, păi în poza din ziar cărămizile zac împrăştiate vraişte în încăperea seifurilor, aşa că or fi făcut cît de cît zgomot în

cădere. Ce-i drept, pe coridorul cu coloane de marmură nu-i nici un paznic, doar cu vreo zece-cincisprezece trepte mai jos e un portar încărunţit de ani care doarme pe el şi ziua, darămite noaptea. În schimb, există paznic la capătul coridorului pe care sînt saloanele numărul doi, trei, patru şi, vizavi de acestea, zece, unsprezece, doisprezece, paznic care-şi face rondul o dată la două minute. De adormit n-are cum adormi, pentru că o dată la două minute se-ntîlneşte cu paznicul care-şi face rondul pe coridorul celălalt. Jagodek îşi putea permite să doarmă, fiindcă la vremea lui fusese infirmier-şef şi-n această calitate avusese propria lui cameră de gardă, lîngă salonul numărul patru. Dealtfel, coridorul este larg şi e bine luminat, are tavanul boltit, este pardosit şi placat cu marmură, deci are o acustică deosebită. Felix ţinuse cont de toate aceste detalii atunci cînd în intervalul de două minute o zbughise către cabinetul de diatermie, tupilîndu-se între timp şi în spatele unei coloane.

— Văd că sînteţi un expert a-ntîia, Mr. Blondey.

— Sir — răspunse acesta fără să se piardă cu firea —, orice inspector-şef vă poate confirma că-s ăl mai mare spărgător de ziduri din lume. Într-un rînd, după ce m-au arestat, m-au pus să dărîm o jumătate de perete de faţă cu nişte domni de vază, veniţi să vadă cît de repede şi de silenţios operez, şi pentru treaba asta m-am ales cu o sută de ţigări egiptene înainte de-a fi trimis la procuratură.

Felix căzu pe gînduri. Reflectă o bucată de vreme.

— Spuneţi-mi — întrebă el după aceea —, cam cît timp trebuie-c-a luat demolarea acestui perete ?

— Chiar şi celui mai mare specialist i-ar lua trei ceasuri şi jumătate.

— Sînteţi de părere că-i cu neputinţă să i se dea o gaură în fix trei ceasuri ?

— E cu neputinţă. E destul să arunci o privire şi-ar rîde de tine oricine te-ar auzi susţinînd c-ai făcut treaba asta în trei ceasuri. Veţi fi fiind dumneavoastră vreun diplomat de primă mînă, un castelan de excepţie, un alienat de vază, dar dacă am zis o dată că demolarea asta a luat trei ceasuri jumate, se poate să fi luat cu cinci minute mai mult, nu zic nu, dar mai rapid nici ăl mai mare spărgă-

tor n-ar fi terminat. Ştiu asta pentru că eu mi-s persoana cu pricina.

— Dumneavoastră o să mă-nsoţiţi acum la poliţie.

— Domnule ! — ripostă Blondey batjocoritor — am fost unul dintre primii doi care-au fost săltaţi de poliţie după spargerea de la Highgate şi-ntregul personal al cinematografului Alhambra mi-a confirmat alibiul.

— În afacerea asta aş dori să vă prezentaţi la poliţie ca persoană particulară.

Proiecţionistul pufni în rîs.

— Domnule, dacă m-aş prezenta la poliţie ca persoană particulară, s-ar prăpădi de rîs ăia de la Scotland Yard o săptămînă întreagă. Să ştiţi că şi eu, chiar dacă-s om de rînd, ţin la respectarea anumitor tradiţii.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta ?

— Că nu s-a-ntîmplat vreodată în istoria Scotland Yard-ului să-mi fac apariţia altfel decît în duba poliţiei.

Felix fu cuprins de-o agitaţie cu totul neobişnuită. Îi venise o idee fantastică, bizară, nemaipomenită şi se hotărî s-o ducă la bun sfîrşit.

Se-ntîmplă însă ca omul să vrea una şi Dumnezeu să-i rînduiască alta, uneori prin contribuţia infirmierului-şef Jagodek. Ce s-a mai întîmplat cu Felix, ce-a mai discutat cu spărgătorul o să iasă la iveală doar în cele ce vor urma

CAPITOLUL UNSPREZECE

Căpitanul de poliţie fu cît pe-aci să ducă mîna la tocul pistolului cînd un poliţist dădu buzna în biroul lui şi-l anunţă bîlbîindu-se :

— Domnule, a venit sfîrşitul lumii. Blondey-demolatorul aşteaptă să fie primit.

— Dacă are cătușele puse, o să-i iau interogatoriul, să ajungă cît mai repede-n celulă.

— N-are cătușe...

— Morgan ! Ți-am interzis de-atîtea ori să-mi aduci la interogatoriu arestați legați cu o curea sau cu frînghia ! răcni căpitanul bine cunoscut pentru sentimentele lui umanitare.

— Nu-i legat nici cu cureaua, nici cu frînghia...

— Dumneata ești răspunzător pentru această neglijență fără precedent.

— Dom... Domnule... se apucă să bîlbîie tot mai nervos polițistul, e-nsoțit de-un infirmier și de nebunul de Sir Felix.

— Dumneata ai tras la măsea, Morgan ?

— Bine-nțeles. Dar aș băga mîna-n foc că ăsta-i adevărul gol-goluț ! Demolatorul s-a prezentat de bună voie. Și e-nsoțit de Sir Felix Hontings și de-un individ înalt, cu maxilar de cimpanzeu, cap pătrat și chelie, o matahală care cică-i infirmier-șef la casa de nebuni.

Peste cîteva clipe, gașca se afla în fața căpitanului.

— Sir ! începu căpitanul. Pe dumneavoastră originea înaltă pe care-o aveți vă protejează împotriva arestării. Am trimis deja un mandat de urmărire penală spre aprobarea Camerei Lorzilor. Nu dați însă dovadă de un tact deosebit prezentîndu-vă dinaintea mea, atîta vreme cît știți că beneficiați de imunitate parlamentară...

— Stați puțin ! Vă rog s-aveți amabilitatea de-a consemna în procesul-verbal că renunț de bunăvoie la dreptul de care se bucură pe linie penală familia mea.

Căpitanul sări în picioare. Jumătatea din dreapta a mustății i se zbătea înfiorător.

— Sir Felix Hontings, conte și senior de Daughter Hill, în numele legii, vă arestez !

— M-aș fi așteptat la mai multă loialitate din partea dumneavoastră, domnule căpitan. Mai întîi și mai întîi, m-aș fi așteptat să ascultați declarația pe care vreau s-o fac și, în plus, opinia unui expert în domeniu. După aceea o să vă rog să-mi redați pentru douăzeci și patru de ore libertatea de care-aș fi putut dispune după bunul meu plac, dacă aș fi dorit să mă folosesc, fie și numai pentru

o clipă, de grația suveranului, opunînd-o procedurilor penale.

— Luați loc, Sir... — și căpitanul adăugă apoi niței fîstîcit — și tu... băi ăsta... și dumneata, domnule Demolator... și domnul celălalt... Bine-nțeles c-o să vă ascult declarația. Și de bună seamă c-o să rezolv și învoirea asta de douăzeci și patru de ore. Că asta nu depinde doar de mine.

— Fiți pe pace — îl liniști Sir Felix — în răstimpul celor douăzeci și patru de ore mă voi afla sub escortă permanentă, fiindcă o să vă rog ca fie dumneavoastră, fie un alt ofițer de poliție să-mi dați o mînă de ajutor...

Blondey se foia întruna, neliniștit, pe scaun. Jagodek scoase o pungă de plastic din buzunar, despachetă din ea un sandviș și se apucă să-și rontăie liniștit gustarea.

Între timp Sir Felix îi povesti căpitanului tot ce știa și-i prezentă și opinia de expert a lui Blondey. Căpitanul rămase îngîndurat. Pînă acum, după mintea lui, acest caz nu putea avea decît o singură rezolvare : făptașul era Sir Felix.

— Sir Felix Hontings, vă rog să mă urmați pînă la comisarul Laporter. Puteți conta, fără doar și poate, pe cele douăzeci și patru de ore. Am și eu un punct de vedere interesant despre persoana spărgătorului. Acesta este însă agravant în ceea ce vă privește. Poftiți pe-aici, vă rog.

Și-i deschise ușa.

Intrară în biroul comisarului. Îl luară și pe Blondey cu ei. După o vreme căpitanul ieși și stătu de vorbă cu Jagodek. După circa douăzeci de minute apăru și Sir Felix.

— Ei, cum rămîne cu înțelegerea noastră, domnule căpitan ? întrebă el surîzător și întinse mîna după pardesiu.

Jagodek îl ajută săritor să se-mbrace.

Lui Felix, pardesiul îi păru ciudat de ușor, însă pînă să-și dea seama că acesta e, de fapt, o cămașă de forță, Jagodek îi și smuci mînecile lungi și înfundate, încrucișîndu-i brațele în jurul mijlocului și înnodîndu-i mînecile la spate.

— Nu vă supăraţi, Sir, însă la sanatoriu am avut slujbă permanentă şi dacă o să vă duc înapoi acolo, o să fiu reprimit şi eu. Nu-mi opuneţi rezistenţă, că-n incinta poliţiei nu pot recurge la duşurile reci.

Între timp, în încăpere se-mbulziseră deja cinci-şase ziarişti, care fuseseră înştiinţaţi prin biroul de presă al poliţiei de-această vizită.

— Domnule căpitan !... strigă Felix furios, zbătîndu-se neputincios — cuvîntul dumneavoastră...

— Sir ! Dumneavoastră fiind un evadat dintr-un ospiciu, declaraţia membrilor familiei dumneavoastră este pentru mine nulă şi neavenită. Nu vă pot aresta decît pe baza unei expertize medicale de specialitate. Nici renunţarea la privilegiul dumneavoastră n-o pot accepta decît dacă sănătatea dumneavoastră mintală este confirmată de o comisie medicală.

— Aşa va să zică ? întrebă Felix de-acum rîzînd cu lacrimi. Ei bine, mi-e totuna. În orice caz, domnii ziarişti sînt rugaţi să consemneze că m-am prezentat la poliţie pe loc, pentru ca nu cumva să se creadă că aş vrea să mă pun la adăpostul graţiei regale pentru a evita ancheta. Mă poţi lua, Jagodek... Dar pune-mi şi o pălărie de forţă pe cap, că afară-i răcoare...

CAPITOLUL DOISPREZECE

Jagodek primi o recompensă de douăzeci de lire sterline şi fu reangajat pe postul de infirmier-şef. Felix fu reinternat în salonul numărul unsprezece, dar de data asta îi fu repartizat, peste noapte, un infirmier care să-i vegheze somnul, aşa că acum era păzit zi şi noapte.

Fu impresionantă întîlnirea de a doua zi, dintre senior şi stafia pe nume Anna Emerencia. Doamna tocmai

se pornise să bîntuie după gustare, să-şi facă ceea ce medicii numeau, oricum, plimbarea de întreţinere, cînd în salonul cel mare, cu coloane de marmură, dădu peste Sir Felix. Un ţipăt ascuţit... chipul de culoarea varului fremătă de bucurie amestecată cu groază, şi fata îşi îmbrăţişă colegul de suferinţă, murmurîndu-i mîhnită :

— Bestiile astea mă suspectează şi pe mine... În camera de lîngă mine s-a mutat un detectiv particular care face pe nebunul. Dar, după cum arată, cred că nici nu mai are nevoie să se prefacă...

— Ce mai faceţi, Anna Emerencia ? o întrebă Sir Felix cu glas tare.

— Ooo !... oftă răposata drept răspuns. În ultimii o sută de ani abia dacă am motive să mă plîng de ceva.

Mr. Archibald Rolland (şeful de gară pe nedrept scos la pensie) nu se putu dezlipi de calea lui ferată, căci o garnitură tocmai se pregătea să intre în tunel şi trebuia să fluiere şi să fluture steguleţul de manevră, dar scoase şi el un strigăt de bucurie :

— Băiatul cel vechi !

Mr. Prosley alergă fericit în întîmpinarea lui.

— Sir, vă salut în numele colocatarilor şi permiteţi-mi să vă încredinţez de simpatia confraţilor dumneavoastră închişi aici pe nedrept, băgaţi la duş din cauza unor neînţelegeri.

Gandhi scoase capul din cearşaful în care era înfăşurat şi, cu un zîmbet curtenitor, spuse :

— Dinspre partea mea, domnule Chamberlain, dinspre partea mea... şi continuă să-şi mulgă vîrtelniţa, pentru că nu voia să mănînce decît lapte din fire ţesute manual, aşa că era hrănit artificial.

Pianistul care nu mai scosese o vorbă de opt ani şi care cînta la un pian imaginar cît era ziulica de lungă, dădu curtenitor din cap.

Lady Anna Norton (care susţinea că şi-ar fi omorît douăzeci de soţi) se apropie de Felix cu un surîs fermecător.

— Sir Felix... simt din nou cum alături de dumneavoastră n-aş mai rămîne văduvă în chip artificial.

— Mă simt onorat, Milady... Salutare tuturor, iar dumneavoastră — întrebă el întorcîndu-se către Prosley — ce noutăţi aveţi în legătură cu Mr. Murdock şi brotăceii care vă sălăşluiesc în cap?

— Păi... Orăcăie pe vreme ploioasă, dar săptămîna viitoare o să se-ntrunească un consiliu şi sper ca pînă-n Anul Nou să fiu operat. Un brotac o să vi-l dăruiesc dumneavoastră, Sir Felix, pe ceilalţi i-am promis celor de la British Museum, pentru colecţia de fosile.

— Sînteţi tare drăguţ...

Se aşezară să ia gustarea. În mod cu totul excepţional, Anna Emerencia mai luă o dată gustarea, în cinstea consîngeanului ei. Dar se aşeză lîngă ei şi lady Norton, peste care stafia albă ca varul la faţă fu nevoit să răstoarne iarăşi (cu totul accidental) o ceaşcă cu ciocolată, ca să poată rămîne singură cu Sir Felix.

— Felix! Mă tem c-am făcut o prostie cît noi de mare...

— Nu-ţi fă griji, Ellen. O să se rezolve totul. Acum răspunde-mi cu cap la cîteva întrebări pe care am să ţi le pun, că bivolul ăla drăgălaş stă tot timpul pe capul meu. Cine-a fost de serviciu în noaptea în care mi-ai dus scrisoarea la Vucli?

— Întîmplarea face să ştiu treaba asta, fiindcă-n viaţa mea n-am mai văzut bărbat c-un năsuc atît de cîrn.

— Mi-ajunge. Lunganul ăla slăbănog, deci, îl cheamă Teddy Clay. El e cel care făcea rondul pe coridorul cu magazia. Şi dincolo de hol, pe celălalt coridor, cine-a fost de serviciu? Sau pe-acolo n-ai bîntuit?

— Ca să nu bată la ochi, m-am plimbat peste tot. Dar ce importanţă are asta?

— Are, pentru că infirmierii trebuie să se-ntîlnească în hol din două-n două minute.

— Ia stai... E-e... ştiu! Tocmai îşi aprindea ţigara în uşa biroului. E un ţărănoi roşcovan, cu fruntea îngustă, cu umeri laţi, care rîde tot timpul ca prostu...

— Gata, ştiu, îl cunosc şi pe ăsta. Cîrnul e un şpriţangiu a-ntîia, cu ăsta obişnuiam să-mi petrec nopţile pilind rachiul lui de ienupăr. De casă, trimis de babacul

lui. Iar roşcovanul de Harry Brockhes e un cartofor nemaipomenit. Mai mult ca sigur, unul dintre ei, dacă nu amîndoi, e complice la spargere.

— De ce n-ai făcut publică bănuiala ta...

— N-am nici o dovadă. Cîrnul susţine că n-a auzit nici un fel de zgomot venind dinspre magazie, iar roşcovanul, abia acum am aflat despre cine-i vorba, roşcovanul, deci, susţine că năsucul se-arăta aici din două-n două minute. Sau minte roşcovanul şi nu l-a văzut pe cîrn, dar îi asigură acestuia alibiul, sau în timp ce-şi făcea rondul, cîrnul a auzit cum e demolat pereţele, dar în mod deliberat, n-a vrut să ia cunoştinţă de acest fapt. În acest caz, se prea poate ca roşcovanul să fie chiar nevinovat, pentru că zgomotele oricum nu răzbăteau pînă-n holul pe unde-şi face el rondul. Dar toate astea nu sînt decît simple presupuneri, pe cînd împotriva mea există probe materiale. Şi-acum ia pune-ţi la contribuţie formidabila ta memorie ce se-ntinde-n timp peste patru veacuri şi spune-mi : în noaptea aceea, în timp ce bîntuiai, nu ţi s-a părut nimic nelalocul lui ? N-ai observat nimic ciudat, ceva ce-ar putea constitui o pistă, ceva ce nu s-a mai întîmplat în alte rînduri...

Fata se cufundă în gînduri. În acelaşi timp, avea grijă să nu-şi iasă din rol, fiindcă nu departe de ei stătea un medic însărcinat cu urmărirea stării mintale a fetei şi pe care-i chema Mr. Huzii. Aşa că Ellen îşi duse la frunte degetul mare şi degetul arătător, oftă din toţi rărunchii şi, cu un aer distrat, pufăi de cîteva ori agale din trabucul gros, marca Henry Clay, pe care-l începuse Felix...

— Nimic, în afară de... şi ridică din umeri cu amărăciune, de faptul că Hilde Negrin, femeia asta de-o frumuseţe răpitoare, stătea-n balcon, fuma şi... asta chiar că-i ciudat, se uita la lumina lunii la o sticlă cu un design frumos. Pe hol nu era aprins decît becul de siguranţă, cu lumina lui mată... şi cu o mişcare neglijentă fata trînti tava, cu tacîmuri şi cu vase cu tot, la picioarele ospătarului, apoi după ce se stinse zăngăneala cioburilor împrăştiate, se rezemă cu coatele de masă şi spuse cu un aer plictisit : chestiile astea, Martin, le poţi lua, nu mai avem nevoie de ele.

Doctorul Huzli se apropie de masa lor.

— Îmi daţi voie, Anna Emerencia...?

— Ah... mă invitaţi la dans, domnule viconte ?

— Nu, nu, răspunse grăsanul ochelarist, cu platfus, care era medic militar, aş dori să vă iau doar pulsul...

— Regret, prietene, dar n-am puls. Acum două sute de ani am suit pe eşafod pe locul Trafalgar Square-ului de azi şi am fost decapitată.

— Şi... aveţi cumva dureri de cap...?

— Păi de-atunci mă simt de parcă m-ar fi tăiat...

Pe Felix îl păli un acces de tuse, adică încercă să-şi înăbuşe rîsul tuşind într-un şervet, neputînd rezista acestei conversaţii în care, colac peste pupăză, Anna Emerencia se apucă să-şi aranjeze în aer panglica precum o elice de bombardier în jurul cocului ce-i atîrna ca o mătură din pene.

Între timp Mr. Huzli, medicul militar, o apucă pe fată de încheietura mîinii şi-i luă pulsul, constatînd că-i mai ridicat decît ar trebui să fie. Ajunsese deja la vîrsta la care medicul internist, dacă a apucat să-şi formeze o părere despre pulsul mărit, omite posibilitatea ca acesta să se datoreze prezenţei unui tînăr chipeş.

— Daţi-mi voie să vă fac o vizită în cursul zilei de azi... Milady...

— De ce nu... După masa de prînz îmi dorm somnul de veci, apoi îmi iau gustarea de după-amiază, pe urmă... ah, acum îmi dau seama, dumneavoastră sînteţi chiar vicontele de Lavalette, aristocratul emigraţiei franceze !

— În carne şi oase, se învoi nu fără oarecare melancolie încărunţitul medic obez la trup şi puhav la faţă, acoperit de o puzderie de negi. Vă aduc veşti de o mare însemnătate.

— Aţi pierdut trenul, domnule viconte... Dar diseară, cînd m-oi întoarce din bîntuit, o să-mi puteţi povesti liniştit ce mai e nou prin Franţa... şi deodată sări în sus şi îşi încolăci braţele în jurul bătrînului doctor. Aflaţi că neamurile mele l-au asasinat pe Simon Templar şi pe micuţul Capet aşteaptă în Englitera să revină la tron... Psst.. să nu suflaţi nimănui o vorbă despre asta... Stă ascuns la

noi, la Daughter Hill, unde încă din timpul vieţii m-am uscat pe jumătate, c-am fost o bestie...

Noul acces de tuse al lui Felix fu mai scurt. Doctorul se zbătea însă înspăimîntat în braţele doamnei cu faţa albă ca varul. Un infirmier care căsca gura prin preajmă îl linişti spunîndu-i :

— Nu vă speriaţi, domnule. Loveşte rar. Dar aşa e ea, năbădăioasă...

Cînd doctorul Huzli îşi luă picioarele la spinare şi Sir Felix izbuti să reintre cu forţa în posesia havanei din care pufăia logodnica lui, îşi continuară discuţia începută mai devreme.

Cum Sir Felix nu manifestase nici pînă atunci simptone de boală mintală, tot greul îl ducea Ellen, care, în răstimpuri, se străduia să schiţeze cîte un rînjet imbecil ori să chicotească scurt, fără nici o legătură cu discuţia propriu-zisă, ba de cîteva ori îşi scărpină cu toate cele zece unghii deodată pielea de sub cocul-mătură, în locul unde cu secole în urmă o pălise securea gîdelui.

— Aşadar, Hilde Negrin stătea pe balcon cu o sticlă în mînă ? o întrebă Felix. Hm... Cam cît să fi fost ceasul ?

— Asta se-ntîmpla la doisprezece şi ceva. Sigur, îţi spun, răspunse ea chicotind şi, cu un gest parcă stereotip, se aruncă de gîtul lui Felix şi-l sărută pe amîndoi obrajii, după care se aşeză la loc, pe scaun.

Acest episod trecu neobservat, căci în acelaşi timp trenul expres Londra-Tahiti deraie din cauza unui chiştoc de ţigară aruncat pe şine şi garnitura compusă din paisprezece vagoane se ciocni în plină viteză de o uriaşă vază japoneză. În urma acestei catastrofe, sinuciderea şefului de gară fu împiedicată doar prin intervenţia viguroasă a doi infirmieri care-l luară pe sus de la locul tragicului accident şi-l tîrîră în sala duşurilor. Singurul lucru pe care nu-l pricepeau era de ce naiba urlă ca apucatul altminteri silenţiosul furios Archibald Rolland în timp ce-l ajută să intre în camaşa de forţă. Cine-ar fi crezut că fătarnicul de Gandhi, care stătea chircit pe jos (un tip de felul lui vegetarian), la adăpostul burnusului său, îşi înfipsese dinţii în glezna şefului de gară pensionat pe nedrept.

— Măcar ţi-am dat un pupic, spuse cu satisfacţie în glas Ellen.

— Nebun mai sînt ! N-am nici o tulburare mintală manifestă, ca să te pot săruta şi eu... Ce căuta, oare, la ceas de taină Hilde Negrin, pe deasupra şi cu o sticluţă în mînă, pe balconul ăla ?

— Spune-mi, cine-i această Hilde Negrin ? îl întrebă Ellen cu un rînjet care-l făcu pe Sir Felix să simtă un sloi de gheaţă pe şira spinării.

— E o americancă. Se zice că are studii medicale aproape complete. Aici face pe sora-şefă şi pe secretara. Se vorbeşte că s-ar avea foarte bine cu profesorul Palmers. Şi are şi o grămadă de bani, destui ca să poată fi acţionara sanatoriului. Asta-i tot ce ştiu despre ea ca băştinaş pe-aceste meleaguri. E o femeie drăguţă.

— Pacienţii ţin foarte mult la ea. Are nişte rochii superbe, cu mult peste condiţia ei de soră-şefă. Îşi schimbă toaletele de cel puţin trei ori pe zi şi are nişte maniere elegante, de patroană a unei săli de bal. Zîmbeşte cu amabilitate, vorbeşte trei limbi şi cunoaşte slăbiciunile fiecărei persoane. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrece la secţia de neurologie ; cu noi, nebunii, nu-şi prea bate capul, zise Ellen apucîndu-se să-l ciufulească pe Felix, după care începu să gîfîie şi să scrîşnească din dinţi.

— Nu mai face-aşa, că mor de rîs, spuse tînărul cu îngrijorare.

Alienaţii mintali nu puteau trece în aripa cealaltă a clădirii şi Ellen trebui să ţină cont de-acest lucru în timpul bîntuirilor ei. Doar doctorii aveau voie să circule între secţia deschisă şi cea închisă, respectiv între secţia de nevropaţi şi cea de psihopaţi. Pe coridorul dintre cele două secţii cel mai adesea putea fi văzut doctorul Gordon, căci profesorul Palmers îşi făcea apariţia o singură dată pe zi, în timpul vizitei medicale, în rest, îşi dedica tot timpul cercetării ştiinţifice şi, în plus, unei vieţi mondene. Se ştia că este mare amator de societate bună, băuturi fine şi femei frumoase. În schimb, doctorul Gordon, poate tocmai din cauză că nu deţinea titlul de profesor, devenise tot mai profesoral în conduită. Era un tip destul de înalt şi uscăţiv. Coama bogată, încărunţită, şi-o piepteăna pe

spate, în maniera artiștilor, destul de frecvent regăsită și la savanți. Își ținuia întruna buzele, arborînd o mină severă, sobră, purta ochelari cu lentile groase și avea o mustăcioară cu capetele răsucite-n sus, umblînd tot timpul într-o jiletcă cu guler înalt, preoțesc, care-i sporea și mai mult aerul profesoral. Glasul grav, melodios, cumpănit, umbletul agale, semeț, întrupau în persoana lui pe profesorul al cărui înlocuitor era. Nu-i scăpa nici cea mai măruntă neregulă și-n asemenea situații, mai puțin grave, își tortura cu cîte-o predică de zece minute subalternii, medicii mai tineri, surorile medicale și infirmierii. Doctorul Londres, personajul boem al sanatoriului, un tip costeliv, cu mustață pe oală, veșnic pus pe șotii, căzuse în dizgrație în ochii mediculuișef Gordon, de cînd stabilise astfel vîrful ierarhiei din sanatoriu : *prima grata persona :* profesorul Palmers, cadru universitar cumsecade. Locțiitorul lui : Mathias Gordon, un individ căruia-i făcea o plăcere vădită să dăscălească.

Apropiindu-se de cei doi tineri adînciți în conversație, își închise mai întîi ochii mici, se simți săgetat de-o durere ascuțită, evident, din cauza lui Sir Felix, pe urmă i se adresă cu glasul lui melodios, încărcat de tristețe.

— Dumneavoastră ne-ați compromis instituția, Sir Felix.

— Mr. Gordon, înseamnă că am fost calomniat în fața dumneavoastră. Eu nu am spus nimănui că dumneavoastră, în loc de prafuri digestive, mi-ați dat somnifere !

— Nu... nu mă gîndeam la această scăpare neînsemnată, răspunse el roșind pînă-n vîrful urechilor, ci...

— N-am spus nimănui nimic nici despre faptul că ați ținut un tîmplar împachetat la rece o zi întreagă, pentru ca abia seara să se afle că bietul om venise să repare ușa bibliotecii...

— Hm... aveți o memorie foarte bună, raportată la boala de care suferiți. Dumneavoastră, Sir, aici... ăăă, ați demolat un perete.

— Da, răspunse Felix spășit, mă plictiseam. Dumneavoastră ce-ați fi făcut în locul meu ?

Voi să mai spună ceva, dar în clipa următoare Ellen îl recunoscu în persoana doctorului pe Edward al VII-lea, i se aruncă țipînd de gît, la care doctorul Gordon se dezechilibră, pămîntul îi fugi de sub picioare și se-ntinse cît era de lung pe dușumeaua lustruită oglindă.

Bolnavii aplaudară această demonstrație de cascadorie, iar doctorul cuprins de disperare ieși cu coada între picioare, din această încurcătură nedemnă de el.

— Acuma mă duc să mai bîntui oleacă — șopti Ellen și se apucă să horcăie sacadat, deși Felix o rugase să nu mai facă așa, că-l umflă rîsul cînd o vede ; mă duc să mai bîntui ca să nu bată la ochi întîrzierea stafiei care circulă pe coridoare după un orar foarte bine stabilit. Și moșneagul ăsta de viconte se holbează întruna la mine.

Înainte de a-și începe peregrinarea de fantomă, își strînse pumnii și-i spuse lui Felix, ca să-l îmbuneze :

— Mîine-l bat pe moșu ăsta !

Dar a doua zi, la sfatul lui Felix, Ellen încheie un armistițiu cu burduhănosul medic legist și astfel, acest promițător duel fu deocamdată amînat.

Ellen tocmai își lua gustarea în tihnă, împreună cu Felix, înainte de bîntuirea pe care urma s-o înceapă, cînd de masa lor se apropie un tînăr care abia se ținea pe picioare și-i dădu lui Ellen două bobîrnace peste nas.

— Ciao, gagico, nu cu tine am dansat ieri la „Mirabelle“ ? o întrebă el și cum răposata îi răspunse pe dată cu o palmă peste bot, dădu din cap admirativ și se văzu nevoit să recunoască :

— Mda, tu tre' să fi fost aia, hîc, că și aia m-a pocnit. Dați-mi voie să mă prezint, domnule, sînt Martin, hîc... Hickes, de profesie marochiner, venit la cură de dezalcoolizare.

— Doamne sfinte ! se minună Mr. Prosley, cu broscoiul, Mr. Murdock și cu toți brotăceii acestuia din cap, de individul care se bălăbănea și sughița întruna. Mă-ntreb cît de beat puteai să fii înainte de dezalcoolizare ?

— Mai bine să nu vorbim despre... hîc... treaba asta... Două sticle de whisky pe zi însemnau post negru după canoanele mele... hopa... hop !... Și-aici dezalcoolizarea se

face... treptat... pe zi ce trece mai puţin... aşa că pe ziua de azi mi se mai cuvine o sticlă... şi-aici au un whisky aşa de bun... hîc... o să vin cît mai des pe-aici, la dezalcoolizare, la un whisky atît de fain, spuse el mîngîind ţeasta pleşuvă a domnului Prosley. Ia zi, bătrîne, tu de ce tîmpenie suferi ?

— În creierul lui s-a cuibărit un ânume, Mr. Murdock, cap de familie, plus cîteva progenituri de-ale lui, îl lămuri Felix.

— No... noroc c-am venit... c-am venit eu... bîigui beţivul. Că acuşica-i fac tre... trepanaţia, urmă el scoţînd din buzunarul de la spate un tirbuşon.

Domnul Prosley care, cu toţi locatarii neaveniţi care-i sălăşluiau în creier, era un gentleman cu maniere elegante, ireproşabile, şi-un suflet gingaş, se retrase în pripă, indignat.

— Ellen, înainte de-a pleca să bîntui, îi zise Felix, dă-mi voie să ţi-l prezint pe-acest domn care, în realitate, este inspector-şef la secţia judiciară a Scotland Yard-ului.

— Şi de ce mi-a dat bobîrnacele alea ?

— Îmi pare rău, îi explică Felix în şoaptă, posomorît, dar am avut o înţelegere cu comisarul de poliţie, ca persoana care-i dă în apropierea mea două bobîrnace unui pacient esté detectivul infiltrat în sanatoriu.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Iată, în linii mari, în ce consta planul pus la cale cu două zile în urmă la poliţie : în timp ce Sir Felix stă de vorbă cu comisarul, căpitanul îl montează pe Jagodek să-l umfle pe Sir Felix şi să-l ducă legat înapoi la sanatoriul de la Highgate. Acolo, ca pacient, cu ajutorul poliţiei, o să-ncerce să-l depisteze pe spărgător.

Blondey (care avusese o presimțire în acest sens și din cauza asta nu primise bucuros invitația lui Sir Felix) fu rugat să mai zăbovească o zi-două la sediul poliției.

— Cu neputință — se-mpotrivi el cuprins de amărăciunea celui intrat în bucluc fără vreo vină —, conform legii, în douăzeci și patru de ore trebuie să mă transferați la procuratură, dacă mai apar suspiciuni.

— Acum îți cerem să ne faci un hatîr, măi... dragă Blondey. Cine știe dacă n-o să ai de tras și foloase de pe urma lui ?

— Eu ? întrebă el cu un aer misterios. Treacă de la mine, dar ca să n-aibă de suferit prestigiul meu, o să renunț de bună voie la proiecția de azi după-amiază.

După toate astea, s-a impus și necesitatea de-a găsi un detectiv binecuvîntat cu unele talente artistice, care împreună cu Felix să stea în expectativă, să coacă evenimentele, iar pînă atunci să-și țină ascunsă calitatea oficială. Comisarul îi promisese lui Felix c-o să aleagă un subaltern pe care o să-l infiltreze în sanatoriu. Glumeț din fire, Sir Felix îi sugeră ca semnul de recunoaștere să fie două bobîrnace. Treaba asta nu bate deloc la ochi, ba chiar e o modalitate firească de-a te prezenta într-un ospiciu. Nu-i trecu nici o clipă prin minte că victima bobîrnacelor va fi chiar logodnica lui.

— Jucați extraordinar de bine rolul de alcoolic, domnule, zise Sir Felix admirativ, după ce Ellen își văzu de drum, pornindu-se să bîntuie pe toate coridoarele ce-i stăteau la dispoziție după gustarea de după-amiază. Realizați o creație de primă mînă !

— Hop-la... hîc ! sughiță inspectorul. Cine joacă, dom' le ? Afacerea asta... a fost bine pusă la punct. Aici... hîc... e... ăăă... un regim de dezalcoolizare treptată... În prima zi, pacientul mai are dreptul la jumătate de... doză de alcool... Și-un unchiaș de-al meu... ăăă... șeful brigăzii joacă... și care va să zică... mi-a zis c-am pe zi... în medie, două sticle... și la amiază... hîc... am căpătat... o sticlă-ntreagă. N-am mai băut atîta-n viața mea... da-i o licoare minunată... de-acu-ncolo, aici o să vin la cîte-o cură de dezalcoolizare, dacă am chef de-un whisky bun... Nu știți

cîntecul ăla cu vîntul care plînge primăvara şi focile care zboară stoluri-stoluri ? Sau nici...

— Am impresia că la ora asta nu sînteţi în măsură să discutaţi ce-avem de făcut...

— Ce-am mai avea de făcut aici ?... Cunosc planul. E bun... Inteligent. E deosebit de... inteligent. Stăm în expectativă. Iar fructul o să se coacă singur. Dacă nu, n-am făcut nici un rău, iar dacă iese pasienţa, a noastră-i gloria. Bravo! Dumneata... ai fi fost bun de detectiv. Chiar nu ştii cîntecelul ăla ?

— Nu, răspunse Felix înfuriat. La Daughter Hill nu există foci, iar la grădina zoologică din Londra n-am mai fost de doi ani. Pe-atunci animalele astea încă nu ştiau să zboare...

Doamna rămasă de mai multe ori văduvă intră în salon însoţită de un domn neobişnuit de înalt şi pîntecos, cu părul ţepos şi zburlit, care-i dădea înfăţişarea unui arici: acest domn îşi ţuguia buzele în răstimpuri şi privea lumea prin *pince-nez*-ul său.

Era proaspăt sosit. Era învăţător de ţară şi medicul de circă îi pusese diagnosticul de demenţă, aşa că rubedeniile îl aduseseră la balamuc. Sanatoriul Palmers din Highgate era astăzi deosebit de solicitat.

— Iată, domnule, acesta este salonul, cazinoul nostru de zi, îi explică tînăra văduvă recidivistă.

— Cămin cu program de zi ? Nu-i rău, comentă învăţătorul dînd din cap la stînga-dreapta, ca un păsăroi curios, clipind mărunt din ochi, pe deasupra *pince-nez*-ului. În învăţămîntul rural am fost unul dintre promotorii căminelor de zi, urmă el ţuguindu-şi buzele mozolind un obiect imaginar. Dealtfel, sînt de profesie dascăl. Wilkie mă cheamă.

— Mă bucur nespus că v-am cunoscut, spuse radioasă doamna. N-aţi vrea să luăm gustarea împreună ?

— Nu, răspunse huiduma cu un firicel de glas. Dumneata eşti o creatură incomodă, agasantă. Du-te dracului, că dacă mă mai molestezi mult o să te plesnesc, adăugă el cu detaşare.

După ce cucoana îşi luă speriată tălpăşiţa, Mr. Wilkie

se apropie de Felix și de inspectorul aghezmuit. Ba chiar se așeză lîngă ei.

— Hello ! îl salută Hickes cu voioșie. Dumneavoastră păreți a fi un nebun în toată firea, mai copticel la vîrstă, poate c-ați auzit de cîntecul meu.

— Cum să nu, Mr. Hickes, răspunse pacientul cel nou fără a-și mai țuguia deloc buzele. Spuneți-mi doar cum se intitulează. Cu dragă inimă mă pun oricînd la dispoziția inspectorilor-șefi.

Rămaseră cu gura căscată.

Hickes privi speriat în jur.

— De unde... știți ?

— Sînt de la biroul Pinkerton. Din însărcinarea companiei de asigurări. Cred că ar fi în interesul ambelor părți și n-am avea nimic de pierdut, dacă am proceda la un schimb de informații.

— Firește... pare-mi-se că acum patru ani, la Wardes, am arestat împreună un infractor periculos...

— Întocmai. Pe Lopez, spaniolul, falsificatorul de bani. Să nu vă deranjeze buzele mele țuguiate, că doar și eu trebuie să-mi justific cu ceva prezența aici ; și pe dată își țugui buzele.

Pe inspector îl pufni rîsul.

— Spuneți-mi, există oare în balamucul ăsta și vreun nebun adevărat ?

— Cel puțin doi sînt nebuni sadea. Vă asigur, spuse Wilkie. E o cucoană care aleargă pe-afară ca o fantomă și are mutra mînjită toată cu alb. Și mai e un tip cu halat alb, pe nume Gordon, care se crede medic, și am impresia că ăsta a ajuns în ultimul stadiu.

În această clipă se apropie valetul și-l întrebă pe Sir Felix dacă e dispus să-l primească pe profesorul Palmers, care tocmai a sosit la sanatoriu și dorește să-i prezinte omagiile lui.

— O să-mi facă plăcere să-l întîlnesc pe profesor la o ceașcă de ceai.

Urmă o scurtă discuție cu profesorul în camera lui Felix. Profesorul nu-i putea refuza tînărului onorurile ce i se cuveneau unui conte de viță veche, dar mai presus

de titlul nobiliar al acestuia punea, totuşi, propria-i persoană şi titlul său ştiinţific, aşa că în sinea lui îi refuză cinstirea pe care-o afişă în timpul întrevederii lor.

— Regret, dar nu pot spune că-mi face plăcere revederea noastră, zise profesorul, care încă în timp ce-şi îmbrăca ţinuta spitalicească se gîndise cu ce cuvinte să-şi întîmpine pacientul regăsit.

— Nici mie nu-mi face plăcere, dar n-aş putea spune că acest fapt se datorează antipatiei.

— Nici la mine nu-i vorba de antipatie, Sir, şi asta cred că vă este clar şi dumneavoastră.

— Martin, toarnă-i ceai domnului profesor...

Şi băură ceai. În aer plutea subiectul delicat. Fiecare aştepta să-l audă pe celălalt aducîndu-l în discuţie. În cele din urmă, profesorul se văzu nevoit să pună punctul pe i :

— Ce părere aveţi despre spargere, Sir ?

— Este tentativa ilegală prin care se încearcă intrarea, cu forţa, în posesia banilor sau a altor bunuri mobile aparţinînd altei persoane.

Profesorul schiţă un zîmbet chinuit.

— Nu acest răspuns doream să-l aud. Să vorbim deschis, Sir : nu doriţi să ne fiţi deloc de ajutor în limpezirea acestei chestiuni ?

— Vă propun un schimb.

— S-auzim.

— Dacă îmi prezentaţi în mod cinstit starea psihică în faţa opiniei publice, o să vă povestesc şi eu ce ştiu despre spargere.

— Fie ! Poliţia mi-a cerut copia diagnosticului dumneavoastră, aşa cum apare el în registrele sanatoriului. Nu are valoarea unui act de expertiză medicală. Azi am întocmit-o.

— Mor de curiozitate s-aud cum sună.

— Părerea mea de medic, independentă de orice alte considerente, este următoarea : Sir Arthur Hontings, în mod cu totul nejustificat, a făcut o legătură între protestul dumneavoastră niţel cam îndrăzneţ împotriva datinilor străvechi şi o oarecare stare patologică. Înainte de prima şi de cea de-a doua evadare a dumneavoastră, v-am ţinut

sub observaţie şi, după părerea mea, Sir, sînteţi din toate punctele de vedere responsabil şi în deplinătatea facultălor mintale.

Sir Felix zîmbi.

— Vă mai pun o întrebare grea : cum îşi explică unul dintre cei mai mari specialişti ai zilelor noastre că, în ciuda unei situaţii materiale mai mult decît solide, contele de Daughter Hill se-apucă aşa, hodoronc-tronc, să comită o spargere şi-un furt ?

— Sincer să fiu, pare de-a dreptul fantastic. Dar nici un fel de anomalie nu se leagă de acţiunea care, luată-n sine, chiar că e absurdă. Chiar şi persoanele complet normale pot manifesta în orice zi tulburări sufleteşti izolate, momente trecătoare de percepere distorsionată a realităţii. Un tip blajin de felul lui, într-un acces neobişnuit, îi dă una după ceafă cuiva. susţinînd că i-au fost furate ţigările de foi. Altul, un cetăţean cumsecade din fire, participă pe şest, într-o bombă rău-famată, la o orgie care ţine pînă-n zori. Vreţi o explicaţie medicală ? Periodic, anumite stări de inhibiţie sînt înlăturate ca urmare a unei reacţii declanşate de-o anomalie, are loc un fenomen asemănător unei descărcări electrice. Cel mai adesea, asemenea situaţii n-au nimic de-a face cu îmbolnăvirea psihicului. În esenţă, se-ntîmplă ceea ce, fără doar şi poate am constatat la dumneavoastră : nu aţi manifestat vreun simpton care să mă determine să pun la îndoială responsabilitatea dumneavoastră sau integritatea percepţiilor dumneavoastră. Singura dumneavoastră acţiune imprevizibilă a fost scandalul pe care l-aţi provocat prin cuvîntarea pe care aţi ţinut-o, împreună cu Mr. Vucli, din balconul unei primării. În acest sens, am acceptat, în lipsa oricărui simptom, explicaţia dumneavoastră, Sir, potrivit căreia voiaţi să vă compromiteţi familia care se împotrivise, cu mijloace niţel cam drastice, căsătoriei pe care-o plănuiaţi.

— Deşi din punct de vedere penal, aşta, în clipa de faţă, îmi sporeşte răspunderea, remarcă Felix zîmbitor, însă un pic caustic.

— Asta depăşeşte deja competenţele mele de diagnostician. Repet însă : părerea nu mi-a fost cerută decît în cadrul anchetei efectuate de poliţie. Dacă o s-ajungeţi vreodată în instanţă, ultimul cuvînt or să-l aibă medicii de la justiţie.

— Atunci de ce mă ţineţi pe mai departe închis în secţia de psihiatrie ?

— Există o lege, Sir ! Nu vă pot încredinţa decît acelei rude care v-a dat în grija mea, pentru tratament, căci ea este, chipurile, îndreptăţită să aibă o părere mai veridică privitoare la sănătatea dumneavoastră sau eliberarea dumneavoastră mai poate fi hotărîtă şi de medicul parchetului. în urma unei expertize. Acest domn vizitează periodic toate institutele de boli mintale. Dacă doriţi, îl pot convoca să ne facă o vizită extraordinară.

— Vă rog, nu faceţi asta... Acum mă simt chiar foarte bine aici.

— Trebuie să recunoaşteţi, Sir, că vă revine o răspundere de-a dreptul împovărătoare în afacerea asta încîlcită şi complicată, nu-mi puteţi lua, aşadar, în nume de rău faptul că v-am repartizat un infirmier pe timpul nopţii, pentru că în două rînduri, Sir, aţi mai dejucat măsurile noastre de supraveghere.

— Am simţit deja pe pielea mea această măsură. Aveţi însă aici un flăcău roşcovan, care joacă destul de bine cărţi : Harry Brockhes. Mi-ar face plăcere să-i încredinţaţi lui această sarcină.

Profesorul sună.

— Trimite-l sus pe Harry, îi spuse el infirmierului care băgă capul pe uşă.

— Azi e liber.

— Vezi dacă nu e-n camera lui.

Infirmierul plecă.

— Şi-acum, pot să ştiu şi eu ceva despre această spargere ? întrebă profesorul Palmers.

— Regret, dar trebuie să vă dezamăgesc, domnule profesor. Nu ştiu absolut nimic despre spargere.

Profesorul ridică din umeri şi rămase tăcut. Cîteva clipe stătură nemişcaţi. Pe urmă se-ntoarse infirmierul, galben ca ceara.

— Sir... bîigui el.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Harry Brockhes a fost asasinat !

CAPITOLUL PAISPREZECE

Doctorii şi infirmierii nu-şi mai vedeau capul de treabă. Vestea crimei se răspîndi, nu se ştie cum, în tot sanatoriul, şi pacienţii fură cuprinşi de-o agitaţie neobişnuită.

Pe Archibald (şeful de gară pensionat pe nedrept) îl apucară imediat năbădăile din pricina unui macaz care nu fusese schimbat la timp.

Pianistului care nu mai vorbea de opt ani de zile, i se făcu rău şi-i trase una peste gură lui Gandhi, căruia i se făcu şi lui rău, fiindcă de zece ani nu mai încasase o asemenea palmă.

Lady Anna anunţă că dorea să se pocăiască. Ea era ucigaşa, infirmierul asasinat nu era nimeni altul decît cel de-al douăzeci şi unulea ei soţ secret.

Domnul Prosley răcnea întruna c-o să plouă, fiindcă Mr. Murdock şi progeniturile lui i se plimbă pe bulbul rahidian şi orăcăie undeva, în cutia lui craniană. Doctorul Gordon îl asigură că se-nşeală, că doar se vede cu ochiul liber că ceru-i senin. Peste zece minute însă, situaţia deveni confuză şi pentru medicul-şef, fiindcă se porni să plouă cu găleata. E puţin probabil să fi dat crezare poveştii cu familia lui Mr. Murdock, dar fapt este că, din ziua aceea, ori de cîte ori se-ntîmpla ca domnul Prosley să se plîngă de orăcăitul broaştelor, doctorul Gordon nu mai făcea gre-

şeala să plece de la sanatoriu cu pălărie de paie pe cap şi fără umbrelă în mînă.

Sora-şefă puse punct consultaţiilor pe ziua aceea. Îi ordonă portarului să dea telefon la poliţie. În timp ce cobora către camera lui Brockhes, profesorul Palmers îi aţinu calea Hildei Negrin, care sosea în fugă :

— Nu-i o privelişte pentru ochii dumitale... Cred că ai face mai bine să te-ngrijeşti de starea de spirit a pacienţilor.

Femeia îl privi pe profesor implorator, cu ochi îngrijoraţi.

— Vai... mi-e aşa de frică...

— Du-te frumuşel de-aici, răspunse profesorul cu răceală şi detaşare şi, luînd-o de mînă, o împinse cu blîndeţe la o parte.

După aceea intră în cameră. Era o odăiţă relativ mică, situată la parter, pe coridorul care dădea în curte, odaie pusă la dispoziţia infirmierilor ce locuiau în incinta sanatoriului.

— Domnule profesor... — îşi făcu apariţia şi Gordon — sînt disperat.

— De ce ? îl întrebă mirat Palmers. S-au atins şi de dumneavoastră ? Sau victima vă este, cumva, rudă ? Şi profesorul îşi scoase ceasul din buzunar şi-l studie îndelung, ca să-i mai atenueze locţiitorului său indignarea amestecată cu oroarea omului cuprins de panică. Vă rog, faceţi vizita medicală în locul meu, fiindcă trebuie să fiu de faţă la sosirea poliţiei.

Doctorul Gordon efectuă vizita medicală într-o stare de spirit atît de răvăşită, încît bieţii pacienţi, plini de compasiune, cu greu reuşiră să-l mai liniştească.

Cercetările întreprinse de poliţie la faţa locului se terminară rapid şi fără rezultat.

— Harry Brockhes — zise căpitanul —, parcă am mai auzit numele ăsta, şi nu demult.

— I-aţi luat un interogatoriu, spuse Palmers, a fost unul dintre cei doi infirmieri care în noaptea spargerii au fost de serviciu pe coridoarele de la parter.

— Asta-i infirmierul care-şi făcea rondul între magazie şi salon ?

— Nu. Ala-i Teddy Clay, care-i şi el liber azi. Infirmierii noştri lucrează în ture fixe, aceiaşi oameni au, pe rînd, şi serviciu şi liber după serviciu ; doar la două săptămîni o dată se schimbă între ele tura de zi şi cea de noapte.

— Această crimă s-ar putea să aibă o legătură cu spargerea... Unde era de serviciu victima în ziua aceea ?

— Pe coridorul care leagă secţia de neurologie de cea de psihiatrie. La patru-cinci minute o dată trebuia să sentîlnească cu Teddy Clay în holul cel mare.

— Unde se află Teddy Clay în acest moment ?

Răspunsul la această întrebare îl ştia, întîmplător, un alt infirmier. Teddy era la sora lui, la Walt-Hutchson, în împrejurimile Londrei. Imediat dădură telefon şi cum la capătul firului le răspunse chiar infirmierul, stabiliră că alibiul acestuia este inatacabil.

Rana victimei era din cale-afară de ciudată. La intrare prezenta un orificiu destul de larg şi-n dreapta acestuia era o zgîrietură adîncă, străbătînd pectoralul stîng. Victima fusese înjunghiată în inimă. Arma ucigaşă lipsea de la locul crimei. Victima zăcea pe-o cuvertură care ici-colo alunecase de pe canapea, lăsînd impresia că mai întîi, ucigaşul îşi doborîse victima şi după o scurtă încleştare îi aplicase lovitura mortală.

— Victima zace probabil, moartă, doar de un ceas, cel mult două, fu de părere medicul legist.

Pe înserat mai stătuse de vorbă cu portarul, după care intrase în clădire şi de-atunci nu-l mai văzuse nimeni. Interogatoriile, prin care s-a încercat să se descopere dacă avea duşmani, dacă poate fi stabilit vreun suspect, n-au dus la nici un rezultat. Între timp îşi terminaseră treaba şi fotograful şi dactiloscopistul din echipa de criminalistică. De la amprente nu se aşteptau cine ştie ce rezultate, fiindcă mai mulţi medici şi infirmieri îşi făcuseră deja de lucru pe lîngă victimă, în încercarea de-a stabili dacă i se mai poate da vreun ajutor. .

După plecarea polițiștilor, Palmers porni spre biroul lui, dar, după ce bătu scurt la ușă, intră în apartamentul Hildei Negrin. Cei doi locuiau în apartamente învecinate și era și acesta unul dintre motivele care dădeau apă la moară clevetitorilor, cum că între profesor și Hilde Negrin există relații intime.

Femeia îl privi speriată pe Palmers, care intrase fără a aștepta să fie poftit înăuntru. Tocmai încerca să facă ordine în harababura din cameră. Masa de scris și unul dintre scaune zăceau răsturnate pe jos și pe covor erau împrăștiate tot felul de lucruri, de parcă în încăpere s-ar fi dat o luptă.

Sora-șefă se îndreptă de șale. Se priviră cîteva clipe nemișcați. Pe urmă, profesorul se apropie de masa de scris, o puse în picioare și aranjă la loc hîrțoagele căzute de pe ea, după care întrebă cu glasul coborît :

— Unde-i foarfeca pe care-o foloseai la desfacerea corespondenței ?...

— Nu știu... Nu-i acolo ?... veni în același timp și răspunsul și întrebarea, pe un ton care trăda îngrijorarea.

— Harry Brockhes a fost ucis cu o foarfecă și-n timp ce ucigașul îl împungea, unul dintre brațele ei a alunecat și doar i-a zgîrîiat pielea, pe cînd celălalt i-a străpuns inima. Mă mir cum de n-a observat treaba asta și medicul legist. Unde-i foarfeca de-aici, Hilde ?

— Pe mine... pe mine mă bănuiți ? îl întrebă femeia pălind și respirînd tot mai greu.

— E mai mult decît o simplă bănuială. De ce-s toate aruncate vraiște-n camera asta ? Unde-ți este cuvertura de pe pat ? N-am spus nimic poliției și nici ceilalți nu și-au adus aminte că-n odăile personalului, canapelele nu au cuverturi. Cine l-a dus jos de-aici pe infirmierul asasinat, care-a fost omorît cu foarfeca dumitale și care și-n clipa de față, dacă încă n-a fost transportat la morgă, zace pe cuvertura dumitale ?

Femeia deschise gura, răsuflă adînc, dădu să spună ceva și se prăbuși leșinată la pămînt.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În camera unsprezece, infirmierul repartizat întru supravegherea lui Sir Felix sforăia de se dărîmau pereţii.

— Puneţi-i o pernă sau altceva pe mutră, zise Sir Felix, nu putem sta de vorbă în condiţiile astea.

Infirmierul se prezentase la post la ora nouă şi, pretextînd că i-a stat ceasul, Felix îl trimisese să se intereseze care e ora exactă. În acest timp, turnase în cina infirmierului, somniferul primit de la domnul Wilkie. După cină, infirmierul adormi atît de adînc, încît îl întinseseră în pat, ba chiar, mai tîrziu, îi şi acoperiseră faţa, ca să nu-i deranjeze sforăitul lui, şi nici atunci nu se trezise. Astfel, fără să-i tulbure nimeni, inspectorul-şef Hickes, Mr. Wilkie şi Sir Felix putură ţine sfat în trei.

— Vă pot pune la dispoziţie situaţia alibiurilor. Nu, că v-aş face un reproş din asta, domnule inspector-şef, dar poliţia nu s-a ocupat aproape deloc de alibiuri. Dacă s-ar fi ocupat, ar fi aflat cîteva lucruri instructive, spuse uriaşul, ţuguindu-şi buzele în continuare, spre surprinderea celorlalţi doi şi holbîndu-se prin *pince-nez* cu aceeaşi privire tîmpă cu care-l văzuseră mai devreme în salon.

— S-ar putea s-aveţi dreptate în această privinţă, dădu din cap a încuviinţare inspectorul-şef. Am parcurs şi eu depoziţiile luate de poliţie şi, într-adevăr, aria cercetărilor se restrînge doar la alibiurile celor doi infirmieri de serviciu în noaptea cu pricina, unul dintre ei fiind amărîtul ăsta de Harry Brockhes, apoi la alibiul secretarului, care are o cheie de la încăperea seifurilor şi al casierului-şef, care şi el are o cheie... Iertaţi-mă, dar e aşa de ciudată strîmbătura asta pe care-o tot faceţi...

— Ca să fie treaba mai veridică, am cumpărat cîteva lame de *chewing-gum* şi mă tem, că m-am obişnuit cu guma de mestecat. Aşa că de-acum încolo o să-mi tot ţuguiez buzele.

— Ce dracu le-a trebuit să-l omoare pe-acest Brockhes ?

— Nici un drac. Brockhes își făcea rondul la secția de neurologie și o dată la un minut sau la două minute avea drum spre coridorul în care dă ușa dublă a încăperii seifurilor. N-ar fi exclus ca ipoteza mea să fie corectă. El trebuie să fi auzit sau să fi știut ceva. Alibiul lui a fost confirmat de Teddy Clay, după cum Brockhes e cel care i-a întărît alibiul lui Teddy Clay. La ora unsprezece un pacient apucat de năbădăi a zbughit-o din camera lui și cei doi l-au luat pe sus din holul de la intrare. Acest episod întărește alibiul amîndurora. Mai presus de toate, trebuie să pornești de la o ipoteză, pe marginea căreia să brodezi tot felul de variațiuni, în funcție de datele care se-adună pe parcurs.

— De fapt, ce vreți de la noi, Mr. Wilkie ? îl întrebă căscînd cu poftă Hickes, care între timp își revenise după beție.

— Mai presus de toate, un pahar cu whisky. Ați putea pune atîta lucru la bătaie, chiar și dacă s-ar descoperi că datele de care dispun n-au nici o valoare pentru dumneavoastră.

— E-n ordine, dădu Felix din cap și își scoase din noptieră sticla de whisky tolerată de conducere cu discreție, trecînd peste regulamente, în cazul unor pacienți asupra cărora băuturile spirtoase nu aveau efecte excitante.

— În primul rînd, avem vreun suspect ?

— Avem, răspunse inspectorul-șef înviorîndu-se oleacă după primul pahar cu whisky. Pe Sir Felix. Dumneavoastră nu citiți ziarele ?

— Citesc eu ziarele, dar... hm ! În cazurile cercetate de poliție, suspecții menționați în primele rapoarte oficiale se dovedesc cel mai adesea nevinovați. Mă-ndoiesc de vinovăția lui Sir Felix Hontings. În noaptea aceea el era sigur de reușita evadării de-a doua zi și dacă voia să-și scandalizeze încă o dată familia, cu siguranță găsea un mijloc mai amuzant și mai puțin dezonorant de-a o face.

— Bravo ! îi dădu Sir Felix dreptate lui Mr. Wilkie. S-auzim acum cine-i suspectul dumneavoastră favorit.

— Va să zică, pot conta pe conlucrarea domniilor voastre ?

— Mă dau bătut, dădu Hickes din cap şi-şi turnă încă un pahar cu whisky. Fie şi numai pe considerentul că pînă la urmă o să păţesc şi eu cum aţi păţit dumneavoastră cu ţuguiatul buzelor. După cura asta de dezalcoolizare de cîteva zile, o să plec de-aici alcoolic. Hai să auzim, aşadar, cine-i suspectul dumneavoastră.

— Fiţi atenţi. Eu sînt convins de complicitatea portarului Andrews.

Văzînd uluirea de pe chipul celor doi bărbaţi, Mr. Wilkie vîrî în gură încă o lamă de *chewing-gum* şi-şi ţuguie de zor buzele.

— Poliţia a acordat prea multă atenţie demolării peretelui. Nu s-au ocupat mai deloc de casele de bani forţate de spărgător, căci acestea, nefiind seifuri propriuzise, din acelea de oţel, au reprezentat o pradă uşoară pentru omul nostru. Am văzut fotografia cu casele de bani. Spărgătorul a procedat cît se poate de simplu. A vîrît o rangă în deschizătura de sub broască şi, printr-o apăsare puternică, a forţat limba broaştei, crăpînd şi lemnul de jur-împrejurul ei.

— Asta-i limpede, zise inspectorul-şef ridicînd din umeri şi se apucă să fluiere o melodie populară, dar în ce măsură ne încredinţează de vinovăţia lui Andrew ?

— Am spus complicitate şi subliniez asta. Ei bine, n-am stat cu mîinile-n sîn şi am procurat un set de case de bani întru totul identice cu cele de aici. Le-am instalat într-o încăpere prevăzută cu o uşă dublă, din acelaşi material şi de-aceeaşi grosime cu cea de-aici. Apoi, folosindu-mă de schiţa sanatoriului, am calculat ce distanţă separă holul de la intrare, mai exact spus cabina portarului, de uşa dublă. Am instalat un om într-o cabină identică, la o distanţă identică. La fiecare păcănit sonor, scos de limba broaştei care crăpa lemnul dimprejur, omul meu sărea ca ars. Practic, este vorba de un zgomot asemănător unei detunături de puşcă, un zgomot puternic, care s-a repetat de patruzeci de ori în timpul nopţii sau în zori.

— Hm... dădu din cap îngîndurat inspectorul-şef. Trebuie să-mi schimb părerea incredibil de defavorabilă pe care mi-am format-o mai demult despre detectivii particulari. Bine-bine, dar acest Andrew e un om în vîrstă.

Dumneavoastră nu luaţi în calcul tîmpanul ce şi-a pierdut elasticitatea odată cu vîrsta, moţăitul în timpul programului de lucru...

— Vreţi să spuneţi că uneori tocmai Scotland Yard-ul nu ia în calcul asemenea factori. Pentru că eu unul i-am luat. Fără ştirea portarului, acestuia i-a fost examinată de către medici, vreme de aproape douăzeci şi patru de ore, acuitatea auzului. Concluziile lor reprezintă probe obiective, care-l inculpă pe portar. Are un auz normal pentru vîrsta lui. Portarul a reacţionat minunat la stimulul acustic de-o intensitate precis măsurată, egală cu zgomotul scos de-o broască forţată cu ranga ; în toiul nopţii s-a deşteptat de fiecare dată, fie că dormea buştean sau doar moţăia. Cum însă acest păcănit era repetat de la etajul întîi de un medic care juca rolul unui nebun furios, portarul a adormit la loc de fiecare dată. Păcănitul avea intensitatea egală cu a zgomotului de seif spart înăbuşit de distanţă şi de existenţa unei uşi duble. Celălalt doctor, deghizat în *boy*, a stat undeva, în preajma portarului, şi a realizat un grafic al acestui experiment, care dovedeşte, fără drept de tăgadă, vinovăţia lui Andrew.

— Excelent raţionament, spuse inspectorul-şef, dar tot aţi comis o greşeală. Pe baza datelor aflate în posesia dumneavoastră, aţi fi putut înainta imediat un raport către poliţie, pentru punerea sub urmărire a portarului.

— Uitaţi care-i treaba, zise Wilkie cu tristeţe, ţuguindu-şi vlăguit buzele. Aranjaţi, pe cît posibil, să nu mă bage Scotland Yard-ul la apă din cauza procedeelor pe care le folosesc.

În această clipă se deschise uşa şi în cameră îşi făcu apariţia o fantomă. Îmbrăcată într-o rochie de castelană, cu faţa mînjită de cretă, cu o panglică în cap cît elicea unui avion, dădea din fălci rumegînd în gol, dar asta n-o împiedică să intre-n cameră cu o expresie total nepămînteană, cu braţele întinse într-o manieră amintind de-aceea a somnambulilor. Numai după ce închise uşa răsuflă uşurată şi deschise de tot ochii ei albaştri şi frumoşi, în care se putea citi nedumerirea.

— Am veşti interesante...

— Daţi-mi voie, domnule Wilkie — spuse Sir Felix — să vă prezint frapanta şi totuşi invizibila coloană a cincea a detaşamentului nostru de investigaţii secrete, pe logodnica mea, domnişoara Ellen Grace. Ea de multă vreme figurează-n schemă ca stafie, se furişează pretutindeni, se poate plimba nestingherită prin toată clădirea, la orice oră din zi şi din noapte. Boala ei aduce cu ţuguiatul dumneavoastră din buze sau cu alcoolismul domnului Hickes.

— S-o ascultăm, deci, pe domnişoara Grace, zise inspectorul-şef, căruia ochii începuseră să-i sticlească din nou din cauza băuturii.

— Ei bine — începu Ellen agitată —, pe cînd bîntuiam azi, paşii m-au purtat pe coridorul pe care se află apartamentele profesorului Palmers şi cel al Hildei Negrin. După-amiază l-am zărit pe profesor intrînd în apartamentul său, după care s-a întors la ea cu trusa medicală. Înseamnă că se afla acolo sau Hilde Negrin sau vreun alt bolnav. Mai tîrziu am bîntuit din nou într-acolo şi am auzit cît se poate de clar cum izbucneşte Hilde Negrin în plîns şi zice : „Cu neputinţă ! Doar nu credeţi..." La care profesorul a ţistuit-o şi pe urmă n-am mai auzit nimic. Acum douăzeci de minute, la ora la care-mi fac de obicei plimbarea între birou şi cantină, am trecut iarăşi pe coridorul de la etaj, pe lîngă apartamentele lor. Acum urmează partea cea mai interesantă... Daţi-mi o ţigară.

Nobila doamnă prematur mutată la [illegible]uri îşi aprinse ţigara şi, ca şi cum toată afacerea asta era o glumă bună, continuă să trăncănească plină de vervă, scălîmbăindu-se la fiecare cuvînt.

— Mai întîi l-am văzut pe Peter, *boy*-ul, ducînd la parter o valiză mare. Pe urmă a plecat Hilde Negrin. M-am aplecat peste balustrada de la etaj şi am văzut-o ajungînd în holul de la parter, pe urmă, dinspre treptele de la intrare am auzit trîntindu-se portiera unui automobil care a şi luat-o din loc.

— Asta-nseamnă că astăzi, în urma unui eveniment neprevăzut, sora-şefă ori şi-a pierdut slujba, ori a renunţat la ea de bună-voie, comentă Wilkie.

— Pe profesosr nu l-aţi mai văzut a doua oară ? întrebă inspectorul-şef.

— Nu. Hilde Negrin a plecat din clădire singură, cu bagaje. Acum o iau din loc, să nu bată la ochi că bîntui așa de mult într-un singur loc. Ticălosul ăsta de Jagodek și-așa se ține scai de mine și-mi tot rînjește cu subînțeles, vrînd parcă să-mi sugereze că nu-mi ia boala în serios.

— Dacă v-ați încumeta — îi propuse inspectorul-șef, v-aș ruga să fiți atît de înfricoșătoare și să bîntuiți și pe coridorul de la parter, unde a fost comisă crima, și mergeți pe hol pînă-n punctul unde se termină secția de psihiatrie. Vă luați inima-n dinți ?

— Pentru o răposată, asta-i o misiune de-a dreptul plăcută — răspunse Ellen fără fasoane —, doar se știe că pe lumea cealaltă nu există durere.

După plecarea răposatei, bărbații rămaseră o vreme tăcuți. Poate că-ntîmplarea asta n-are nici o legătură cu ancheta lor și că profesorul, ale cărui relații intime cu sora-șefă sînt bine cunoscute, s-a certat cu Hilde Negrin dintr-un motiv independent de crimă.

— Oricum, orice întîmplare ținută-n secret prezintă interes din punctul de vedere al anchetei. Cred că cel mai înțelept ar fi ca domnul inspector-șef să ia mîine măsuri pentru verificarea portarului Andrew, să vedem dacă n-are cumva antecedente penale, își dădu cu părerea Wilkie.

— Treaba asta chiar că nu trebuie neglijată, spuse inspectorul-șef și își făcu o însemnare în bloc-notes.

Răsunară cîteva bătăi în ușă și în cameră intră doctorul Huzli. Îi privi cu oarecare neîncredere pe cei trei pacienți și se apropie de ei cu băgare de seamă.

— Scuzați-mă, domnilor... sînt doctorul George Huzli, medic militar.

— Las' c-or să vă vindece de chestia asta ăi de-aici, îl liniști inspectorul-șef. Deocamdată, esențialul e să dormiți noaptea și să mîncați bine...

— Ascultați-mă, vă rog, eu chiar sînt medic militar...

— Da' ce ? îi sări mustarul domnului Wilkie, te pomenești că eu nu sînt chiar regele Angliei ?

— Împăcați-vă cu gîndul că domnul acesta e chiar regele Angliei — interveni Sir Felix — și-n general aici nimeni nu pune la îndoială rangul și titlurile bolnavilor,

treaba asta n-o fac decît locatarii marelui balamuc care se-ntinde dincolo de zidurile acestei instituţii. Aşa că nu fiţi nervos, pentru că ne-am vedea siliţi să-l trezim pe infirmier şi-ar fi păcat să-i tulburăm bunătate de somn.

— Dar vă implor ! — făcu doctorul ochii mari — trebuie să v-aduceţi aminte că azi după-amiază am discutat în această calitate...

N-apucă să-şi termine fraza, fiindcă domnul Wilkie îi luă vorba din gură.

— Şi eu i-am comunicat lui Sir Felix încă de azi după-amiază că sînt suveranul englez.

Cîteva clipe medicul chibzui posomorît şi nedumerit. N-o să fie uşor să-şi dovedească starea de sănătate între atîţia bolnavi patentaţi. Hotărî să se dea bătut.

— Mă rog — zise el —, ideea mea fixă este că poliţia m-a însărcinat cu urmărirea stării mintale a unei doamne care, susţine ea, a răposat mai demult şi care adineauri a fost aici. Aş putea să ştiu şi eu ce-a discutat cu dumneavoastră ?

— S-a plîns mai de una, mai de alta, răspunse Sir Felix. Are permanent senzaţia că o urmăreşte un domn agasant, vîrstnic, şi s-a hotărît să-l pîndească şi să-i facă de petrecanie. În acest scop, Maiestatea Sa Henric al VIII-lea i-a pus la dispoziţie un cuţit de bucătărie.

Doctorul Huzli păli. Înghiţi în sec şi îşi făcu o însemnare în agendă.

— N-aş putea să... aflu ce-aţi discutat... au !

Cum ţineau nespus de mult la continuarea acestei discuţii, Mr. Wilkie, care era adeptul soluţiilor radicale, înşfăcase într-un gest elegant şi paşnic, mîna doctorului Huzli, şi muşcase din ea cu poftă. În acelaşi timp, inspectorul-şef ridicase sticla de whisky ca pe un buzdugan şi medicul militar dispăru cît ai zice peşte. Din păcate, imediat îşi făcu apariţia Jagodek.

— Unde-i regele Angliei ? întrebă el neliniştit.

— Ar putea să-ţi fie ruşine, Jagodek, îl dojeni Sir Felix — orice cetăţean de treabă ştie că Maiestatea Sa, în afara sejurului de cîteva săptămîni pe an de la Balmoral, are domiciliul, am putea zice permanent, la Buckingham Palace.

— Cineva i-a dat un cuţit de bucătărie femeii ăleia...

— La Miss Grace te referi ? se propti Sir Felix în faţa lui Jagodek şi acesta şovăi o clipă, întrebîndu-se dacă-n calitatea lui de infirmier-şef se cade să bată în retragere, cu toată diploma lui de cadru medical calificat în tratarea furioşilor, diplomă obţinută la Döbling.

Inspectorul-şef interveni împăciuitor :

— Daţi-i pace, Sir ! Nu ştiţi că cine-i mai nebun cedează ?

— Uite, Jagodek, dumneata eşti în slujba mea pentru şaizeci de lire pe lună şi, chiar dacă n-ai pretenţii la masă şi casă, ţi se cuvin şi-acestea. Îţi recomand să ţii cont de-acest aspect.

— Eu am crezut că...

— Nu te-apuca să-mi spui ce-ai crezut. Modul în care ai procedat este scuzabil prin faptul că, la cererea poliţiei, ţi-ai îndeplinit obligaţiile ce-ţi reveneau în calitate de infirmier şi n-am nici un motiv să te concediez. Bine-nţeles, dacă se-ntîmplă cumva să nu-i acorzi respectul cuvenit nefericitei mele logodnice bolnave, să ştii că...

— Iertaţi-mă, dar cuţitul de bucătărie-i de vină.

— Noi aici nu dăm nimănui cuţite de bucătărie. L-am tras pe sfoară pe doctorul ăla bătrîn. Dumneata, Jagodek, fii cu ochii în patru şi, dacă observi cumva ceva ciudat, să ne ţii la curent, în cazul ăsta s-ar putea să te angajez şi pe luna viitoare. În primul rînd, nu băga de seamă că acest coleg s-a pus pe tras la aghioase înaintea mea, pentru că acolo unde bolnavii sînt sub supravegherea directă a infirmierului-şef Jagodek nu mai e necesară prezenţa permanentă a unui băgător de seamă începător, care să stea pe capul unor gentlemeni, numai fiindcă-s alienaţi mintali. În al doilea rînd, eu fac investigaţii în afacerea în care am recurs la ajutorul cumnatului dumitale. Orice sesizare, oricît de neînsemnată la prima vedere, se poate dovedi importantă. Încearcă să afli, de pildă, de ce a plecat domnişoara Hilde Negrin din sanatoriu.

— Poftim ?... Chiar adineauri am stat de vorbă cu ea, să-i dea medicaţia unui pacient furios.

O clipă, în cameră se aşternu tăcerea.

— Unde ai stat de vorbă cu ea ? întrebă inspectorul-şef sărind involuntar în picioare.

— Am bătut la uşa ei, era îmbrăcată într-un chimono, ţinuta ei obişnuită pe timpul nopţii, pe urmă a luat doctoriile şi s-a dus să-l vadă pe pacient, să stabilească dacă nu trebuie să-l scoale cumva din somn pe dom' medic-şef.

După plecarea lui Jagodek, se priviră întrebător unul pe altul. Ce naiba ?

— Sînteţi sigur că domnişoara Grace doar face pe nebuna ? întrebă inspectorul-şef.

— Sigur, răspunse Felix. Nu zic că n-are o grămadă de gărgăuni, dar declar sus şi tare că atît execuţia din Trafalgar Square, cît şi povestea cu bîntuitul n-au nimic de-a face cu starea ei mintală. Mătuşă-mea este cea care a inspirat-o în crearea acestui personaj.

— Vi se pare posibil ca Hilde Negrin să fi plecat de-aici acum un ceas şi-acum să fie din nou reangajată ?

— Mi se pare la fel de posibil ca şi faptul că sînt suspectat de-a fi dărîmat un zid, răspunse Felix ridicînd din umeri.

Acum uşa se deschise fără veste şi-n cameră dădu buzna Ellen care, în agitaţia ei, uită să-şi mai afişeze simptomele.

— Pe coridorul de la parter se-ntîmplă ciudăţenii, zise ea cu sufletul la gură. M-am plimbat de două ori pînă-n capăt, deoarece mi s-a părut că aud glasuri în dreptul camerei numărul şase.

— Acolo a fost comisă crima, spuse inspectorul-şef.

Cei trei bărbaţi îşi aţintiră privirea asupra fetei, nerăbdători să audă urmarea. Ellen dădu grăbită o duşcă pe gît.

— Cînd mă-ntorceam a doua oară pe acest coridor aproape complet întunecat, uşa s-a deschis brusc. M-am lipit de perete ceva mai încolo. Un glas înăbuşit, de bărbat, a zis : „Nenorocitule...". Pe urmă am auzit cîteva bufnituri, parcă s-ar fi bătut cineva. Lumina era stinsă în cameră, aşa că n-am putut să-i disting pe potrivnici. Şi-acum, ascultaţi-mă cu atenţie, răsuflă ea adînc, cînd am urcat la etaj, dinspre scara de serviciu l-am văzut sosind val-vîrtej pe profesorul Palmers ; avea hainele boţite, era plin de praf şi... şi-şi ţinea faţa acoperită cu o batistă...

Cînd a ajuns sub candelabru, am văzut că batista-i îmbibată de sînge... A intrat grăbit în camera lui...

Se lăsă din nou tăcerea, de data asta pentru mai mult timp.

— Firește, n-ar strica să aflăm cine era celălalt... zise îngîndurat inspectorul-șef.

— Chiar dacă n-are nimic de-a face cu cazul nostru, zise Wilkie, și tot e al naibii de interesant. Spuneți-mi, domnișoară Grace, sînteți sigură că Hilde Negrin este cea pe care ați văzut-o plecînd de-aici cu bagaje cu tot ?

— Sînt absolut sigură ! Am văzut-o cum a străbătut tot coridorul, am văzut-o de sus ajungînd în hol, *boy*-ul îi ducea valiza, iar Hilde avea pe ea pardesiul, pălăria, mănușile și ținea în mînă o poșetă micuță...

— Aici suspectă nu poate fi decît cea de-a treia persoană, cea necunoscută, pe care domnișoara Grace n-a văzut-o, spuse Wilkie. Hilde Negrin nu poate fi adusă-n discuție în ceea ce privește demolarea peretelui. Și nici profesorul Palmers, care, dincolo de faptul că-i o persoană întru totul respectabilă, a părăsit sanatoriul după ora zece seara, în frac, ca să participe la un banchet anual, al nu știu cărei societăți medicale. Și...

— Ia stați puțin, îi luă vorba din gură inspectorul-șef. N-aș vrea să credeți că Scotland Yard-ul e specializat doar în călcatul în strachini. Profesorul Palmers n-are nici un alibi. Ce-i drept, a plecat din sanatoriu pus la frac, dar la banchet n-a mai ajuns. Pornindu-se de la prezumția vinovăției indubitabile a lui Sir Felix, ancheta n-a mai pus accent pe-acest aspect al problemei.

— Bine, bine, dar nu vreți să spuneți că celebrul și înstăritul nostru...

— Celebru — dădu din cap inspectorul-șef a încuviințare — dar în ceea ce privește situația lui materială, am stabilit că dacă în această lună nu va reuși să achite suma de cincisprezece mii de lire sterline, decurgînd din datoriile către diverși creditori, sanatoriul din Highgate poate fi considerat ca și falit.

Hickes spuse toate astea pe un ton liniștit, dar efectul spuselor sale se dovedi a fi de-a dreptul copleșitor...

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

A doua zi dimineaţa nu mai rămăsese nici o urmă care să stea mărturie nopţii furtunoase care trecuse, de parcă totul ar fi fost un vis. Lumea îşi manifestă regretul sincer faţă de persoana profesorului Palmers care, după cum spunea el, se-mpiedicase noaptea pe trepte şi se lovise la cap. Hilde Negrin turuia volubilă cu pacienţii de la neurologie, ca-n vremurile bune.

Hickes era invariabil abţiguit, deşi raţia de whisky i se redusese la o jumătate de sticlă, dar organismul lui neobişnuit cu alcoolul nu putea duce nici această cantitate.

Mr. Wilkie îşi ţuguia buzele plin de zel, Sir Felix lîncezea fără a fi cîtuşi de puţin cuprins de lîncezeală, Miss Ellen Anna Emerencia continua să bîntuie întrupată-n rămăşiţele-i pămînteşti cu rîvna unui inspector financiar. Domnul Prosley era cînd bine dispus, cînd prost dispus, în funcţie de toanele lui Mr. Murdock şi ale progenitorilor sale.

Lady Anna, văduva recidivistă, rar se-ntîmpla să mai caute compania lui Sir Felix, pentru că răposata Anna Emerencia îi turnase deja în două rînduri, în poală, ceaşca cu ciocolată fierbinte.

În cursul după-amiezii, Sir Felix primi vizita unei vechi cunoştinţe pe care celor din anturajul său le-o prezentă drept doctor Blondey, atrăgîndu-le atenţia că respectivul n-are nici pe dracu, e absolut normal, dar nimeni nu fu dispus să-l creadă, din cauza ţinutei şocante a musafirului său. Ca să-şi demonstreze statutul social de gentleman, Blondey se-mbrăcase într-un costum după părerea lui foarte elegant, cu carouri albastre şi dungi maro pe fond verde. Pînă şi doctorul Gordon zăbovi cu privirea asupra lui şi se interesă dacă-n răstimpuri nu simte dureri ascuţite în moalele capului.

Pe Jagodek titlul de doctor îl lăsă mască şi fu un pic rănit în amorul propriu de faptul că cumnatu-său nu catadicseşte să-l învrednicească măcar cu o privire dar, cu toate astea, nu dădu-n vileag legătura dintre ei.

Nu se stîrni o oarecare tulburare decît în clipa cînd simpaticul, aghezmuitul, nebunul de Hickes apăru în salon şi oaspetele în costum verde, văzînd mîna inspectorului-şef întinsă către el în semn de salut, ridică amîndouă mîinile în sus.

— Calmează-te, dragul meu Blondey-Mîini-de-Cauciuc, îl linişti Hickes spunîndu-i pe numele cu care era cunoscut în lumea întreagă demolatorul de talie mondială, care-şi cîştigase renumele datorită silenţiozităţii cu care opera. Ne aflăm în tîmpita situaţie în care poţi pleca de-aici cînd îţi poftește inimioara, pe cînd eu n-am voie să părăsesc această clădire.

— Dac-o să povestesc treaba asta băieţilor, o să ajungă bancul secolului în lumea interlopă a Londrei. Pînă şi pentru simplul fapt că pot pleca nestingherit de undeva unde şi-a vîrît nasul Mr. Hickes.

Apoi îşi luară gustarea într-o atmosferă mai mult decît destinsă şi spre seară urcară în camerele lor. Blondey îl căută atunci pe cumnatu-său, care tocmai isprăvise cu repartizarea infirmierilor în tura de noapte. În locul răposatului Harry Brockhes, pe coridorul lui Sir Felix fu repartizat un alt infirmier : Teddy Clay. Mai tîrziu serviră cina şi se apucară să soarbă din coniacul adus de Blondey într-o gamelă. Curînd, Jagodek adormi buştean.

După aceea Blondey intră să-şi ia rămas bun de la Sir Felix. Pe coridor era încă un întreg du-te-vino de pacienţi care se pregăteau de culcare. Infirmierul lui Sir Felix trăgea liniştit la aghioase şi trei domni aparent calmi, dar marcaţi de-o încordare lăuntrică, şedeau la o masă ; cei trei erau : amfitrionul, Mr. Wilkie şi inspectorul-şef Hickes.

După ora zece tămbălăul de pe coridor se potoli. Deschiseră uşa şi-i spuseră lui Teddy Clay, care-şi făcea rondul între salon şi magazia de medicamente, că aerul din cameră-i stătut şi că nu strică un pic de curent. Peste zece minute, cei trei se priviră neliniştiţi.

— Hm... bombăni Mr. Wilkie. Aşteptarea rarcori duce la ceva bun. Dacă dăm greş, cine-o să răspundă pentru timpul pierdut ? Aveam deja cîteva piste.

— O să vedem ce iese... îl bodogăni inspectorul-şef.

În acest moment infirmierul bagă capul pe uşă şi privi în jur.

— Scuzaţi-mă... Dumneavoastră aţi zăngănit ceva aici ?

— Da, răspunse zîmbind Mr. Wilkie. Am aruncat pe jos cîteva cutii de pe masă.

Infirmierul plecă şi se-ndreptă spre holul de la intrare. Cei trei bărbaţi se priviră şi răsuflară uşuraţi. Peste cîteva minute infirmierul se arătă din nou, de data asta ceva mai neliniştit.

— Dumneavoastră zăngăniţi...

Nici nu băgă de seamă cînd Mr. Wilkie închise uşa în spatele lui şi tresări doar atunci cînd Hickes, cel adus la dezalcoolizare, se propti în faţa lui şi-i luă vorba din gură.

— Cel mai iscusit demolator de pereţi din Anglia demolează, în mod experimental, cărămizile dintre magazia de medicamente şi încăperea seifurilor. Şi-altminteri, să mă prezint, sînt inspectorul-şef Hickes, de la Scotland Yard.

În prima clipă infirmierul nu pricepu despre ce-i vorba. Acum, însă, în liniştea care se aşternuse peste cameră auzea clar bufnetul bucăţilor de perete dizlocate care se relua la intervale regulate şi simţea că a fost demascat.

— Cum se face, domnule Clay — se apropie ameninţător Sir Felix — că atunci cînd eu, chipurile, am demolat peretele ăla, n-aţi auzit nimic ?

Infirmierul se-ntoarse speriat, părînd dornic să-şi ia tălpăşiţa. Uşa era însă blocată de corpolentul Mr. Wilkie. Mesteca gumă şi-şi ţuguia buzele, ca de obicei, dar ţinea mîna dreaptă în buzunarul de la spate.

— Eu nu-nţeleg nimic din toată treaba asta cu zdrăngăneala de-afară... şi... ăăă...

— V-am mai spus — interveni Hickes — că din însărcinarea Scotland Yard-ului desfăşor aici incognito o anchetă şi-i flutură lui Clay pe sub nas legitimaţia de poliţist. Dacă umblaţi cu cioara vopsită şi ne faceţi greutăţi, vă pun cătuşe şi vă duc imediat la poliţie. Dacă ne uşuraţi activitatea de investigaţie, nu veţi avea decît de cîştigat de pe urma acestui lucru.

— Eu nu știu nimic ! se înfierbîntă Clay.

— Asta nu schimbă cu nimic hotărîrea mea de-a vă aresta. Umblați cu fofirlica. Ați face mai bine să mărturisiți cine vă sînt complicii...

Toată discuția de pînă acum fusese purtată cu glasul coborît. În mica încăpere în care fusese ambuscat infirmierul cu fața albă ca varul plutea o atmosferă sufocantă, încărcată de dramatism.

— Haideți afară pe coridor ! îi ordonă Hickes lui Clay. Dar vă previn că am luat toate măsurile ca să zădărnicesc o eventuală tentativă de evadare.

Îl apucă zdravăn de braț pe infirmier și-l împinse afară, pe coridor. Sir Felix și Wilkie îl flancară și ei pe Clay. Infirmierul ieși împleticindu-se, cu fața galbenă ca ceara.

Se plimbară o vreme de colo-colo. Ori de cîte ori se auzea cîte un bufnet discret dinspre magazia de medicamente, infirmierul mai înghițea o dată în sec.

— Dumneavoastră ați susținut la interogatoriu că pînă la ora șapte dimineața n-ați auzit absolut nimic. Cîteva cărămizi au căzut de la o înălțime foarte mare de partea cealaltă, după cum a reieșit din examinarea peretelui. Acum zgomotele sînt mult mai slabe. De data asta cel care lucrează nu-i un cîrpaci oarecare, ci cel mai experimentat spărgător din lume. Și cu toate astea, îl auzim și noi și dumneavoastră. Nu credeți că ar fi mai înțelept să ne spuneți adevărul gol-goluț ?

În acest moment, Sir Felix o zări pe Hilde Negrin lîngă ușa de sticlă a holului de la intrare. Femeia îi urmărea înfrigurată și contele de Daughter Hill găsi de cuviință să ridice tonul și să se răstească la Teddy Clay :

— Uite, dom'le, și-așa îți este dovedită vinovăția ; cu îndărătnicia asta singur îți tai craca de sub picioare. Domnul inspector-șef ar putea continua imediat cercetările, dacă dumneata ai recunoaște totul în chip cinstit.

Trucul lui Sir Felix avu efectul scontat. Hilde Negrin răsări ca din pămînt înaintea lor.

— Ce se-ntîmplă aici... ? întrebă ea speriată uitîndu-se ba la unul, ba la altul.

— Daţi-mi, voie, vă rog, spuse repezit infirmierul, vreau să mărturisesc, dar fiţi atît de buni şi luaţi-o de aici pe Miss Negrin.

— Lăsaţi gălăgia ! îi reteză vorba nemilos inspectorul-şef. O să mărturisiţi atunci cînd o să vă-ntreb eu. Dar puteţi fi sigur c-o să mărturisiţi. Poftiţi, Miss Negrin. Sînt inspectorul-şef Hickes de la Scotland Yard, urmă el pe un ton curtenitor, scoţîndu-şi legitimaţia. Împreună cu domnul Wilkie, aci de faţă, de profesie detectiv particular, facem investigaţii, sub acoperirea de pacienţi, în afacerea peretelui dărîmat.

Inspectorul-şef, care pricepuse imediat rostul tonului ridicat al lui Felix, îl luase-n focuri pe infirmier, tratîndu-l cu cruzime şi pe-un ton oficial, căci instinctul îi spunea că femeia se va pierde cu firea şi situaţia infirmierului o va speria de moarte.

— Şi de ce l-aţi pus sub stare de arest pe... domnul Clay ? îngăimă ea.

— Cu ajutorul unui spărgător de profesie am stabilit că a indus în eroare organul de anchetă, susţinînd că n-a auzit nimic în noaptea în care-a fost comisă spargerea.

— Daţi-mi voie să vorbesc, am minţit şi vreau să mărturisesc totul, dacă Miss Negrin...

— Lăsaţi gălăgia ! îi reteză vorba detectivul, înşfăcîndu-l straşnic de braţ.

Femeia scoase un ţipăt ascuţit şi lui Clay pentru o clipă îi pieri tot sîngele din obraji, închise ochii şi se clătină pe picioare.

— E-e ! exclamă Mr. Wilkie şi, pradă unei emoţii teribile, băgă în gură guma cu ambalaj cu tot. Ţi s-a făcut rău, dom'le ?

După care îl bătu scurt pe umăr pe tînărul care scoase un urlet de durere.

Detectivul răcni aproape la fel de tare :

— Şi-l puteţi pune sub stare de arest şi pentru că-i suspect de omucidere, domnule Hickes ! Pe umăr, mai

mult ca sigur o să-i găsiţi urma cuţitului lui Harry Brockhes !

Pînă să se dezmeticească Teddy Clay, Hickes îi şi sfîşie vestonul ; de sub cămaşă se reliefa un pansament destul de gros, care acum se îmbiba încet-încet cu sînge, urmare a smuciturii inspectorului-şef şi a loviturii lui Wilkie...

— De unde v-aţi ales cu rana asta ?

Infirmierul se prăbuşi pe canapeaua plușată de lîngă perete şi îşi îngropă obrazul în mîini. Sir Felix, care între timp se-ntorsese în cameră, apăru cu sticla de whisky şi i-o întinse rănitului.

— Bea, domnule Clay...

Evident, infirmierul se lupta cu slăbiciunea care pusese stăpînire pe el ; cînd se aplecă în faţă văzură că degetele pe care şi le trecea prin păr îi erau alb-albăstrii, fără strop de sînge în ele. Pînă acum, Hilde Negrin rămăsese stană de piatră, îi pierise şi graiul. În acest moment luă din mîna lui Felix sticla de whisky, îngenunche lîngă infirmier şi, cu un gest gingaş, i-o apropie de gură.

— Bea, Teddy, şi n-avea teamă... O să le spunem totul fără ocolişuri şi n-avem ce păţi, pentru că n-am făcut nimic rău.

— Ei nu, că asta ar fi cea mai mare bombă din viaţa mea, zise Mr. Wilkie.

După o pauză de cîteva secunde se auzi din nou bufnetul înăbuşit al cărămizilor dizlocate din perete.

— Prin urmare, dumneavoastră, domnule Wilkie, auziţi clar zgomotele suspecte, repetate, care vin dinspre magazia de medicamente ? întrebă Sir Felix.

— Ba bine că nu. Şi infirmierul le-a auzit.

— Şi eu le-aud clar de tot. Dar dumneavoastră, Miss Negrin ? Auziţi aceste bufnituri înfundate ?

— Da, răspunse sora-şefă. În noaptea aceea Teddy Clay nu le-a auzit pentru că la ora cînd s-a comis spargerea se afla în vizită la mine ; am cinat împreună şi nu şi-a reluat serviciul decît spre revărsatul zorilor.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Cei trei bărbaţi, se priviră cu subînţeles.

— Nu cred că putem accepta alibiul dumneavoastră, Miss Negrin, spuse într-un tîrziu inspectorul-şef. Mai ales în ceea ce priveşte uciderea lui Harry Brockhes.

— Harry Brockhes a sărit la mine — fu rîndul infirmierului să intervină — fiindcă din cauza durităţii lui am fost nevoit să-l chem la ordine în prezenţa domnişoarei Negrin. A scos şişul şi, în legitimă apărare, am pus mîna pe foarfeca de pe birou. M-a şi crestat o dată şi cînd a dat să mă-mpungă a doua oară, i-am luat-o înainte... atît cît să-l înjunghii eu... sfîrşi el fraza cu un murmur istovit.

— Cum a ajuns cadavrul înapoi în camera lui ?

— L-am înfăşurat în cuvertura de pe pat, ca să nu rămînă dîre de sînge pe coridor... Am prins un moment prielnic, m-am repezit la scara de serviciu şi l-am coborît în cameră la el...

— N-ar fi mai înţelept să ne povestiţi totul de la început ? Domnişoară Negrin, sau dumneata, Clay ? interveni Felix.

— N-am multe de spus, răspunse liniştită femeia. Pe Teddy l-am cunoscut la facultate, la o prelegere, pe-atunci era încă student la medicină...

— Şi-acum ?

— A absolvit facultatea de-o jumătate de an. S-a angajat infirmier aici ca să poată fi alături de mine. Profesorul Palmers a fost nespus de generos cu mine. Atunci cînd mi-am epuizat resursele financiare şi-ar fi trebuit să mă-ntorc în America, m-a angajat pe postul de soră-şefă, ca să-mi pot continua studiile. Mai am un an pînă te min... După o vreme mi-am dat seama că profesorul se-ndrăgostise de mine... şi... — roşi toată şi urmă tulburată — m-am temut că dacă n-o să-i împărtăşesc deloc sentimentele pe care le are pentru mine... s-ar putea să-şi retragă mărinimia, sprijinul pe care mi-l acordă... poate că nici n-aveam motive să cred una ca asta... Dar ce să fac, sînt femeie, chiar dacă nu una tocmai ideală. Asa că profesorul era îndreptăţit să creadă că-n ochii mei contează nu numai protectorul, ci şi bărbatul din el... Bine-nţeles, nu ştia nimic de Teddy, care mă iubeşte şi pe care-l

iubesc... Cînd am auzit că-n seara aceea pleacă la banchet, l-am invitat pe Teddy la mine... şi l-am rugat pe Harry Brockhes să nu-şi dea de gol colegul... Nu ştiu cum, fapt e că profesorul a mirosit ceva şi n-am petrecut împreună nici măcar un ceas, că a intrat pe nepusă masă şi ne-a surprins. S-a purtat cu noi ca un gentleman. I-am spus adevărul gol-goluţ, la care mi-a răspuns că mă asigură şi de-acum înainte de bunăvoinţa lui şi că trece cu vederea abaterea disciplinară a lui Teddy...

— Şi-apoi ?

— A plecat la banchet, răspunse liniştită femeia.

Cei trei bărbaţi rămaseră impasibili, reuşind să-şi mascheze uluirea la auzul acestei afirmaţii, aşa că Miss Negrin îşi continuă relatarea fără a bănui nimic.

— Cînd s-a aflat de spargere, Harry Brockhes n-a vrut să creadă că ştim despre ea tot atît de puţin cît ştie şi el. Credea că Teddy l-a tras pe sfoară, ba chiar că şi eu l-aş fi dus de nas şi că, în timp ce el îşi făcea rondul pe coridorul celălalt, Teddy a pătruns în magazia de medicamente. În ziua aceea nefericită, s-a purtat atît de brutal cu mine, încît dacă nu se-ntîmpla să fie Teddy de faţă, zău că nu ştiu ce mă făceam. M-a jignit şi atunci Teddy i-a dat o palmă... Totul s-a petrecut într-o clipită ; a scos fulgerător şişul... pe urmă am văzut foarfeca, din umărul lui Teddy sîngele ţîşnea şuvoi, am dus cadavrul la parter şi... şi...

— Şi ?

— Asta-i tot.

— Hm... o ţintui cu privirea inspectorul-şef. Şi de ce v-aţi mutat de-aici, de ce v-aţi întors, totuşi, înapoi — şi adăugă la nimereală, bizuindu-se pe instinctul lui de detectiv — de ce s-au încăierat Teddy Clay şi profesorul în camera victimei ?

De data aceasta femeia fu cea căreia i se înmuiară picioarele atît de brusc încît trebui să se aşeze şi nu mai reuşi să îngaime decît :

— Doamne... Dumnezeule...

Teddy Clay îşi recăpătă pe neaşteptate hotărîrea.

— În situaţia de faţă, ar fi o prostie din partea noastră să-l menajăm pe profesor, Hilde, spuse infirmierul ridi-

cîndu-se şi netezindu-şi vestonul. Nu-mi pun speranţe în faptul c-o să fiu crezut, dar dacă e să vorbim deschis, atunci hai să nu mai trecem nimic sub tăcere.

— Sînt de-aceeaşi părere, spuse Hickes.

— În timp ce poliţia era aici şi efectua primele cercetări la faţa locului, profesorul şi-a dat seama că Brockhes a fost rănit cu o foarfecă şi că un braţ al foarfecii a alunecat şi a lăsat o zgîrietură lungă în apropierea rănii. În acest moment a urcat la Hilde şi a văzut dezordinea din apartamentul ei, urmele încăierării de-aici. De la Hilde ştiu ce s-a-ntîmplat. Ea vrea să-l menajeze pe profesor, dar nici aşa nu se poate. La capătul unei scene înfocate, acesta i-a mărturisit Hildei c-o iubeşte la nebunie şi că nu vrea să renunţe la ea. Hilde a fost suficient de naivă ca să-i spună că eu l-am omorît, în legitimă apărare, pe Brockhes. Aşa că Palmers s-a apucat s-o şantajeze pe Hilde. I-a cerut ca în schimbul tăcerii sale să se mute din sanatoriu şi să nu se mai întîlnească niciodată cu mine. De dragul meu, Hilde a acceptat acest compromis. Dar nici Hildei n-am apucat să-i spun ce-am aflat între timp dintr-un ziar şi de la şoferul profesorului : Palmers a spus în noaptea spargerii că se-ntoarce la banchet, dar nu s-a mai întors. Mai ştiam şi faptul că se confruntă cu mari probleme financiare şi că-n această lună sanatoriul o să ajungă la fundul sacului. Am fost, deci, convins că el e cel care a dat gaura-n perete şi ar fi putut face treaba asta pînă şi cu tîrnăcopul, fiindcă coridorul era pustiu hăt pînă-n holul de la intrare. Tocmai mă plimbam prin grădină, cînd am văzut-o pe Hilde plecînd cu maşina. Am făcut maşinii semn să oprească şi am rugat-o pe Hilde să aştepte puţin. L-am căutat pe profesor şi în cele din urmă l-am găsit în camera lui Harry Brockhes ; tocmai voia să ducă de-acolo cuvertura Hildei, care ar fi pus poliţia cu uşurinţă pe pista corectă. Ne-am luat la bătaie. A sărit la mine cu înverşunare cînd i-am spus că n-are alibi ; teama şi gelozia, pur şi simplu, i-au luat minţile... Mai tîrziu am urcat la el în birou şi i-am cerut s-o reprimească pe Hilde şi să nu-ndrăznească s-o mai şantajeze. Se pare că-ntre timp i-au cedat nervii şi şi-a dat seama că situaţia materială gravă şi lipsa unui alibi îl pot

aduce într-o situaţie limită în faţa organelor de anchetă. Aşa că mi-a îndeplinit cererea şi a chemat-o înapoi pe Hilde Negrin, iar pe urmă a mai stat de poveşti cu mine un sfert de oră. S-a tot scuzat plin de amărăciune, s-a referit la faptul că la vîrsta lui dragostea i-a împins nu o dată pe oameni la asemenea fapte reprobabile. Am rămas cu impresia că regretă sincer cele întîmplate şi că-i este ruşine de sine. I-am povestit că l-am înjunghiat pe Brockhes în legitimă apărare şi, cînd mi-a văzut rana, m-a şi pansat pe dată. M-a întrebat dacă chiar îl cred în stare să comită o spargere. I-am răspuns că nu-l cred în stare de-aşa ceva. Declar şi în faţa dumneavoastră că, în ciuda aparenţelor nefavorabile, nu-l cred pe Palmers în stare să comită o asemenea nelegiuire. Acum ştiţi totul. Dar cine-a comis spargerea, rămîne după părerea mea un mister la fel de mare ca şi pînă acum.

Cei trei detectivi angrenaţi în această afacere rămaseră multă vreme pe gînduri. În cele din urmă, Sir Felix dădu din umeri şi zise :

— Ştiţi ce, domnule Hickes, vrînd-nevrînd, eu unul cred toată povestea asta aşa cum am auzit-o.

— Şi eu o cred, spuse Hickes, dar cu toate astea sînt nevoit să-l arestez pe Clay, fie şi numai sub acuzaţia de omor, care nu cred c-o să atragă după sine consecinţe prea grave, dacă ne gîndim la circumstanţele atenuante şi la rana de la umăr. Îmi pare rău, dar trebuie să-l arestez şi pe Palmers, dacă nu reuşeşte să ne prezinte un alibi.

— Asta nu e bine, zise Mr. Wilkie ţuguindu-şi posomorît buzele pentru că dacă-l arestaţi pe profesor şi mai tîrziu o să iasă la iveală nevinovăţia lui, ca să nu mai pomenim ce lovitură grea ar fi asta pentru un gentleman, o să fie curat faliment, pentru că implicarea numelui său în faţa opiniei publice ar însemna o lovitură de graţie dată credibilităţii sale.

— Staţi puţin, spuse Sir Felix. Avem tot timpul să luăm o decizie pînă-n zori. Poate că pînă atunci vom reuşi să aflăm cine-a fost făptaşul. Pentru că cineva tot

a făcut-o ! Cineva familiarizat cu obiceiurile acestui loc, cu realitatea din teren...

— Mda, încercarea moarte n-are, zise Hickes. V-aş sugera să mergem cu toţii în biroul profesorului, am de dat cîteva ordine care, din păcate, nu pot suferi amînare...

O luau de la capăt în strădania lor : aveau la dispoziţie cîteva ceasuri pentru descoperirea adevărului sau pentru arestarea profesorului Palmers, a eminentului universitar, directorul sanatoriului.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

În primul rînd, Hickes le ordonă celor doi detectivi din subordinea sa, infiltraţi incognito în ospiciu, în postura de pacienţi, să ţină sub observaţie coridorul de la etaj, fiindcă pînă la noi ordine profesorul nu are voie să părăsească sanatoriul. Pe urmă îl contactă pe spărgătorul din magazia de medicamente.

— Nu-s deloc mulţumit de tine, îi spuse lui Blondey. Ai făcut foarte mult zgomot.

— Dom'inspector-şef ! Ia priviţi gaura asta ? E capodopera vieţii mele ! Rar se-ntîmplă să ai baftă de-un perete din nişte fleacuri de cărămizi ca astea. Am lucrat tăcut ca o umbră.

— Bine, bine, dar cum ţi se pare gaura astălaltă ?

— M-am uitat şi cu la ea înainte de-a mă apuca de treabă. Ei bine, se-ntîmplă ceva foarte interesant. Aici e mînă de specialist, asta-i sigur mie-n sută. Uitaţi-vă cum a scos cărămizile din perete ! N-a rămas nici una

în poziţie şubredă ! Uitaţi, aici cărămizile sînt dispuse de-a latul, iar dincolo de-a lungul ; un începător, cît de băftos ar fi, şi tot n-ar putea dizloca fără nici o greşeală, într-o succesiune exactă, toate cărămizile, fie şi de sus în jos, în aşa fel încît să nu rămînă nici una suspendată, fără punct de sprijin sau într-un echilibru precar, care să nu se prăbuşească în momentul în care s-ar strecura prin gaură. Aşa că sigur e vorba de-o mînă de spărgător profesionist. Dar sigur e şi faptul că făptaşul n-a dat doi bani pe linişte ! Fiindcă o grămadă de cărămizi s-au prăvălit de partea cealaltă. De altfel, la treaba asta vă pricepeţi şi dumneavoastră, puteţi vedea şi singur că aşa stau lucrurile.

Inspectorul-şef verifică temeinic afirmaţiile spărgătorului.

Hm... la proces chiar că n-o să poată afirma cu sufletul împăcat că treaba asta ar fi putut fi dusă la bun sfîrşit şi de către un spărgător diletant.

— E-n regulă. Poţi pleca acasă şi-ţi promit că n-o să uit ajutorul pe care l-ai dat poliţiei.

— Aoleu, şi eu care voiam să vă rog să uitaţi totul, dom'inspector-şef, că tare n-aş vrea să mă pomenesc într-o bună zi că nu mă mai trezesc în zori din pricina unui cuţit împlîntat în mine.

Hickes izbucni în rîs şi dădu mîna cu el, apoi se întoarse în birou, unde era aşteptat de colaboratorii săi, pe feţele cărora se citea îngrijorarea.

— Ei bine, zise el, există totuşi un firicel de speranţă să demonstrăm nevinovăţia profesorului Palmers. Se poate-ntîmpla să ne servească un alibi care să-l disculpe din capul locului, chiar şi fără să ne-aducă în situaţia de a-l descoperi pe adevăratul făptaş. Şi totuşi, nu vreau să-l supun unui interogatoriu atîta timp cît putem evita această situaţie. Iar Miss Hilde şi Mr. Clay să considere că-n acest moment fac o depoziţie în faţa poliţiei — zise inspectorul aşezîndu-se la masa de scris. Încercaţi să vă

reamintiţi cele mai neînsemnate amănunte, care ne-ar putea pune pe o pistă. Lucrul acesta este valabil şi pentru Sir Felix.

— Domnişoarei Grace i-am interzis să mai bîntuie în noaptea aceasta, spuse Felix, dar v-aş propune s-o audiem şi pe ea, cine ştie dacă nu ne poate oferi vreun indiciu, vreun punct de plecare.

După ce Hickes dădu din cap a încuviinţare, Felix plecă după logodnica lui şi în scurtă vreme se întoarseră împreună. De data aceasta, Ellen Grace nu purta în păr panglica-elice şi nici nu era sulemenită pe faţă în culoarea cretei. Era atît de frumuşică în cămaşa ei de noapte, încît domnul Wilkie îşi ţuguie buzele şi plescăi de cîteva ori admirativ. Inspectorul-şef îşi începu interogatoriul.

— Urmăriţi-mă cu atenţie, zise el. Spargerea n-a putut fi comisă decît de o persoană care ştia dinainte că Teddy Clay nu va fi la post în noaptea aceea. Nimeni nu s-ar fi apucat să spargă un perete ştiind că infirmierul s-ar fi putut întoarce şi auzi zgomotul. Miss Negrin ! Gîndiţi-vă cine-ar fi putut şti că peste noapte o să primiţi vizita infirmierului ?

— Eu una n-am vorbit cu nimeni pe tema asta şi este exclus să-l fi luat gura pe dinainte pe Teddy. Bine-nţeles, cu excepţia lui Harry Brockhes.

— N-am vorbit decît cu Harry Brockhes, confirmă infirmierul. Dar dacă ar fi fost, fie şi în chip indirect, complice la spargere, în nici un caz n-ar mai fi avut ieşirea aceea violentă, plină de înverşunare, care a dus la cioc-nirea soldată cu un final atît de trist.

— Fără doar şi poate — dădu Wilkie din cap. Mai există o posibilitate : cineva o fi tras cu urechea la discuţia dumneavoastră. Unde vă aflaţi cînd aţi stabilit să vă petreceţi seara împreună ?

— N-avea cum să ne audă nimeni, fiindcă treaba asta am stabilit-o dis-de-dimineaţă, în apartamentul meu. În general, am încercat să fim precauţi, din cauza lui Palmers, răspunse Hilde roşind. Nimeni n-avea cum să ştie...

— Cu Brockhes unde aţi discutat ? îl întrebă inspectorul-şef pe infirmier.

— N-am vorbit decît eu şi asta s-a-ntîmplat în camera lui, răspunse Teddy Clay.

— Şi totuşi, cineva trebuie să fi prins de veste, se amestecă-n discuţie duhul plin de drăgălăşenie al Annei Emerencia. Eu, de pildă, am văzut-o pe Miss Negrin citind eticheta unei sticluţe la lumina lunii, pe terasa de la intrare.

— Da... Louis, ospătarul... îngăimă Hilde cuprinsă de tulburare, dar nu-l văd în stare de una ca asta... Pe el l-am rugat să-mi aducă o gustare rece pentru două persoane ; mi-a adus-o în hol şi de-aici am dus-o singură în cameră, la etaj, după ce s-a culcat toată lumea.

— Ospătarul putea şti cu cine anume veţi cina ?

— Dacă mi-ar fi pîndit uşa, stînd ascuns undeva, ar fi putut afla.

— Dar tot atunci — spuse cu înfrigurare răposata Anna Emerencia — cineva se ascundea în spatele uneia dintre coloanele din hol. Acest cineva vă putea urmări foarte frumos pînă la etaj şi-l putea vedea şi pe infirmier intrînd la dumneavoastră.

— Era un pacient sau un membru al personalului sanitar ? întrebă inspectorul-şef.

— Era deja prea-ntuneric ca să-mi pot da seama, n-am văzut decît o umbră furişîndu-se grăbită.

— Cînd se-ntîmpla asta ? întrebă Wilkie.

— Era trecut de ora zece, Felix nu mai era în magazia de medicamente, ci în cabinetul de diatermie ; aştepta ca la ora unsprezece să-l încui într-una din lăzi. Mă pregăteam să dau mai întîi o raită pînă-n camera mea şi atunci am zărit-o pe Miss Negrin pe terasă.

— Din păcate, pînă nu-l audiem pe ospătar şi pînă nu verificăm alibiul profesorului, nu avansăm prea mult cu investigaţiile noastre, oftă inspectorul-şef. Miss Negrin, n-aveţi cumva idee de ce s-a întors Palmers din drum ?

— Întîmplător, vă pot spune de ce, azi mi-a zis şi mie, cînd am stat de vorbă după ce spiritele s-au mai potolit.

La banchet urma să susţină o comunicare ştiinţifică, pe care şi-o pusese în buzunarul pardesiului. Din greşeală a luat însă un alt pardesiu din cuierul din vestibul. Plecînd cu maşina nu s-a îmbrăcat cu el. Pe drum şi-a dat seama de greşeală şi s-a întors. Din păcate, peretele dintre apartamentele noastre e atît de subţire, încît a surprins conversaţia noastră.

— Să-i fi pregătit *boy*-ul două pardesiuri ?

— Nu l-am întrebat. Nu mi s-a părut un amănunt relevant...

— Miss Negrin, spuse inspectorul-şef cuprins de febrilitate, dumneavoastră vă revine acum sarcina de a-l trezi pe profesor şi de a-i pune această întrebare. La urma urmei, dacă peretele-i aşa de subţire încît se-aude prin el orice discuţie, se prea poate ca individul care stătea la pîndă-n hol să vă fi urmărit şi să fi ascultat totul din apartamentul profesorului. Uşile astea de-aici se-ncuie, de obicei ?

— Nu prea se-ncuie, dat fiind faptul că un infirmier e permanent de serviciu pe coridorul de la etaj, răspunse sora-şefă. Mă duc să-l trezesc pe Palmers...

În absenţa domnişoarei Negrin descoperiră că sticla de whisky continua să se afle asupra inspectorului-şef.

— Se pare că Mr. Wilkie o să rămînă sclavul acestei apucături pe care şi-a făcut-o aici, că-l văd băgînd în gură încă o lamă de chewing-gum. Nu mi se pare corect, remarcă inspectorul-şef dînd dintr-o dată peste cap un pahar cu whisky.

Sir Felix nu le dădea nici o atenţie. Părea cufundat în gînduri. Cînd sora-şefă se-ntoarse cu ştirea că profesorul plecase la banchet cu pardesiul altcuiva, despre care habar n-avea cum ajunsese în antreul apartamentului său, şi că pardesiul lui făcuse în schimb picioare, se apropie de birou şi spuse :

— Mr. Hickes, ştiu cine-i făptaşul şi, dacă doriţi, îl puteţi pune cît de curînd sub stare de arest...

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Între zidurile castelului Daughter Hill viaţa era cu mult mai veselă decît ar fi crezut Sir Felix. Vinovată de-această stare de fapt, era o veche melodie scoţiană, care zicea că trebuie să fii nebun ca să te superi că ţi s-a spart cimpoiul din piele de capră.

La drept vorbind, Bob Grace nu s-a dovedit a fi un demn locţiitor al căpeteniei Sir Felix, care în furia lui iniţială se arătase o veritabilă mînă de fier. Încă de-a doua zi, văzîndu-l pe Sir Arthur în ce hal strănută, îl înştiinţă că dacă n-o să-şi facă baia de dimineaţă în undele îngheţate ale lacului, o să-i treacă cu vederea acest act de indisciplină. Şi cînd ţi se trece cu vederea o greşeală, celelalte vin de la sine, fără nici o remuşcare. Sir Arthur porunci imediat să i se aducă peşte fiert, cît mai multă şuncă şi, cum datina nu interzice să se bea ceai la peşte, se mulţumi cu un mic dejun constînd din şuncă şi ceai, strecurîndu-şi discret peştele în buzunarul fracului, cu gînd să-l arunce mai tîrziu la gunoi. În clipa cînd se mută înapoi în apartamentul său, societatea de la castel ajunsese de-acum la un pas de totala decădere morală în ceea ce priveşte cultivarea datinilor strămoşeşti.

Sir Evans găsi prin cotloanele castelului o armă uşcară, care aducea mai degrabă cu o floretă decît cu o sabie, numai bună pentru executarea a patruzeci de mulineuri. Dintre reprezentantele sexului frumos care vizitau zilnic cripta familială, Vivienne Pauline, în vîrstă de şaptesprezece ani, fu aceea pe care tînărul locţiitor o imploră în genunchi să-l păcălească pe Felix şi să lase baltă aiureala asta. De spus îi mai spuse el multe altele, îngenuncheat în faţa ei, dar asta n-are nimic de-a face cu faptul că, din ziua aceea, doamnele n-au mai vizitat sarcofagul străbunului lor mîntuitor decît în timpul plimbărilor lor de voie şi că ora exactă a acestor preumblări era stabilită de momentul cînd catadicseau să se adune laolaltă după trezirea nu tocmai matinală.

Lefegiii (şoferii şi motocicliştii membri ai lui „London Touring Club") se simţeau excelent, în ciuda faptului că dintre toate ordinele lui Felix, în mod cu totul excepţional, era unul pe care-l respectau cu sfinţenie : nu părăseau deloc castelul. În schimb, în fiecare seară se lăsa cu un chiolhan pe cinste în sala de ospeţe, care era pusă la dispoziţia lor. Din această încăpere răsuna cîntecul ăsta al naibii de simpatic, despre cimpoiul scoţianului şi despre nepăsarea lui nu tocmai proverbială în urma pierderii suferite. Această melodie îşi croi drum pe coridoarele străvechi, bîntuite de duhuri, se strecură în sala de arme a străbunilor cu pumn de fier, în dormitoarele şi-n camerele de zi ale urmaşilor cu pumn cîtuşi de puţin de fier, pe uşile cărora, fără excepţie, era agăţat — aidoma unui anunţ de deparazitare — cîte un bilet uriaş, cît o pancartă, biletele de tramvai ale lui Tobias Vucli. (Conceptul de autotaxare era încă în stadiu experimental, dar domnul Vucli descoperise deja biletele de tramvai şi le şi folosea de pe acum în acest lăcaş.)

Lefegiii, băieţi de viaţă cu experienţă îndelungată în organizarea de *week-end*-uri, aveau asupra lor viori, flauturi, ba chiar şi un saxofon, pe care în primele zile l-au folosit în mai mică măsură, de teamă ca nu cumva vreunul din strămoşi să-şi piardă cumpătul şi, năpustindu-se din rama tabloului, să-l miruiască cu buzduganul pe mînuitorul instrumentului strigător la cer.

În zorii celei de-a treia zile, însă, cîtova dintre ei li se păru că străbunii atîrnaţi în ramă cîntă cot la cot cu ei, cu coifurile puse pe-o ureche (e de prisos să mai adăugăm că-n această dimineaţă consumaseră deja o mare cantitate de tărie). Tînărul locţiitor, pentru care fermitatea era o datorie de onoare, se urcă cu picioarele pe masă şi le agrăi mesenilor, plin de demnitate, deşi se bălăbănea în ultimul hol.

— Nu-i cu-adevărat oştean cel ce se teme ! Haideţi, scoateţi odată saxofonul ăla la iveală ! Şi dacă vreunuia dintre strămoşi n-o să-i convină, n-are decît să...

În acest moment limba i se-mpiedică-n gură şi Bob coborî în grabă de pe masă, fiindcă pe una dintre armurile din sală o apucase sughiţul şi făcuse un pas înainte.

N-avea însă nici un motiv să se sperie, fiindcă în armura cu pricina se ascunsese Vivienne Pauline cu gîndul să se bucure în taină de cîntecul lefegiilor, de variaţia pe care acesta o aducea în monotonia vieţii de la castel. Şi pentru ca să nu fie bănuită de necuviinţă, în cealaltă armură din sală se ascusese şi Anna Emerencia (care, dacă ar fi s-o credem pe Ellen, fusese decapitată cu două sute de ani în urmă pe locul actualului Trafalgar Square).

După ce ieşi la iveală prezenţa celor două reprezentante ale sexului slab, Sir Arthur ieşi şi el din blana ursului împăiat, care străjuia în colţul sălii.

— Ştiţi, le explică el, ţine de datinile noastre ca membrii familiei seniorale să mănînce şi să se distreze la aceeaşi masă cu lefegii...

Chiar dacă spunea tabla înmulţirii, tot nu-l lua nimeni în seamă, lefegiii fiind acum ocupaţi cu probleme mult mai importante, cum ar fi interpretarea la saxofon a acelei melodii de inimă albastră. Se potoliră abia la răsăritul soarelui, cînd în uşa sălii mari se arătă, proptindu-se în baston cu o mînă severă, palid, îndoit de şale, dar mîndru, Sir, Evans. Se lăsă o tăcere de mormînt.

— Iertaţi-ne, Sir...îngăimă Bob, văzînd spaima celorlalţi membri ai familiei. L-am rugat pe Sir Arthur şi pe cele două lady să asculte cîntecul nostru naţional, scoţian... Au avut această bunătate...

Îi pieri graiul. Sir Evans încremenise. După aceea bătu nerăbdător cu bastonul în duşumea.

— Asta se cheamă încălcarea grosolană a datinii ! Pe mine ar fi trebuit să mă rugaţi ! Dar dacă n-aţi făcut-o... Cîtă nerușinare, cum de-ndrăzniţi să tăceţi ? ! bătu el încă o dată nerăbdător cu bastonul în podea. Apăi, pe dumneata vreau eu să te ascult, ori cîntecul cu pricina ?

Se porniră să cînte din nou şi, şezînd în jilţul său, Sir Evans mormăi ceva nedesluşit în barbă sau poate că fredona şi el melodia cu glasul lui stins.

A doua zi dimineaţa, cînd sosi cu un autocar uriaş, Sir Felix constată cu satisfacţie că străvechiul castel din Daughter Hill este cufundat într-o tăcere plină de sobrietate.

Nu-l surprinse, oarecum, decît vestea pe care i-o dădu Anthony, cum că toată lumea din incintă doarme buştean.

Însoţit de Mr. Wilkie, de inspectorul-şef şi de doi poliţişti îmbrăcaţi în civil, Sir Felix intră val-vîrtej în sala de ospeţe, unde cîţiva lefegii moţăiau cu capul pe masă.

Pînă să facă ochi, Tobias Vucli se pomeni cu mîinile încătuşate, înconjurat de cîteva figuri deloc prietenoase.

— Sal'tare ! strigă la el inspectorul-şef. Ia te uită ! Bill Nebunul ! Şi eu, care credeam că ai şters-o-n America...

— Nu ştiu ce-aveţi de-mpărţit cu mine, domnule inspector-şef, e mult de cînd n-am mai...

— E mult de cînd trebuia s-atîrni spînzurat.

Sir Felix află cu uimire că Vucli, sub un alt nume, e un spărgător notoriu, căutat de foarte multă vreme de poliţie, care, cu acte de identitate falsificate, se aciuise în ospiciu cu ajutorul unui complice, care-l internase dîndu-l drept o rudă de-a sa. Vucli, respectiv Bill Nebunul, considera că balamucul îi oferă un adăpost ideal, care-l fereşte de raziile poliţiei, şi care-i îngăduie accesul la o serie de date utile, ce-i pot înlesni, în perspectivă, noi şi noi spargeri. Lăcomia i-a fost fatală. Nu s-a îndoit o clipă că, în urma scrisorii lăsate la vedere, Felix îşi va putea dovedi nevinovăţia. Nici nu i-a mai stat capul la evadare şi-a sperat că familia acestuia va suporta plata despăgubirii. În camera lui de la castel a fost găsit pardesiul profesorului. În aceeaşi odaie avea să petreacă aproape o oră şi jumătate cu cei trei detectivi care, cum-necum, i-au smuls mărturisirea că prada neatinsă se află într-unul din beciurile cetăţii. Afacerea nu mai prezenta nici un echivoc. S-a lămurit faptul că-n absenţa profesorului, Tobias Vucli a urmărit-o pe Hilde Negrin, cu pardesiul şi bagajul asupra lui, gata de evadarea pusă la cale cu Sir Felix. În lipsă de altceva, s-ar fi mulţumit şi cu o pradă şparlită de la castelul din Daughter Hill. Aşa însă, s-a tupilat în antreul din apartamentul profesorului, de unde a auzit discuţia dintre Hilde Negrin şi amantul ei ; i-a auzit spunînd că Teddy Clay va urca mai tîrziu la etaj şi că se pot bizui pe Harry Brockhes. Pe urmă Bill (adică Mr. Vucli) a zbu-

ghit-o din antreu, luînd din greşeală pardesiul profesorului. Felix l-a încuiat într-o ladă. Dar Bill, în gentuţa lui, avea o întreagă trusă de spărgător, aşa că a demontat cu uşurinţă fundul lăzii, a ieşit în vîrful picioarelor şi tot aşa s-a şi întors cu pradă cu tot. Ştim deja în ce chip a operat. Iar între timp a plantat şi scrisoarea lui Felix în patul din camera sa.

Ce-ar mai fi de zis ?

Palmers s-a dovedit de-o mărinimie care-a întrecut orice aşteptare în ceea ce-o priveşte pe Hilde : i-a promis că după executarea detenţiei, oricum infime, datorită circumstanţelor atenuante, îl va angaja pe Clay ca medic cu drepturi depline în sanatoriul său. Ce-i drept, graţie intervenţiei lui Sir Felix a putut fi rezolvată şi criza financiară, astfel că luxosul sanatoriu din Highgate a rămas şi pe mai departe căminul relativ tihnit al tuturor pacienţilor, al lui Archibald (cel pe nedrept pensionat), al pianistului de opt ani de zile cuprins de mutenie, al de-atîtea ori văduvei Lady Anna, al domnului Prosley, ba chiar şi al lui Mr. Murdock cu liota lui de mormoloci neastîmpăraţi din capul pacientului. Singurul lucru de care s-au mai plîns o vreme pacienţi era că nopţile nu mai sînt aşa de liniştite de cînd nu mai bîntuie printre ei scumpa lor Anna Emerencia.

...Iar atunci cînd Sir Felix se-nfăţişă dinaintea rudelor sale împreună cu logodnica lui, cu Ellen Grace, nimeni nu mai avu nimic împotriva acestei primiri. Sir Evans se ridică din jilţul său şi îi ieşi în întîmpinare pînă-n mijlocul sălii, unde o sărută pe frunte. În scurta, dar patetica lui cuvîntare, Sir Arthur sublinie onoarea deosebită pe care o face întregii familii minunata alegere a lui Sir Felix, aceea de-a o lua de soţie tocmai pe Ellen Grace. Anna Emerencia (nu cea care-a sfîrşit cu două sute de ani în urmă pe locul de azi al Trafalgar Square-ului) i-a oferit cu mîna ei inelul cu ametist ce se cuvenea dintotdeauna doamnei acestui castel, logodnicei care-a făcut ochii mari şi-a exclamat :

— Sfinte Sisoe... Ce mişto e !

Începînd din acea zi, expresia „mişto“ a căpătat putere de datină şi erau obligaţi s-o folosească toţi membrii familiei.

Judecînd după anume semne ce nu lăsau loc îndoielii, se putea deduce că, grație lui Bob Grace și Viviennei Pauline, se va încheia o nouă mezalianță. N-ar fi exclus ca după toate astea, cîte un străbun răposat cu veacuri în urmă să se mai fi răsucit în mormînt, dar fapt este că, în apartamentele lor, cei vii aveau parte de-o viață frumoasă și fericită.

Și nimeni nu poate afirma că după toate cele întîmplate acesta nu este un frumos final de roman.

P. HOWARD

CRUCIȘĂTORUL ȘTERPELIT

Roman

P. Howard

Az elveszett cirkáló

Budapest, Magnetö

Toate drepturile aparţin Editurii ZZ

CAPITOLUL ÎNTÂI

Se lasă cu o păruială într-o cârciumă din Pireu. Cârciumarul își salvează whisky-ul, dar nu mai schimbă geamul spart.

1

Acesta era cel mai ciudat tânăr pe care-l văzuseră vreodată. Și, ținând cont de faptul că Crocodilu' îl gâtuia de zor, s-ar putea zice că se comporta destul de pașnic. Deși nu era exclus să se fi înăbușit încă, poate că tocmai deasta suporta cu atâta apatie, și cu ochii închiși, situația de față, momentan neplăcută, în care Crocodilu', cu labele sale cît lopata, își făcea de lucru cu beregata lui. Vizavi de gașca Gealaților (Crocodilu' era casierul acestei onor societăți) ședeau afișând o aparentă indiferență, dar urmărind scena cu ochii în patru, cei trei Duhovnici. Această poreclă li se trăgea de la dispariția a doi matrozi francezi. Cei doi marinari plasau în mod regulat la bordul crucișătorului „Marchal Joffre", evident fără știrea superiorilor, marfa de furat procurată de la societatea celor trei cu pricina și într-un rând spălaseră putina cu contravaloarea mărfurilor încredințate. Nava lor s-a mutat pentru mai multă vreme pe apele Oceanului Indian. Peste un an s-au întors fără să bănuiască nimic, încrezători în uitarea umană. Cei trei contrabandiști nu s-au dovedit însă deloc distrați și astfel au dispărut fără urmă matrozii cei nesăbuiți. Se zice că, în prealabil, păgubașii i-au convins să mărturisească unde este ascunsă marfa de contrabandă adusă de la drum. Cei doi matrozi se ocupau nu numai cu scoaterea, ci și cu introducerea mărfurilor de contrabandă. Se mai zice că-n timpul spovedaniei, unul dintre matrozi și-a dat obștescul sfârșit. Celălalt a mărturisit în cele din urmă și cei trei contrabandiști și-au scos pârleala grație unei mari

cantități de stupefiante dosite în coca unei bărci. De-atunci li se ziceau Duhovnicii.

Societatea Gealaților își desfășura activitatea caritabilă spre binele vaporenilor șomeri, activitate nu întru totul dezinteresată, în măsura în care membrii societății reprezentau grosul marinarilor șomeri ce aveau nevoie de ajutor. În linii mari, gașca era o societate de într-ajutorare în sensul strict al cuvântului, într-ajutorându-se pe ei înșiși, prin orice mijloace, inclusiv cu ranga sau șișul.

Așadar, situația se prezenta astfel : gașca Gealaților se adunase lângă ușa cârciumii, în jurul Crocodilului, care ținea-n mâini gâtul unui om, cu intenția de a-l mătrăși printr-o strangulare prelungă, prin asfixie, pe posesorul gâtului mai sus pomenit. Vizavi de ei ocupaseră poziții afișând o aparentă indiferență, dar urmărind totul cu mare atenție, Duhovnicii, avându-l în fruntea lor pe Rugină.

Pe cel de-al doilea Duhovnic îl chema Dom' Doctor, fiindcă odată cu ocazia împărțirii prăzii, îl caftise răbdător ceasuri în șir, pe un amic de-al său care făcuse pe nebunu, până când acesta, după o spitalizare de trei săptămâni, revenise întreg la minte, în lumea interlopă și, pentru a evita repetarea tratamentului, satisfăcuse pretențiile îndreptățite ale lui Dom' Doctor.

Cel de-al treilea Duhovnic, pre numele său respectabil, Măciucă, stătea în dreapta lui Dom' Doctor și se scărpina pe umărul drept, dar asta numai pentru ca să-și pipăie legătura de sârmă răsucită de patru ori sub sacou, de care era legată o bucată de fier. De la această sculă de cafteală cu totul ușchită i se trăgea și porecla de Măciucă.

— Băi, Crocodile ! Ce-aveți, măi, cu puștiul ăla ? Mi s-a părut că vrea să se-așeze la masa noastră ? întrebă Rugină toropit.

Crocodilu' slăbi o clipă menghina în care strângea gâtul tânărului, fiindcă nu-i plăcea să ucidă făcând conversație.

— Căutăm demult un ciripitor care toarnă tot la gabori. Și cred că-i taman ăsta, pe care-l strâng acu de gât.

— Uite, Crocodile, recunosc că-l privește pe fiecare-n parte pe cine are chef să gâtuie sau nu. Dar băiatul ăsta la masa noastră avea de gând să se așeze când l-ai luat de

gât. Lasă-l mai întâi să dea pe gură ce-are de zis, dac-a fost trimis cumva la noi cu vorbă, şi pe urmă, dacă crezi că-i turnător, fă-i felul după pofta inimii tale.

— Ştii ce ? Întâi îl omor, şi stai tu pe urmă de vorbă cu el.

— Iată un punct de vedere eronat — intră în vorbă Măciucă. Nu cred c-o să ni-l însuşim.

— Nici eu — zise Dom' Doctor scoţând un cuţit cu lama lungă de vreo patruzeci de centimetri.

— Aveţi chef de ciondăneală ? — se oţărî unul dintre Gealaţi.

— Daţi-i drumul puştiului — răspunse Rugină ceva mai hotărât, dar încă paşnic, făcând un pas înainte.

Tânărul cu gâtul prins în uriaşa labă, privea speriat în jurul lui, dar nu îndrăznea sau nu putea să deschidă gura. Se înverzise la faţă de groază. Ca să pună capăt acestei scene, Crocodilu' îşi înşfăcă zdravăn victima şi începu s-o zgâlţâie. Între timp se depărtă de acoliţii lui, înaintând spre mijlocul cârciumii. Naiba ştie de unde, din pământ, din iarbă verde, în mâna lui Rugină răsări un gârbaci care în clipa următoare se abătu cu un plesnet asupra cefei Crocodilului, făcându-l pe acesta să cadă ca secerat şi să se-nfigă cu capul în tejghea, cu o vertebră cervicală fără doar şi poate zdrobită. Cârciumarul înhăţă cât ai zice peşte două sticle de whisky scoţian veritabil şi-şi luă tălpăşiţa în camera din spate. Băutura asta costă al naibii de mult. Dom' Doctor smuci de tânărul scăpat din strânsoare şi-l trase către ei.

Câteva clipe se lăsă o linişte apăsătoare. La această negociere nu participau decât oameni liniştiţi.

Gealaţii se apropiară de uşă, tăind calea Duhovnicilor. Gealaţii erau cinci la număr, printre ei şi Harpon care îndoia cu uşurinţă o bară de fier groasă de-o jumătate de ţol. Crocodilu' zăcea nemişcat lângă tejghea, nu se ştia dacă mai trăieşte au ba. În spatele tejghelei reapăru cârciumarul, care-şi adusese aminte că şi de brandy ar fi păcat, că-n ziua de azi se găseşte tare greu, aşa că-l cără şi pe-acesta în camera alăturată şi încuie uşa pe dinăuntru.

În mâna lui Măciucă apăru sârma cu bucata de fier legată la capăt. Rugină știa însă foarte bine că nu-și pot măsura forțele cu dușmanii și că, la o adică, n-ar strica să-și ia picioarele la spinare. Grupul celor cinci se apropia amenințător de încet. Rugină mai apucă să-i șoptească lui Dom' Doctor : „Lampa, băi..." N-așteptă răspuns, fiindcă știa foarte bine că acesta i-a ghicit gândul, așa că înșfăcă o masă și o azvârli spre grupul care se apropia de ei. Pentru o clipă, gașca se destrămă și Dom' Doctor sparse pe dată becul din tavan cu un scaun.

Nici nu se lăsase bine întunericul în încăpere, când Rugină înhăță cu stânga un scaun, iar cu dreapta pe tânărul cel speriat de moarte. Mai întâi azvârli scaunul în vitrină; geamul se făcu țăndări zăngănind, apoi îl azvârli pe băiat, care zbură prin ploaia de cioburi și ateriză teafăr în stradă, după care o zbughi și el afară. Umbra subțire a tânărului se lipi recunoscătoare de el.

— Tunde-o cât poți de iute ! — răcni Rugină și o tuli și el după ce doborî cu gârbaciul o siluetă care dăduse să-l înjunghie.

Dacă ar fi încercat să-și afle scăparea luând-o pe urmele confratelui lor, s-ar fi zis cu Măciucă și cu Dom' Doctor, fiindcă ar fi încasat fiecare câte un cuțit în spinare. Aplicând singura strategie corectă în asemenea împrejurări, se aruncară asupra Gealaților, care, luați prin surprindere, bătură în retragere. Măciucă sări ca o zvârlugă de partea cealaltă a tejghelei, iar Dom' Doctor se căță pe bar și începu să-și bombardeze atacatorii cu sticlele aflate la îndemână. Una dintre sticloanțele de cinci litri se făcu zob odată cu capul lui Harpon. Chestia asta le mai tăie asediatorilor din elan. Înfrigurat sub patul lui, cârciumarul își aprinse o țigară, încercă să evalueze pagubele în funcție de zdrăngănitul din odaia alăturată și se hotărî să nu mai pună în veci, geam în vitrina dinspre stradă.

Profitând de-această clipă de derută, Măciucă și Dom' Doctor răsturnară polița cu sticle de lichior, blocând astfel accesul atacatorilor, apoi își luară elan și dărâmară ușa de la camera cârciumarului, iar de-aici săriră pe fereastră în stradă. Îl zăriră pe Rugină, dând colțul împreună cu tână-

rul. Un obiect întunecat zbură vâjâind în urma lor, trecu la câţiva milimetri de capetele lor şi se opri zăngănind pe caldarâm. Apoi o roiră şi ei. Ştiau încotro îi poartă paşii căci stabiliseră demult ca după câte o polemică mai serioasă să-şi dea întâlnire la cafeneaua unde-şi făceau ei veacul...

Cafeneaua era situată în apropierea docurilor, fiind frecventată de cele mai cunoscute personalităţi din zonă şi deasupra uşii atârna o frumoasă firmă cu neon :

CAFENEA ŞI RESTAURANT
„La Cei Patru Şobolani Mierliţi"
ONOR CLIENTELA DANSEAZĂ !

2

— După cele întâmplate, trebuie să ne topim din Pireu — declară Rugină după ce se adunară laolaltă.

Tânărul îşi privea înspăimântat cei trei prieteni duri care se întruniseră în restaurantul-cafenea „La Cei Patru Şobolani Mierliţi", unde „onor clientela dansează".

Onor clientela dansantă era alcătuită în cea mai mare parte din luptători de circ şi din precupeţi dornici de distracţii, precum şi dintr-o liotă de dame de toate rasele (negrese, malaieze, albe) aflate în compania lor.

— Şi mie mi se pare c-ar fi o treabă deşteaptă s-o roim de-aici — spuse Dom' Doctor. Gealaţii-s mulţi la număr. Nu ştiu ce ne-o fi apucat să scoatem castanele din foc pentru tinerelul ăsta prăpădit.

— Eu, ăă, vă mulţumesc din inimă... — îngăimă plin de recunoştinţă tânărul căruia continua să-i tremure glasul, dar Rugină dădu din mână culant :

— Hai, lasă ! Doar nu suntem la şcoala de dans. De mult mă mâncau palmele să-i trag una la scăfârlie dobitocului ăluia. La urma urmei, m-am săturat până-n gât de Pireu. Sus ancora ! Haideţi s-o roim în vesela Africă de Nord ! Iu-huu ! Să mergem în pitorescul Port Said ! Iar ţie, de azi încolo, o să-ţi zicem Puştiu', pentru că ai o moacă de parcă azi ţi-ai lepădat şpilhozenul.

Şi astfel, tânărul fu definitiv botezat „Puştiu'". Nu poţi săcai oamenii la tot pasul cu întrebarea aceea delicată care le cere să-şi spună numele. Mai degrabă le dai un nume nou, de care se pot lepăda ca de-un chilot murdar în următorul port. Numele adevărat nu ţi-l ştie mai nimeni. Dacă-nţepi bine cu şişul, o să ţi se zică Şişu', iar dacă ai tenul boţit, o să ajungi cunoscut sub numele de Ciupitu'. Pe un apaş bondoc şi lat în umeri îl chema Bivolu'. Dând el ortul popii în urma unei lovituri de cuţit, în ruptul capului nu i s-a putut afla numele adevărat. Pe crucea de pe mormântul lui scria că acolo zace un necunoscut. Cu timpul, însă, iubita lui a izbutit să strângă mangoţi pentru o piatră de mormânt şi azi mormântul apaşului este împodobit cu o frumoasă placă de granit pe care sunt gravate cuvintele :

„AICI ODIHNEŞTE
BIVOLU
A TRĂIT APROX. 40 DE ANI".

— Şi-acum, ia zi, puştiule, de ce ne căutai ? — îl întrebă Măciucă.

— Pen' că mi s-a zis... cum că Rugină... dom' Rugină... a dezertat din Legiunea Străină.

— Nu zău ? — făcu Rugină. O fi un strop de adevăr în chestia asta. Da' de ce te-a luat Crocodilu' la trei păzeşte ?

— Pen... pen' că-l caut pe frate-miu... care a dispărut...

— Aşa ceva e şi normal să-i bage-n boale pe cei de prin părţile locului, băiete — dădu din cap plin de înţelegere Rugină. Pe aici îi numeri pe degetele de la o mână pe cei care n-au pe răboj câţiva domni dispăruţi fără urmă. Chestii de-astea se-ntâmplă la tot pasul în port. Cineva-şi pierde urma. A trecut pe-aici şi gata. Nu se cuvine să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala şi să dai pe-afară de curiozitate. Ce eşti de meserie ?

— Sunt lăcătuş...

— Lasă minciuna, băiete — îl repezi Rugină pe un ton de reproş şi ţinu înaintea ochilor mânuţele jegoase ale

Puştiului. Vrei să zici că mâinile astea au cunoscut vreodată munca fizică ?

Băiatul tăcu.

— Păi uite care-i treaba, amice — se burzului Rugină —, dacă umbli cu fofârlica, noi ne luăm mâna de pe tine. Şi-mi pare rău c-am luat-o şi pe-a Crocodiulului. Mergi cu Dumnezeu...

— Vă mulţumesc... — spuse tânărul, după care se sculă şi porni pâş-pâş.

Cei trei prieteni păstraseră câteva clipe de tăcere.

— Hm... e un nenorocit — zise Măciucă. Dar are-n el ceva care inspiră milă.

— După mine — chibzui Rugină —, cred că ăştia de pe-aici l-au dat în gât pe careva din familia lui pişpirică. Acum dă şi el târcoale, doar-doar i-o da de urmă. Tre' să fie din lumea bună. Cândva am făcut şi eu parte din lumea bună. Ce te râzi, bă ?! Crezi că toată lumea se naşte cu şişu-n mână ?

— Un' să plecăm de-aici ? — întrebă Măciucă.

— N-ar fi bine la Port Said ?

— Trăsnet — răspunse Rugină cu indiferenţă, ridicându-se de pe scaun. Pa ! Mâine-n zori discutăm cu Barosanu' şi pe urmă o roim la Port Said. Iu-huu !

Şi-o luă din loc. Rugină ăsta era un ciudat. (Fusese poreclit aşa din cauza părului său roşcat). Nu era foarte roşcat, nici nu bătea la ochi cu roşeaţa lui, dar rămânea, oricum, un roşcovan. Şi un pic pistruiat. Toate astea îl prindeau foarte bine. Trupul lui zvelt, armonios, nu trăda faptul că era cel mai mare bătăuş al câtorva dintre cele mai însemnate porturi. Avea o mutră copilăroasă şi zâmbea mai tot timpul.

Abia ieşise de la „Cei Patru Şobolani Mierliţi" (onor clienteala dansează) când îl zări vizavi, sub felinarul cu gaz din capătul unei uliţe, pe tânărul cel pirpiriu. Puştiu' dădu să se apropie şovăind. Rugină îi făcu un semn plin de mărinimie :

— Fă-te-ncoa', boule !

Băiatul veni glonţ şi porni fără un cuvânt alături de el. Nu ştia de ce, dar se simţea tare bine, în siguranţă,

lângă vagabondul cel pistruiat, cu mutră de copil şi-o veşnică bună dispoziţie.

— Ia zi, băi, ce vrei ? — îl încurajă acesta. Cu dragă inimă o să te-ajut, dacă-mi stă-n putinţă. Sau nu pe mine mă aşteptai ?

— Ba da... N-am vrut să discut de faţă cu ceilalţi. Dumitale o să-ţi spun deschis totul.

— Atunci dă-i bice, zi-i ! Nu vrei o ţigare ?

— Mulţumesc — zise Puştiu' aprinzându-şi o ţigară Şi-acum, dacă doreşti, o să-ţi spun totul, dom' Rugină.

Îşi continuară drumul.

— Să lăsăm fineţurile. Spune-mi „băi, Rugină".

— Păi, smerit te rog, băi, Rugină... — începu timid tânărul — simt că pot avea încredere în tine. Trebuie să am încredere. Omul care a dispărut şi pe care-l caut e fratele meu. Acum doi ani încă era căpitan de stat-major în armata engleză. A lucrat ani de zile la o descoperire, o invenţie tehnică de mare însemnătate. În linii mari, cred că era vorba de-un emiţător electronic, cu ajutorul căruia puteau fi detonate minele submarine de la mare distanţă. Fratele meu n-a pomenit nimănui nimic despre această invenţie, nu ştia de ea decât asistentul lui şi, din păcate, o femeie pe care-o iubea şi în care avea o încredere oarbă. Asta l-a dus la pierzare. Într-o bună zi, când şi-a terminat lucrul la invenţie şi a vrut să raporteze forurilor competente că-i pot testa prototipul, a aflat că o invenţie similară a fost prezentată de un coleg ofiţer. Nu ştiu numele acestui ofiţer. Procedurile sunt strict secrete în domeniul invenţiilor militare. Fratele meu şi-a adunat schiţele de proiect ca să-şi demonstreze paternitatea invenţiei. Schiţele lui s-au dovedit incomplete. Cineva îi furase câteva dintre schiţele mai importante. Aceeaşi persoană îi pasase şi copia celorlalte schiţe ofiţerului de care-am pomenit. Tom, pe fratele meu îl cheamă Tom Leven, ştia de-acum că făptaşul nu poate fi decât logodnica lui, Helen Aldington, doar ea avea acces la el, doar ea petrecea ore-n şir în apartamentul lui, chiar şi când el nu era acasă. S-a dus imediat la Helen. A urmat o scenă tensionată. Tom i-a cerut, de bună seamă, cele două schiţe dispărute cu o zi în urmă. Portarul l-a văzut ieşind din bloc cu capsa

pusă, fără pălărie pe cap. Peste o jumătate de ceas unul dintre oamenii de serviciu a intrat în apartamentul Helenei Aldington. A găsit-o moartă, înjunghiată cu un coupe-papier. La locul crimei au găsit pălăria lui Tom. Pe masa de scris au dat și de revolverul lui. Se știa în ce stare de spirit venise la logodnica lui, o servitoare auzise chiar și un schimb de replici dure, într-un cuvânt, nu existau dubii cu privire la vinovăția lui. L-ar fi arestat pe loc, dacă s-ar fi dus acasă, dar de-acolo plecase altundeva. S-a ascuns, disperat, la un amic de-al lui, căpitanul Finley. Ziarele de seară comentau pe larg crima și acest căpitan, care n-a crezut în vinovăția fratelui meu, i-a venit în ajutor, îmbarcându-l sub un nume fals într-un avion militar care avea destinația Grecia. Tribunalul militar l-a judecat în contumacie, l-a degradat, l-a exclus din rândurile armatei și l-a condamnat la moarte. Ultima oară mi-a scris de-aici, din Pireu, acum mai bine de un an și jumătate. În această scrisoare a menționat că probabil o să intre-n Legiunea Străină. La primirea acestei scrisori, mama a murit de inimă rea. Am rămas singur pe lume. M-am angajat funcționar la o întreprindere navală.

— Păi, vezi că nu ești lăcătuș... — bombăni Rugină.

— Acum două luni m-a chemat la el un domn foarte distins. E general de armată în retragere și, din câte știu, este patronul celei mai mari fabrici de armament din Anglia. M-a întrebat dacă frate-miu n-a lăsat cumva niște schițe acasă. I-am spus că n-am găsit nici măcar una, că ori le-a distrus, ori le-a luat cu el. Atunci, generalul mi-a spus că invenția asemănătoare celei realizate de fratele meu n-a reușit. Ofițerul inventator, om de nădejde, fără temei acuzat de fratele meu, a greșit undeva în calculele sale. Așadar, testarea invenției a eșuat și zadarnic au încercat s-o perfecționeze după aceea. Generalul mi-a zis că această invenție are o însemnătate inimaginabilă. Și n-ar fi exclus ca tocmai concepția fratelui meu să fie cea corectă.

— Tom Leven și-a învinuit pe nedrept unul dintre superiori fiindcă, întâmplător, acesta a lucrat la o invenție asemănătoare, pe urmă și-a ucis iubita, dar asta nu-nseamnă că nu ne-ar putea sprijini în realizarea acestei

invenţii deosebit de importante — mi-a spus generalul. Poate că soluţia lui e cea corectă. Dacă Tom Leven şi-a vândut invenţia unei alte mari puteri, avem tot interesul să intrăm şi noi în posesia ei. Dacă încă n-a vândut-o, cu atât mai important e să avem noi prioritate în obţinerea ei. Pe mine, unul, nu mă priveşte crima comisă de Tom Leven. Îi ofer, în schimb, cincizeci de mii de lire sterline, dacă invenţia se dovedeşte bună. Vă daţi seama şi după suma oferită câtă însemnătate atribui acestei invenţii. Vă dau cuvântul meu de onoare şi mă angajez în scris că atâta timp cât se va afla pe teritoriul Angliei pentru a lucra la această invenţie, va fi scos de sub urmărirea penală. Dacă invenţia îi va fi validată în urma testării, va căpăta cincizeci de mii de lire, iar în caz de nereuşită se va putea întoarce nevătămat în străinătate. Nu vă pun nici o întrebare — mi-a zis generalul —, dar consider c-aţi putea şti ceva despre locul unde se află-n prezent Tom Leven. Cred că pentru această sumă fabuloasă merită să porniţi în căutarea fratelui dumneavoastră. Poate-ar fi mai înţelept să-l convingeţi chiar dumneavoastră să reconstituie invenţia în favoarea noastră, dacă a apucat cumva s-o distrugă. Ştiu că nu vă dau banii afară din casă, aşa că vă pun la dispoziţie suma de cinci sute de lire pentru ca, la o adică, să puteţi pleca după Tom Leven, fie şi în America de Sud sau Australia.

Rugină rămase multă vreme tăcut.

— În orice caz, nu-i normal ca omu' să-şi mătrăşească gagica — zise el, în cele din urmă. E de-ajuns dacă-i trage o cafteală. Da' inventatorii ăştia-s toţi o apă şi-un pământ. Odată li se năzare că pe altul nu poa' să-l ducă bibilica la acelaşi lucru. Şi spui că ai patalamaua aia care zice că frac-tu poa' să intre şi să iasă din Anglia atâta vreme cât se plimbă-n interesul invenţiei ?

— E aici la mine — spuse Puştiu' şi-i arătă scrisoarea de liberă trecere.

— Hm... interesant, nimic de zis...

— Dragă Rugină... în dumneata... în tine mi-am pus ultima speranţă. Trebuie să-mi găsesc fratele. Săracu', cine ştie pe unde s-o fi perpelind, deşi ar putea fi fericit şi bogat, dacă şi-ar încredinţa Angliei invenţia.

— Ce-ţi veni să te gândeşti taman la mine ?

— Am auzit c-ai fost în Legiunea Străină.

— Am' fost, băiete. Sunt unul din foarte puţinii care au reuşit să evadeze de-acolo. Dacă frac-tu-i acolo, te poţi căra liniştit la Londra, că de-acolo nici cu bani, nici cu şmecherii, nici cu rugăminţi n-or să-i dea drumul decât după cinci ani de serviciu. Şi omu' nu-i făcut din fier, e-al naibii de greu să apuci ăi cinci ani.

— Măcar de-aş afla cu certitudine... o fi, n-o fi în legiune...

— Chestiunea asta o pot lămuri. Să mergem la Faraonu'. Ăla se pricepe la chestii de-astea.

Merseră la Faraonu'. Nu se ştie de ce i se zicea Faraonu'. Era un tip jegos, cu nas coroiat şi chelie. Locuia în port într-o şandrama din scânduri, care la intrare avea agăţată stema Franţei şi o tăbliţă pe care scria :

„OFFICE FRANÇAIS
RENSEIGNEMENTS
POUR VOYAGES."

Semnificaţia inscripţiei era aproximativ aceea că baraca, era de fapt, o agenţie de voiaj franceză, unde se puteau obţine informaţii. Mobilierul „agenţiei" consta dintr-un divan de piele şi o sticlă cu tărie. În încăpere nu se aflau decât Faraonu' şi câteva mii de muşte. Oaspeţii intrară.

— Bună ziua.

— Valea ! — răcni Faraonu'.

— Zât — îl puse la punct pe un ton de reproş Rugină. Dacă faci frumos, capeţi cinci drahme.

— Nu mă interesează. Ţi-am spus de data trecută că m-am lăsat de contrabandă. Te anunţ că discuţi cu un funcţionar de stat francez.

— Nu tre' să faci contrabandă. Tânărul ăsta, pe care nu-i nevoie să-l priveşti de sus, chiar dacă-l vezi aşa de ţâr, azi a ieşit de la zdup după doi ani de reciclare, pen' că l-a tăiat cu şişu' pe căpitanul unei fregate ; ar vrea să afle ceva în legătură cu frate-său.

Funcţionarul statului francez se uită la tânăr cu ceva mai mult respect şi se mai şi sculă în capul oaselor.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău — i se adresă el curtenitor Puştiului —, n-am nici un motiv să mă-ndoiesc de dumneavoastră, dar doi ani de bulău nu reprezintă o garanţie c-o să-mi şi plătiţi cele cinci drahme.

— Vi le plătesc anticipat — răspunse Puştiu' dându-i banii.

— S-auzim despre ce-i vorba — zise Faraonu' apucându-se să se scobească-n dinţi cu vârful cuţitului.

— Anul trecut un cetăţean englez, pe numele de Tom Leven, s-a lăsat recrutat de Legiunea Străină, pe când era aici. Despre el aş dori să aflu câte ceva.

— Să aruncăm o privire-n arhivă.

Faraonu' îngenunche pe podea, apoi mâinile şi capul îi dispărură sub canapea. Acolo era arhiva. Faraonu' făcuse şi el odinioară cinci ani de Legiune Străină şi după lăsarea la vatră i se oferise această slujbă în portul Pireu. Dacă la ambasada franceză se prezenta cineva care dorea să intre-n Legiunea Străină, respectivului i se spunea că francezii n-au dreptul să recruteze legionari pe teritoriul Greciei, dar dacă doreşte i se poate oferi o recomandare cu care poate călători la legiunea din Djibouti şi până la plecarea pachebotului se va ocupa de el un funcţionar al statului francez, care-i ia sub aripa lui pe amărâţii aflaţi aici în tranzit. Acesta era Faraonu', care acum răsfoia un registru.

— Tom Leven, Tom Leven... Da ! — puse el degetul pe-o filă. Poftim ! *„Tom Leven, treizeci şi şase de ani, îmbarcat pe pachebotul* «Constanza» *cu destinaţia Djibouti, acum doi ani, pe data de nouă februarie"*.

3

Puştiului îi pierise graiul. Rugină privea îngândurat podeaua.

— Dar ca să-ţi arăt ce prieten de nădejde ţi-s, băi Rugină, o să-ţi mai vând pe de-a moaca încă un pont despre acest Tom Leven să-i iei mai repede urma dacă a ciordit ceva de la voi. S-a îmbarcat împreună cu un belgian

pe care-l chema Lacroix. Şi după două luni, acest Lacroix mi-a scris ca să mă ocup de nişte cătrafuse pe care le lăsase la gagica lui. În această scrisoare, Lacroix mi-a zis că-n trei săptămâni au terminat stagiul de instrucţie la Djibouti şi de-acolo au tăiat-o spre Rangoon, aşa că manglitorul vostru-i tot la Rangoon. Şi-acu, lăsaţi-mă să dorm... Valea ! — răcni el la cei doi, care se conformară.

CAPITOLUL DOI

Plouă. Rugină îşi ia din nou mâna de pe Puştiu'. Îl caută pe Barosanu'. Îl bate. După aceea, ia fiinţă o societate pe acţiuni, cu Fred Jegosu' în postul de director administrativ.

1

Se crăpa de ziuă. Ulițele fetide din zona portului deveniseră gloduroase din pricina ploii. Mergeau fără să scoată un cuvânt.

— Uite care-i maracu', băi Puştiule — spuse Rugină într-un târziu ; ai face o treabă deşteaptă să te cari acasă. Dacă frate-tu e-n Birmania, e ca şi cum nici n-ar mai exista pe pământ.

— Şi... cât de departe-i Birmania ?

— Ţi-ai şi băgat Birmania-n cap ? Cu un vas rapid călătoria ţine patru-cinci săptămâni. Dar ai nevoie de-o viză de intrare.

— Plec să-l caut pe frate-miu !

— Vrei să-ţi laşi oasele acolo ?

— Să ştiu că mor şi tot plec după el.

— Aşa bou în viaţa mea n-am văzut ! Eu unul mi-am luat definitiv mâna de pe tine. Din partea mea, du-te unde-i vedea cu ochii ! Găseşti vapoare căcălău aici în Pireu.

— Şi..., şi crezi că n-or să mă lase să debarc ? — întreabă după câteva clipe, Leven-junior. Fără viză de intrare ?...

La început Rugină nu zise nimic. În sinea lui îl înjura cu ciudă pe băiat. În cele din urmă se răsti la el :

— Mergem la Barosanu'. Poate-o să te-ajute cu treaba asta. Pe mine nu mă interesează ce-ai de gând să faci. Poţi veni cu mine, dacă ai chef, că şi eu tocmai la el mă duceam. Probabil că Dom' Doctor şi Măciucă tot la serviciile lui or să apeleze.

— Şi poate fi găsit acasă la ora asta ?

— La ora trei noaptea îşi începe programul de lucru. Bag seama că-i la birou.

Arătă spre o ladă de gunoi încăpătoare, în care şedea cineva sprijinit cu creştetul pe capacul pe jumătate deschis şi fiind astfel ferit de ploaie. În dreapta lăzii, la adăpostul capacului, într-o pungă, ardea o lumânare. Barosanu' avea o pălărie neagră, cu boruri largi, de sub care atârnau cârlionţi încărunţiţi, iar mutra zbârcită, arsă de soare, îi era brăzdată de-o cicatrice uriaşă, ce cobora de la tâmplă până-n colţul stâng al gurii. Pe nas avea un pince-nez şi-şi rotea privirea plin de demnitate, ca o bufniţă. Avea un birou cât se poate de practic, fiindcă la apropierea unui musafir nepoftit băga, pur şi simplu, capul la cutie, iar capacul cădea la loc, şi stingea automat şi lumânarea, având rolul unui comutator. Bătrânul domn încăpea în ladă lejer, şezând pe un scaun de răchită. Pe Rugină părea să-i cunoască demult, fiindcă zărindu-l dădu din cap şi trase o flegmă-n drum.

Barosanu' era o personalitate marcantă în viaţa portului. Prima lui meserie fusese aceea de tăinuitor de lu-

cruri furate, dar o idee genială îl făcuse să pună pe picioare o ramură industrială cu totul nouă și cât se poate de rentabilă. Manglitorii și ucigașii din port, care alcătuiau clientela lui de toate zilele, aveau obiceiul de-a distruge imediat după comiterea unei crime orice în afară de banii peșin, aur sau alte obiecte de valoare. Aruncau pe dată portmoneul, documentele, fotografiile victimei, prin urmare, orice lucru lipsit de valoare care putea pune poliția pe-o pistă. Cu vreo douăzeci de ani în urmă, Barosanu' își anunțase clienții că-i dispus să cumpere orice act, orice hârtie pe bani gheață. Acest anunț i-a bucurat pe mulți borfași. De-a lungul anilor, Barosanu', pe care în realitate îl chema Morbitzer, a intrat în posesia unui număr impresionant de documente. De-atunci încoace, ori de câte ori cineva trebuia să părăsească urgent Pireul și avea nevoie de pașaport, viză sau act de identitate,. se putea adresa cu încredere lui Morbitzer. Se mai întâmpla câteodată ca un pasager grăbit să cumpere cu cincizeci de drahme un act de identitate pe care cu două săptămâni în urmă i-l vânduse chiar el, cu opt drahme, lui Morbitzer.

— Bună seara — îl salută Rugină.

— Las-o baltă. Ce vreți ? — întrebă Barosanu'.

— Pișpirică ăsta vrea să se care-n Birmania. Și aș pleca și eu într-un voiaj.

— Ar fi timpul să scape și portul ăsta de elementele dubioase — încuviință bătrânul. În Birmania se cere și viză de intrare. Costă mai scump.

— Lasă talentele, Barosane. Îmi trebuie niște hârtii pentru Birmania, cu viză de intrare și, dacă se poate, cu viză de reședință. Cât ceri ?

— Depinde. Am un pașaport cu viză de intrare și de reședință. E proaspăt, e de-acum o lună, răposatul lui proprietar a fost un medic internist danez, profesor universitar, care primise vizele în calitate de celebru lecuitor al bolii somnului. Am și un expert în petrol cu viză de reședință de două luni, cu autorizație pentru prospecțiuni și scrisoare de recomandare.

Rugină cumpăni îndelung oferta, apoi până să-şi dea şi el seama ce face, îi spuse lui Barosanu' :

— Cât fac cele două paşapoarte ? Merg şi eu ! Ce dracu' ! Dă-te de-aici... i se adresă el Puştiului, care, de bucurie, îl prinsese pe Rugină de braţ.

— Cele două paşapoarte fac o sută douăzeci de drahme, dar nu mă despart bucuros de ele.

— Cincizeci !

Pe urmă s-au încins spiritele. Rugină l-a pocnit de mai multe ori pe Barosanu' cu capacul lăzii în cap. În cele din urmă au căzut la învoială pentru suma de optzeci de drahme, pe care Morbitzer o va încasa în cursul dimineţii la intrarea în sala de aşteptare a portului, în schimbul actelor. În toiul disputei au apărut alţi trei clienţi : Fred Jegosu', Dom' Doctor şi Măciucă. Fred Jegosu' să tot fi avut ca la vreo şaizeci de ani, avea ditamai barba cafenie, slinoasă şi neîngrijită în care se scărpina întruna cu ghearele lui de uliu, cu marginile veşnic murdare. Pe vremuri fusese căpitan de fregată în marina militară britanică, dar într-un rând comisese câteva omoruri şi fusese silit să-şi abandoneze slujba. De câţiva ani încoace, la bordul unui mic cargou, se îndeletnicea cu contrabanda, transportând armament cu destinaţia China şi droguri cu destinaţia Grecia.

— Ia uite-l pe Rugină !

— Sal'tare, Jegosule ! Ce mai pui la cale ?

— Am auzit c-aţi avut aseară o şuetă cu o gaşcă — zise Fred. M-am vorbit cu băieţii să vină cu mine, să ducem un mic transport la Shanghai. Dar mai întâi, trebuie să-şi procure nişte brevete de marinar de la Barosanu', că nu-mi place treaba făcută de mântuială. Vii şi tu ?

— Eu am alte treburi. Mă duc în Birmania să dădăcesc un sugar.

— Cine n-are treabă aici să se cărăbănească, să nu blocheze intrarea ! — se stropşi Barosanu'. Hai odată, Fred, dacă vrei ceva. Aicea-i birou, nu cârciumă.

— Tu pleci în Birmania ? — se minună Măciucă. Nu ne-ai suflat o vorbuliță-n legătură cu asta.

— Nici eu n-am știut. Ia stați puțin... — se-nsufleți deodată Rugină. Am o idee mortală ! Ia ciulește urechile, băi, Fred, și fii atent și tu, Barosane : vreți să câștigați câte cinci mii de lire sterline de căciulă ?

— Depinde cum. Adică, nu depinde nici măcar de asta.

— Trebuie să înființăm o societate pe acțiuni — urmă roșcovanul.

— Se face — îl aprobă Fred Jegosu', dând din cap ca unul obișnuit să întemeieze frecvent societăți pe acțiuni.

2

Fondatorii societății pe acțiuni se mutară într-o cârciumă din apropiere, unde Rugină le povesti în câteva cuvinte aventura lui Tom Leven. Pustiul i se împotrivi din răsputeri, dar protectorul lui hotărî ca pe viitor să acționeze în afacerea Tom Leven după cum îl tăia capul pe el. Scrisoarea de liberă trecere emisă pe numele lui Thomas Leven trecu din mână-n mână.

— Și-acum, domnilor — îi anunță Rugină pe participanții la ședință —, dacă ne constituim în societatea pe acțiuni care-și propune să-l elibereze pe Tom Leven din garnizoana birmaneză și să-l aducă la Londra, unde va căpăta cincizeci de mii de lire sterline pentru invenția sa, cincizeci la sută din această sumă i se cuvine societății noastre, pentru activitatea ei remarcabilă. Astfel, ne revin cinci mii de lire de căciulă, dacă-l eliberăm pe Leven.

— Cum vezi rezolvarea afacerii ? — îl întrebă Barosanu'.

— Simplu. Avem trei oameni plus căpitanul Fred Jegosu', plus Barosanu'. Căpitanul are vapor și are doxă. Cei trei oameni, alias societatea Duhovnicilor, și-au dovedit valoarea în repetate rânduri. Și-apoi, Pustiu' are

bişţari, iar Morbitzer, Barosanu', preşedintele societăţii, creierul care se ascunde în spatele atâtor şi atâtor afaceri tenebroase, ne-ar asigura restul capitalului necesar. Fred Jegosu' ne oferă vaporul şi recrutează echipajul.

— Va să zică îţi închipui c-o să vă duc în Birmania, acolo îl ajutăm pe legionar să evadeze şi pe urmă o tulim spre Anglia ? — reflectă Fred Jegosu'. Dar eu mi-s contrabandist, băiete, şi dacă nu iau la bord marfă, din ce-o să cumpăr motorină, cărbuni, tărie şi toate cele trebuincioase ?

— Ai dreptate ! Barosanu' nu vine cu noi, el o să-şi încaseze partea pentru că se ocupă de sponsorizarea întreprinderii. Trebuie să contribuie cu cinci sute de lire ca să putem pune pe picioare societatea pe acţiuni şi, în caz de reuşită, îi revin cinci mii de lire.

— Şi ce garanţie am eu că mucea ăsta nu umblă cu cioara vopsită ? — întrebă Barosanu'.

— Puştiu' ne-a arătat scrisoarea generalului. Toată lumea s-a bunghit la ea cu atenţie, aşa că asta-i destulă garanţie — îi răspunse Rugină.

— Să ştiţi că eu unul n-am absolut nimic împotrivă să încasaţi douăzeci şi cinci de mii de lire din banii fratelui meu, dacă-l eliberaţi — spuse Puştiu'.

— Şi ce ne facem dacă, după ce-l eliberăm, frac-tu o să ne spună verde-n faţă că n-are nici o treabă cu ce ne-ai promis tu ? — se amestecă-n discuţie Dom' Doctor.

— În privinţa asta nu-mi fac griji — mormăi căpitanul —, dacă-l facem scăpat, o să fie la bordul vaporului nostru şi astfel o să-l convingem cu uşurinţă să ajungă la o învoială cu noi... Dar dacă nu-i bună invenţia ?

— În acest caz, stimaţi acţionari se cheamă că am pierdut de pomană şi timp şi bani — vorbi Rugină pe şleau. Dar, la urma urmei, nu există afacere fără riscuri.

— Mie-mi place mişcarea asta — cugetă Fred Jegosu'. Pentru cinci mii de lire merită să rişti. Dar pînă la Colombo tot tre' să duc niscai marfă. La Colombo o să fac rost de-o navă şi de echipaj. Dac-o să am lovele.

— De acord, dar cu condiţia ca în afara celor cinci mii de lire care mi se cuvin să-mi capăt îndărăt şi cele cinci sute de lire investite — zise Barosanu'.

Spiritele se încinseră din nou. Rugină îi mai trase o bătaie lui Barosanu' şi, într-un târziu, societatea pe acţiuni luă naştere. Înţelegerea convenită fu aşternută pe hârtie. Barosanu' îi dă banii lui Fred, iar acesta face rost la Colombo de navă şi de echipaj ; pentru ca să aibă garanţii ferme, Barosanu' capătă-n schimb salvconductul semnat de general, fără de care Leven nu poate pune piciorul pe teritoriul britanic. Puştiu' semnează şi el documentul care stipula că Dom' Doctor, Rugină, Puştiu' şi Măciucă vor călători la Colombo pe cheltuiala lui Morbitzer. Preşedintele ales este Morbitzer, iar director-administrativ, Fred Jegosu'.

CAPITOLUL TREI

Acţionarii au grijă să nu facă valuri. Rugină are o revelaţie. Fred Jegosu' îl vizitează pe un vechi prieten de-al său, ceea ce dă naştere la complicaţii, dar trupa scapă necotonogită. După aceea şterpelesc o navă de război.

Dimineaţa a plouat. Acţionarii s-au întrunit pentru o ultimă discuţie de afaceri. Barosanu' i-a înmânat Puştiului o autorizaţie de prospecţiuni petroliere pe numele de Harry Leven şi i-a urat cercetare plăcută. Rugină s-a mulţumit cu o foiţă de fildeş trasă-n celofan, emisă pe numele doctorului Verhagen, care-l autoriza să se stabilească în Birmania în calitatea lui de specialist în combaterea bolii somnului. Dom' Doctor şi Măciucă primiră brevete de marinari emise pe nume false, numele lor reale fiind demult

radiate din toate registrele marinărești, din cauza unor vechi antecedente penale. Pe vremuri, Dom' Doctor lucrase ca fochist, iar Măciucă fusese de-a dreptul radio-telegrafist. Dar asta se-ntâmplase tare demult.

— Și-acum, fiți atenți ! — începu Barosanu'. Dacă tot sponsorizez această întreprindere, am dreptul să contribui și-n natură la acoperirea unor cheltuieli. Călătoria până la Colombo pentru patru persoane m-ar costa pe puțin o sută cincizeci de lire... așa că o să vă dau cu o sută cincizeci de lire mai puțin și-o să căpătați toți patru câte un bilet de vapor până la Colombo, în costul căruia este inclusă și masa. Patru tipi s-au îmbolnăvit astă-noapte la o cunoștință de-a mea și, întâmplător, aveau la ei patru bilete. Bieții bolnavi n-or să vă mai deranjeze, cel puțin așa m-a asigurat cunoștința mea, care-i un tip serios. Mi-a vândut cele patru bilete, valabile exact până la Colombo ; sunt pentru transoceanicul „*Vulcania*", care ridică ancora la amiază, două-s la clasa întâi și două, pentru calfe, la a treia. Cu cele două de-a-ntâia pot călători Rugină și Pustiu', iar cu cele de-a treia, Măciucă și Dom' Doctor.

— Le acceptăm la prețul de cincizeci de lire — spuse Rugină.

— O sută douăzeci — se târgui Barosanu'.

După câteva șuturi conveniră asupra sumei de nouăzeci de lire. Morbitzer îi înmânâ lui Fred biletele, actele de identitate și patru sute zece lire, ca să-nchirieze un vapor la Colombo, unde-i va aștepta pe ceilalți.

— Hei ! La astea avem nevoie și de țoale ca lumea — spuse Rugină. Dom' Doctor și Măciucă n-au decât să călătorească cum vor. Da' Pustiu' și cu mine, dacă mergem cu zdrențele astea să luăm prânzul la a-ntâia, o să cam batem la ochi.

Cu chiu cu vai făcură rost de două valize uriașe și cunoștințele lui Barosanu' le oferiră hainele trebuincioase. Căpătară și smochinguri și costume de pânză, ba în garderoba lui Rugină nimeri și-un costum de golf verde, în dungi. După aceea, Fred Jegosu' se-nțelese cu ei să-i aștepte la Colombo, el urmând să ridice ancora ceva mai devreme, împreună cu contrabandiștii lui.

— La Colombo o s-avem și vapor și echipaj și de-acolo pornim cu toată viteza către Rangoon. Cu bine...

2

„*Vulcania*" era într-adevăr un vapor luxos. Ventilatoarele zumzăiau întruna, stewarzii cărau de zor băuturile cu gheață, picioarele lor tuciurii tropăiau în sus și-n jos pe scara dintre punți, paharele scoteau un clinchet cristalin și inima vaporului, motorul ultramodern amortizat în lăcașul lui de cauciuc, funcționa aproape fără nici un zgomot. Inginerul Leven se prezentă la cină cu o mică întârziere, fiindcă îmbrăcarea smochingului îi luase o grămadă de timp. Toată lumea se așezase la masă în sufrageria uriașă, cu parchet lucios pe jos, doamnele erau îmbrăcate, fără excepție, în rochii de seară, iar domnii în smoching. Doctorul Verhagen, care zăbovi și el mai mult timp cu schimbarea ținutei, făcu oarecum vâlvă, apărând în cele din urmă, într-un costum de golf verde, în dungi. Stupoarea distinsei societăți îi păru a fi un semn de admirație. Leven, căutătorul de petrol, scăpă în uluirea lui, o linguriță cu maioneză pe pantaloni.

În acest moment își făcu apariția în salon, contele de Southessex însoțit de un căpitan al armatei britanice. Contele, rudă colaterală a familiei regale, nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, deși în realitate, sărise de douăzeci și doi. Era un tânăr subțirel, cu trăsături fine și, în ciuda vârstei sale fragede, era de-acum colonel în regimentul de gardă al Maiestății Sale, Regale. Îl însoțea căpitanul Bradford, de la statul-major. Căpitanul părea să aibă vreo patruzeci de ani. Era de statură mijlocie, vânjos, cu o înfățișare care trăda multă inteligență. Cu contele de Southessex se purta de parcă i-ar fi fost aghiotant. Excelența sa ținea morțiș să ia masa laolaltă cu ceilalți pasageri. Nimeni n-ar fi bănuit că acest tinerel delicat ca o fată este, în realitate, un militar de excepție, ferm, care mai nou, ca însărcinat al ministrului pentru probleme coloniale, soluționase în chip pașnic o criză ce prevestea declanșarea iminentă a unui război cu cel mai puternic conducător tribal al Kenyei. Multă lume îl și vedea preluând peste nu mult timp portofoliul de secretar de stat pentru colonii și, cu toată tinerețea lui, acumulase

destul de multă experienţă petrecând cinci ani în coloniile africane şi indiene în slujba Coroanei. Contele de Southessex se prezentă mesenilor dând scurt din cap, la care aceştia, ca la un ordin, săriră cu toţii în picioare.

— Interesant gagiu — îi şopti doctorul Verhagen prietenului său, inginerul geolog. După care adăugă : Şi uniforma militară bate la ochi cât un costum de golf.

Tânărul colonel se străduia din răsputeri să discute ca tot omul cu vecinii de masă, dar se menţinea o atmosferă destul de jenantă. Din păcate, doctorul Verhagen şedea la masă tot în apropierea lui şi contele, pesemne şocat de costumul de golf, i se adresă lui Rugină :

— Călătoriţi pentru prima oară la tropice, domnule ?

— Nu, Excelenţă — veni răspunsul niţel stânjenit. Sunt doctorul Verhagen şi ăă... boala somnului... cercetarea...

— Ia staţi puţin ! Doctorul Verhagen ! Aha ! Acum doi anî aţi trimis din Congo unei reviste medicale britanice un articol foarte interesant despre boala somnului.

— Şi v-a sărit în ochi, Excelenţă ?

— Bineînţeles. Boala somnului e o problemă gravă cu care se confruntă armata colonială. Mă bucur că v-am cunoscut. Într-unul din articolele dumneavoastră faceţi nişte conexiuni foarte interesante, de ordin social şi moral, între perioada de incubaţie a bolii şi starea infracţională a populaţiei băştinaşe.

— Mda... Păi asta s-a-ntâmplat să... Cred c-ar fi bine să discutăm despre treaba asta cu alt prilej, Excelenţă. Poate că nu toţi cei de faţă se dau în vânt după boala somnului.

Şi astfel o scoase la capăt. Contelui nu i se păru ciudată zăpăceala lui. Se obişnuise cu gândul că oamenii respectuoşi nu reuşesc să-i vorbească decât bâlbâindu-se cu sfială.

Privirea liniştită a căpitanului rămase însă mult timp pironită asupra lui Rugină. Acesta era mai bănuitor din fire. „Lua-l-ar toţi dracii pe Morbitzer ăsta“ — îşi zise Rugină, cuprins de chinuri şi răsuflă uşurat în momentul când se ridicară de la cină.

...Stăteau cot la cot rezemaţi de balustrada punţii de sus. Puştiu', în smochingul lui, avea eleganţa unui dansator de step. Păcat că-i mereu aşa de posomorât. Lui Rugină îi era clar că dacă nu i-ar fi căzut cu tronc ţâncul, nici prin minte nu i-ar fi trecut să-nfiinţeze aiureala asta de societate pe acţiuni. Niciodată nu i-a crăpat buza după cine ştie ce bănet. La asta se gândea acum, în drum spre cabina lui. La mijlocul vaporului, chiar sub puntea de comandă, se aflau două cabine, una lângă alta : cea a contelui şi cea a căpitanului. În această parte a punţii se simţea cel mai puţin hula, aşa că astea erau cele mai bune cabine. Pe hublou se revărsa lumina dintr-o cabină şi murmurul unei conversaţii.

Rugină încremeni brusc şi rămase stană de piatră.

Prin hublou răzbătea clar, inteligibil, vocea contelui :

— Şi dumneata eşti sigur că Tom Leven se află-n Birmania ?

— Sunt absolut sigur, Excelenţă.

3

Tom Leven !

Se zvârcoli fără să poată închide ochii o jumătate de noapte. Ce nemaipomenit joc al destinului mai e şi acesta ? Ce treabă au cu Tom Leven aceşti doi ofiţeri sus-puşi ? Nu-i spuse nimic Puştiului. La ce bun să-l stârnească ? În orice caz, n-ar strica să afle încotro au drum ăştia doi şi ce treabă au ei cu Tom Leven. Punctul terminus al croazierei este Colombo. Cum să facă să tragă cu urechea ? Cele două cabine sunt la mijloc, izolate de restul cabinelor, şi-s împresurate de reflectoare. Pe puntea de comandă se-nvîrte mai tot timpul căpitanul, iar un marinar stă permanent de strajă la uşa contelui.

Hm... e clar că mâine face pe dracu-n patru şi tot tre' să-i asculte. Da, da, chiar mâine.

A doua zi dimineaţa, făcându-se că dă o raită ca tot omu', coborî să arunce o privire sub corvetă. Văzu că-ntr-

un colţ se joacă-n draci cărţi şi se apropie de cartofori. Aici dădu într-adevăr de Dom' Doctor şi de Măciucă.

— Domnilor — li se adresă Rugină —, nu se află cumva printre dumneavoastră un croitor ? Ieri mi-am agăţat smochingul şi aş plăti cu dragă inimă pe cineva să mi-l coasă.

Dom' Doctor se ridică în picioare :

— Sunt croitor şi cu mare plăcere o să vă repar smochingul, dar să ştiţi că nu primesc bani.

— Atunci, un trabuc bun. Când te saturi de cărţi, urcă, amice, la cabina nr. 5.

— Dacă doriţi, vin şi acum.

— S-a-ntâmplat ceva ? — îl întrebă pe Rugină în drum spre cabinele de clasa întâi.

— Încă nu, dar o să se-ntâmple. Vezi cabinele alea două, de colo ? În fiecare seară e un marinar care freacă locul în faţa lor. Şi-acum stă acolo. Iei cu tine smochingul şi te-ntorci la ora cinei. În seara asta n-o să merg la masă. O să stau aici, sub puntea de comandă... Sub burlanul ăla, să nu fiu văzut. Te duci la marinar cu smochingul în braţe şi-l întrebi unde tre' să-l duci, că nu nimereşti cabina numărul cinci. Dacă te-nsoţeşte marinarul până-n colţ, lasă-mi smochingu-n cabină.

— Aha ! Şi-ntre timp tu dai buzna-n cabina nepăzită şi furi tot ce găseşti.

— Mă duc să trag cu urechea, boule !

— Bine, bine... Totuşi, dacă mangleşti ceva, sper că n-o să ne fentezi...

— Şi-acum, esenţialul : la miezul nopţii să tai curentul electric.

...La ora opt seara, când toată lumea, în afară de doctorul Verhagen, lua masa de seară, marinarul postat în faţa cabinei contelui aproape că turbă din cauza croitorului beat criţă care-l tot implora cu lacrimi în ochi să cânte împreună cu el *„God Save the King"* şi să-i arate unde-i cabina cinci. Între timp se tot agăţa de gâtul lui punându-i în braţe smochingul, aşa că până la urmă, marinarul se sătură de el şi, înşfăcându-l de guler, îl târî până-n faţa cabinei doctorului Verhagen, după care se-ntoarse la post. Excelenţa Sa şi domnul căpitan tocmai se-ntorceau de la restaurant.

Între timp, Rugină e furişase în toaleta din cabina căpitanului. Conta pe faptul că cei doi vor lua cafeaua cu lichior în cabina contelui, ca şi cu o seară în urmă. Dacă tânărul nu-l invita pe căpitan la el, o băga pe mânecă. Avu noroc. Căpitanul îşi lua cafeaua la conte. Rugină ieşi din baie şi îşi lipi urechea de peretele subţire al cabinei. Auzea clar fiecare vorbuliţă rostită oricât de încet. Nu se discuta despre Tom Leven.

Lui Rugină nu-i păru însă rău că trage cu urechea.

— Dumneata zici că acest Kvang ar fi originar din China ?

— După părerea mea, Kvang n-a mai făcut parte din nici o armată. Pesemne că-i şeful vreunei bande de chinezi şi s-a autointitulat general.

— Mie nu mi se pare a fi un simplu şef de bandă. Mai întâi o s-avem o discuţie cu el. Dacă Kvang va accepta să-i fiu rege, îl voi accepta şi eu ca general al meu. Cert e că-i o persoană care are cu cuvânt greu de spus la graniţa de nord a Birmaniei şi o campanie militară presupune mari eforturi finaciare.

— Nici francezii nu doresc declanşarea unei campanii, dar ar merita iniţiată chiar şi cu preţul unor eforturi, dat fiind faptul că acesta-i ţinutul prin care se face contrabanda cu armament şi către Caşmir şi către Birmania.

— Da, da... E încurajatoare această armonizare a intereselor anglo-franceze.

— Dacă nu ajungem la o înţelegere cu acest Kvang, trupele engleze şi franceze din Caşmir şi Birmania vor fuziona şi vor nimici hoarda generalului.

— Asta ar fi ultima soluţie pentru care aş opta. Mai întâi organizăm „masa rotundă". Trebuie să-l convingem cumva pe-acest Kvang mai cu bani, mai cu vorba bună, mai cu un rang înalt. Aş opta pentru o acţiune a trupelor franceze şi, evident, şi a trupelor engleze, numai în cazul în care Kvang se va dovedi inflexibil — spuse contele.

— Nu uitaţi, Excelenţă, că mai sunt şi alţii care poartă negocieri cu generalul Kvang.

— Cunoşti pe cineva care să fi discutat cu el ?

— E un tip deştept. S-a învăluit în mister. Trăieşte-n junglă, laolaltă cu băştinaşii. Până-n prezent n-a discutat

cu nimeni. Fapt este că domină autoritar granița și, dacă vrea, poate facilita trecerea uriașului transport de armament așteptat să sosească dinspre China.

— Ei bine, până la sosirea transportului sau ajunge la o înțelegere cu noi, sau ne ducem cu francezii peste el. Deși eu unul am o încredere nelimitată în tratative. Tocmai de-aceea aș dori să pornim cât mai grabnic de la Colombo.

— Pe paisprezece ale lunii sosește-n radă crucișătorul „*Radzeer*", așa că până ajungem la Colombo, o să ne și aștepte.

„Plicticoase chestiuni mai trăncănesc ăștia" — își zise Rugină. Deși, poate că or să-i prindă bine cândva. Acum însă n-ar strica să se evapore din cabina căpitanului. Să tot fi fost miezul nopții. Deodată se făcu întuneric beznă. Cineva tăiase curentul electric. Rugină văzu prin hublou cum pălesc becurile. Se furișă afară.

4

A doua zi, dis-de-dimineață, Rugină îi povesti Pustiului tot ce știa. Tânărul Leven era mai informat decât el în ceea ce-l privea pe conte.

— Țin minte că de curând au scris ziarele despre misiunea contelui de Southessex. În partea de nord a Birmaniei există o regiune controversată, care-i vorba să devină o concesiune anglo-franceză tutelată de conte.

— Dar de ce l-or fi adus în discuție pe Tom Leven ?

— Nici eu nu știu — răspunse Pustiu' îngândurat. Cine știe câte încurcături nu s-au creat în jurul fratelui meu, încurcături de care eu n-am habar. Am sentimentul că i s-a făcut o mare nedreptate.

— Uite..., la urma urmei, de ucis tot a ucis. De ucis, am ucis și eu la viața mea, dar numai în luptă dreaptă, în legitimă apărare. Nu te supăra, dar cel care ucide o pipiță...

— Măi, Rugină... poate o să râzi de mine... dar eu unul... cred că e ceva putred în legătură cu omorul ăsta, ceva ce-aș vrea să-nțeleg și eu înainte de a-mi condamna fra-

tele. De ce s-a dus în vizită la prietenul lui după ce a ucis ? De ce n-a dispărut decât atunci cînd ziarele au scris că el e cel suspectat de crimă ? De ce şi-a lăsat pălăria la locul crimei ? De ce-a ieşit pe uşa din faţă şi, după cum scriau ziarele, a mai şi zăbovit o bucată de vreme în aşteptarea unui taxi, ba şi-a mai aprins şi o ţigară ? Sună ridicol toate astea... Dar frate-miu e un băiat al naibii de deştept şi, dacă-şi pune-n gând să omoare pe cineva, nu face el atâtea gafe.

— Hm... Fireşte, dac-o iei aşa, chiar că-i oleacă ciudată toată tărăşenia asta. Ştiam şi eu că un ucigaş se jură strâmb, dar n-am mai pomenit să aştepte taxiul la locul crimei, başca să-şi aprindă o ţigare... Dar de ce-a şters-o, dacă-i nevinovat ?

— Şi tu ai fi şters-o dac-ai fi fost în locul lui. Existau atâtea probe care pledau împotriva lui, încât nici nevinovat fiind, n-ar fi scăpat basma curată.

— Bine, bine, dar cineva tot i-a făcut felul cucoanei ăleia.

— Ai chef s-asculţi o analiză ?

— Ce face ?... Asta-mi aminteşte de boala somnului.

— Analiza reprezintă examinarea detaliată a unui lucru care nu poate fi înţeles în întregul lui decât prin componentele sale. Imediat după plecarea fratelui meu, cineva a intrat în apartamentul Helenei Aldington. A zărit acolo pălăria fratelui meu şi a înjunghiat-o pe femeie, ştiind că toată lumea îl va bănui pe Tom de crimă. Ce zici de asta ?

— După părerea mea, analiza e o chestie pe care o poţi prinde în locul ucigaşului, dar pe care n-o poţi atârna în streang. Să-ţi zic şi eu o analiză : cine avea interesul să-l aranjeze pe frac-tu şi s-o lichideze pe gagică ? Poate chiar tipul care cu ajutorul cucoanei i-a furat lui frac-tu invenţia.

— Bravo ! Iată o analiză foarte bună. În orice caz, dacă am afla cine-i autorul invenţiei asemănătore, am fi, poate, mai aproape de dezlegarea acestui mister. Chiar dacă n-a ucis-o el, cu mâna lui, pe Helen Aldington, poate că făptaşul e o persoană care are de-a face cu el. Ce zici ?

— Că-s sătul până-n gât de-atâtea analize şi mai bine dăm o raită pe la bufet.

...Se înserase. Din undele întunecoase, cu sclipiri de untdelemn ale Oceanului Indian se avânta în sus, într-o străfulgerare albicioasă, câte un peşte zburător. Pe întinderea nesfârşită a cerului aidoma unui veston presărat cu milioane de steluţe sclipitoare, Crucea Sudului strălucea uriaşă şi limpede. În depărtare se iţeau puzderie de luminiţe, se distingeau din ce în ce mai clar, până când, supralicitând explozia de lumină a portului, în zare li se arătă o uriaşă firmă luminoasă pe care scria :

„LIPTON'S TEA"

Soseau la Colombo.

5

Rugină le ordonă celorlalţi doi Duhovnici să-l caute pe Fred Jegosu'. El luă o rişcă împreună cu Puştiu' şi porunci să fie dus în Fort. Fortul este un cartier uriaş, superb, populat de turiştii groşi la pungă şi de protipendadă. Traseră, bine-nţeles, la *„Grand Oriental Hotel"*. Seara târziu îşi făcură apariţia şi ceilalţi doi membri ai societăţii pe acţiuni. Amândoi erau dezumflaţi.

— Ce se-aude cu Fred Jegosu' ? — îi întrebă Rugină neliniştit.

— S-a dus în vizită la un amic de-al lui — răspunse Măciucă, posomorât.

— Ei şi ?

— Nici un, ei şi. Amicul ăsta are o cârciumă la mahala, unde se practică, în treacăt fie zis, şi ruleta şi opiul. Fred a sosit încă de azi-dimineaţă şi de-atunci joacă şi bea întruna. Cred că din banii noştri nu i-au mai rămas mai mult de cincizeci de lire.

Puştiu' păli.

— Am încercat să-l scoatem de-acolo — continuă Măciucă.

— Şi ce-a zis ?

— Să ne ducem dracului.

— Duceţi-mă la el —răcni Rugină.

Porniră prin noaptea toridă către periferia oraşului Colombo. Curând înaintau printre cocioabele de chirpici ale băştinaşilor ; din ferestruicile luminate le zâmbeau căpăţânile tuciurii ale femeilor şi se revărsa o muzică stridentă, şuierată.

Peste o oră dădură ochii cu „căpitanul lor, într-una dintre speluncile cartierului de băştinaşi. Îşi salută confraţii dând o dată din cap, după care îşi aţinti privirea asupra mesei de joc. Crupierul malaiez învârti ruleta şi bila de fildeş se puse în mişcare. Frunţi teşite, feţe gălbejite strălucind de sudoare erau întoarse într-o singură direcţie. Numărul câştigător era 34. Fred Jegosu' împinse pe masă încă un teanc de bancnote. Cei trei Duhovnici şi Puştiu' îşi dădură seama că Fred tocmai deturnează fondurile expediţiei şi banii de subzistenţă ai tuturor, dar ce era de făcut ? Căpitanul se scormoni în barbă, scoţând la iveală dintre firele-i îngălate, încărunţite, trei căpăţâni cafenii de chinezoi traşi la indigo, după care se-ntoarse zâmbitor :

— Ce mai faceţi ?

Prietenii lui urmăreau înfrigurați bila de fildeş, care ar fi trebuit să se oprească pe numărul 20 pentru ca soarta expediţiei să nu fie definitiv compromisă. Odăiţa aşternută pe jos cu rogojini, emana o duhoare încinsă, pestilenţială ; chinezi, negri şi tamyli zdrenţăroşi se îmbulzeau în jurul mesei de joc, iar crupierul malaiezian cu pince-nez rânjea întruna. Dintr-o altă odaie se revărsau acordurile unui sitar [1]. Bila se opri la numărul 10. Fred Jegosu' se sculă cu un zâmbet senin de pe scaun şi, smucind odată de centură, îşi săltă pantalonii cu o palmă mai sus, după care spuse :

— Iertaţi-mă, domnilor, dar cred că aici se trişează.

În clipa următoare în mână-i sclipi lama unui şiş, aceasta sfâşie de-a lungul postavul mesei de joc, dezvăluind privirii celor din jur un tub de cauciuc care pornea de sub ruletă şi ajungea în... mâna crupierului, dându-i acestuia posibilitatea ca, printr-o apăsare, să stârnească

[1] Instrument muzical oriental cu coarde. (N. trad.)

cu un jet de aer, bila din lăcașul corespunzător celei mai mari mize.

Crupierul se ridică rânjind, dădu să scoată revolverul, dar nu apucă s-o facă nici pe jumătate, căci Fred Jegosu' îl păli în cap cu strachina în care picau țânțarii pârjoliți de lampa de petrol ; malaiezul căzu grămadă, iar Fred înșfăcă bancnotele din apropiere și le vârî iute în sân. Toată scena aceasta se derulă fulgerător și-ndată după aceea se iscă un tărăboi de nedescris. Cineva îl atacă pe căpitan din spate cu cuțitul, dar Dom' Doctor se-ngriji de recalcitrant aruncându-l peste masă. Răsună o împușcătură și în mâinile celor din odaie răsăriră șișuri și pistoale. În câteva clipe l-ar fi făcut surcele pe Fred Jegosu', dacă Rugină nu s-ar fi împins cu toată greutatea în masa de ruletă, răsturnându-o și strivindu-i pe asediatori. Teribila sârmă împletită a lui Măciucă despică țeasta cât un butoi a unui malac de chinez și Dom' Doctor, pe-o ispirație de moment, se apucă să tragă cu pistolul la nimereală. Lumea începu să țipe.

Pușliu' înlemni cu spinarea lipită de perete. Aici or să-și lase oasele ! Privirea îi poposi asupra lui Rugină. Se uită la el cu uimire.

Tânărul roșcovan stătea cu picioarele depărtate, izbea cu gârbaciul în stânga și-n dreapta și acolo unde lovea el se hărtănea carne, câte un picior pornit să-l lovească se frângea din rotulă, câte o mână înălțată să-l înjunghie se trezea cu patru degete făcute zob, chircite pe vecie, dacă cineva dădea să se apropie de el ajungea să fie azvârlit înapoi, în rând cu ceilalți, și-n cele din urmă, asemeni unui demon întărâtat, rupse din tavan lampa de petrol și azvârli cu ea în atacatorii rămași pentru o clipă descumpăniți. Câțiva luară foc și-ncepură să se tăvălească pe jos răcnind ca fiarele, flacăra aprinse rogojinile de pe jos și masa răsturnată la pământ și o lumină stranie, pâlpâitoare. gălbuie îi învălui pe bătăușii care nu mai aveau nimic uman în ei. Pe ușă continuau să intre, însă, noi și noi ajutoare. Dom' Doctor împărțea în jurul lui lovituri cumplite cu ceea ce până nu demult fusese un scaun. Fred Jegosu', cu mâna greblă. aduna de zor bancnotele căzute printre picioarele borfașilor, dar cineva îl pocni în ceafă, drept care sări în picioare și porni spre ieșire. Își croi drum

cu uşurinţă, de-ai fi zis că nu-i aţin calea decât nişte tulpini de trestie. Fapt e că avea două cuţite la nivelul brâului şi, cu mişcări controlate, lente, împungea când în stânga, când în dreapta. Când ajunse la uşa din spate, îşi săltă chipiul în semn de salut şi plecă. Odaia se umpluse de fum, oamenii porniseră clătinându-se către uşa de sticlă a barului, deblocată din senin de către Măciucă, prin bunăvoinţa unui negru bătăuş de meserie, cântărind ca la vreo optzeci de chile, pe care-l azvârlise-n uşă, făcându-i ţăndări şi geamul şi tocul. Negrul aterizase în bar plin de sânge şi rămăsese lat. Aruncând în duşmani cu tot ce le cădea în mână, Duhovnicii bătură în retragere până la uşa din spate şi curând se aflau afară. Din clădirea de chirpici a restaurantului izbucniră limbi de foc, la intrarea principală răsunau fluierături, se bulucea lumea într-un vacarm infernal, iar cei patru albi o rupseră la fugă.

— Stai ! — strigă Rugină. Doamne Sfinte, Puştiu' ! L-am uitat înăuntru !

Se repeziră înapoi. Rugină o luă însă înaintea celorlalţi. În viaţa lui nu mai simţise o asemenea îngrijorare. Amărâtul de el, e aşa de neajutorat ! Abia acum simţea cât de mult s-a ataşat de el. Se năpusti pe intrarea din spate. O coloană de fum înăbuşitor îl izbi în nas. Îşi legă batista la gură şi se aruncă-n norii de fum. Din sala jocurilor de noroc se prelingeau limbi de foc. Cum să-l găsească pe băiat ? Nu vedea nimic din pricina fumului gros şi orbecăia împiedicându-se la tot pasul de cadavre ţepene. Aici chiar că au făcut treabă bună.

Se sufoca şi îl luă cu ameţeală. În cele din urmă, la licărirea unei vâlvătăi îl zări pe Leven lângă un perete. Se năruise din picioare şi rămăsese leşinat în capul oaselor. Rugină-l săltă pe un umăr ca pe un sac. Între timp simţi că ia foc, pielea începea să-i crape de dogoare. Înaintă bâjbâind de-a lungul peretelui, o grindă în flăcări i se prăbuşi la un pas de el şi scânteile împroşcate de ea îl pârliră. Simţea că-şi pierde cunoştinţa... Pe urmă ieşi împleticindu-se printr-o crăpătură şi se târî mai departe...

Ajunse în spatele clădirii, din nou sub cerul înstelat, la câţiva paşi de şoseaua pe care goniseră adineauri. Îşi umplu plămânii cu aer şi-l culcă pe Puştiu' la pământ.

La lumina incendiului îşi zări cei trei prieteni. Stăteau cu spatele la zidul unei case de piatră şi se păruiau zdravăn cu vreo cincizeci de băştinaşi. Deocamdată îi ţineau pe atacatori la distanţă, dar era previzibil faptul că-n câteva clipe o să le vină de hac mulţimea înfuriată. Rugină apucă gârbaciul, mai trase o dată adânc aer în piept, apoi se apropie tiptil de bătăuşi, cu gând să creeze o breşă lovind pe la spate. În acest moment, pe şoseaua dinspre Fort îşi făcu apariţia, precedată de şuierul infernal al sirenei, maşina de intervenţie a poliţiei.

Spectacolul luă pe dată sfârşit.

Fiecare fugea unde vedea cu ochii.

Pe-aici nu locuiau nici reclamanţi, nici pârâţi, toţi participanţii la acest show, albi şi negri, învinşi şi înşelaţi, atacatori şi apărători aparţineau marii familii a acuzaţilor descinşi din codul penal.

Rugină se adăposti şi el în grabă în şanţul din marginea şoselei şi continuă să alerge ghemuit, târându-l în acest timp, deloc lipsit de tact, de încheieturi, ca pe-o roabă, pe Puştiu'.

6

Peste o jumătate de ceas se opri într-un lan de bumbac copt. Oftă uşurat şi puse jos povara cărată atâta amar de vreme. Căci pe Puştiu' nu-l târâse decât până ce se-ndepărtase de locul raziei, după aceea îl cărase pe umăr.

Băiatul zăcea nemişcat.

— Ei ! — făcu Rugină apucându-se să-l zgâlţâie. Ia nu mai boli atâta, tâmpiţelule !

Se aplecă şi-i dădu câteva palme uşoare, apoi îi deschise sacoul, să-i maseze inima. Îndată îl şi încheie la loc.

Puştiu' era femeie.

Greierii ţârâiau în cor şi florile moleşite ale lanului de bumbac îşi legănau discret potirele în adierea delicată a serii, adusă de flux dinspre larg. De pe bolta încremenită într-o sclipire neclintită se urni o stea şi dispăru dincolo de linia orizontului lăsând în urma ei o dâră albă.

Lui Rugină îi scăpă un fluierat și se scărpină-n cap. Mda, așa tâmpenie mai rar. Mersi ! Și totuși, dacă se gândea ce și-a pus în minte fata asta și câtă treabă a făcut numai de când a salvat-o el din mâinile Crocodilului, nu putea să nu-i poarte un sincer respect lui Puștiu'. Oare câte femei pe lumea asta ar face ceea ce încearcă ea pentru fratele ei ?

Luă pe loc hotărârea să nu-i aducă la cunoștință ceea ce aflase despre ea. Și mai ales n-are rost să le spună și prietenilor săi. Puștiu' deschise ochii. Oftă din toți rărunchii, apoi se săltă în capul oaselor.

— Te simți mai bine ? — bombăni Rugină.

— Da... Mai bine...

— Atunci, haide, dă-i bice !

Porniră tăcuți către oraș.

7

— Toată viața ai fost un nemernic și asta ai să rămâi câte zile-i avea.

— Hai să terminăm odată cu aceste veșnice aluzii — răspunse Fred Jegosu'. Banii s-au dus și gata.

Dom' Doctor îl scuipă în față.

— Cu nervoșii nu se poate discuta — zise Fred ștergîndu-se pe față. Ce vreți ? Vă sunt dator doar cu o călătorie până-n Birmania și retur, la bordul unui vapor ca lumea, călătoria urmând să-nceapă astă-seară. Deocamdată e ora cinci dimineața și n-aveți decât să-mi mai aruncați de la obraz și alte mârlănii ca astea, dacă astă-seară la ora zece și jumătate n-o să aveți vaporul la dispoziția voastră.

— Fără bani cum vrei să faci rost de vapor ?

— Nu vă datorez decât vapor, echipaj și provizii, nu și informații suplimentare. Așadar, la zece și jumătate să fiți în partea de sud a insulei, pe digul de la Point de Galle, în portul pescăresc. E la o oră și jumătate de mers de-aici. Vă previn, fiți punctuali, pentru că vaporul va porni fix la ora stabilită.

— Ce fel de navă o să fie ? — îl întrebă Rugină.

— Eu de un' să știu — răspunse Fred Jegosu' —, las' că fac eu rost de ceva. Pa — le mai zise el și plecă.

Ceilalți priviră-n urma lui cu respect. Cu mâinile-n buzunare, cu mersul lui legănat, pe picioarele-i crăcănate, înainta liniștit, întruchipare a încrederii în sine. Gașca se risipi în patru zări după ce stabiliră locul unde se vor întâlni spre seară. Măciucă și Dom' Doctor plecară în vizită la pârnaie, la un vechi prieten de-al lor, iar Pușțiu' se-ntoarse la hotel, să-și tragă sufletul până seara.

— Pa — îi întinse el mâna lui Rugină. E a doua oară că-mi salvezi viața și nici nu știu cum să-ți...

— Să lăsăm tâmpeniile astea. Să nu te mai prind cu chestii de-astea, dacă vrei să ne avem pe bune și de-acum încolo.

— Vreau, vreau — răspunse Pușțiu' plin de zel și sinceritate, cu ochii strălucitori și Rugină întoarse capul, tulburat de privirea fetei.

— Atunci, cară-te la hotel, o să vin diseară după tine. Pa.

Plecă grăbit de lângă Pușțiu' și-ntinse pasul fără să mai privească înapoi. Deși, dacă ar fi întors capul, ar fi văzut că acesta continuă să se uite la el cu o privire pierdută.

8

După aceea, Rugină făcu un lucru fără precedent în ultimii o sută de ani în familia lui. Se duse la bibliotecă. La biblioteca orășenească din Colombo !

Se cufundă în citirea colecției din anii trecuți a unui ziar londonez. Citi ceasuri în șir, până când hainele, pantofii, ziarul, masa de lectură, dușumeaua, ba până și urechea stângă se umplură de scrumul țigărilor fumate-n acest răstimp.

Citi toate articolele referitoare la afacerea Tom Leven. Într-unul din ziare, de pildă, apăruse o descriere amănunțită a clădirii în care fusese comisă crima, cu toate

intrările ei secundare. Într-un alt număr se menţiona faptul că Tom Leven a suspectat-o pe Helen Aldington de furtul unei invenţii cu caracter militar. Pe această temă nu erau decât câteva rânduri, din cauză că erau implicate secrete militare. Se făceau însă referiri la pălăria uitată de căpitan la locul crimei, la concluziile autopsiei care stabilise că victima fusese înjunghiată din faţă cu coupe-papier-ul ascuţit de pe biroul acesteia, că lama cuţitului îi străpunsese inima şi-i provocase moartea instantaneu. Tot pe birou fusese găsit şi revolverul lui Thomas Leven, cu care nu se trăsese nici un foc. Urma apoi elogierea poliţiei, a promptitudinii cu care a fotografiat locul crimei şi a anchetat personalul de serviciu. De pe plăselele coupe-papier-ului au fost prevalate amprente şi a fost depistat şi şoferul de taxi care-l luase de la locul crimei pe căpitanul Leven. Victima zăcea lângă uşă, cu faţa-n jos, făptaşul trăsese sertarele unui scrin, de bună seamă căutase ceva. Rugină îşi întipări toate aceste detalii în minte.

După aceea coborî într-un bar internaţional, comandă ceva tărie şi, timp de trei ceasuri, despică firu-n patru.

Ceva mai târziu, recepţionerul lui *„Grand Oriental Hotel“* îl anunţă la telefon pe căpitanul de stat-major Bradford că un domn doreşte să aibă o întrevedere cu excelenţa sa contele de Souhthessex. La conte nu se putea ajunge decât prin mijlocirea căpitanului.

— Cine-i acest domn ?

— Doctorul Verhagen.

— Transmite-i că Excelenţa Sa nu-l poate primi decât dacă-şi formulează în scris cererea de audienţă, cu justificările de rigoare.

Peste o jumătate de ceas, boy-ul negru îi aduse căpitanului un plic în care se afla următoarea scrisoare :

„Dr. Verhagen solicită respectuos Excelenţei Sale o audienţă în legătură cu afacerea Tom Leven şi până atunci pune punct scrisorii, cu deosebit respect. Datată azi“.

— Condu-l la mine pe-acest om— zise căpitanul.

Curând îşi făcu apariţia Rugină, pus la patru ace în costumul lui de golf păstrat pentru ocazii festive. Căpi-

tanul nu-l pofti să se aşeze. Îşi pironi privirea ageră, iscoditoare asupra musafirului său şi nu-l mai slăbi din ochi.

— Ce doriţi ? — îl întrebă el într-un târziu.

— Aş dori să discut cu Excelenţa Sa, în legătură cu afacerea Tom Leven.

— Vă referiţi la militarul condamnat la moarte acum doi ani ?

— Întocmai. Mi-am format o părere cu totul surprinzătoare în legătură cu această chestiune.

— Nu pricep ce legătură ar putea exista între Excelenţa Sa şi această afacere sau opinia dumneavoastră ?

— Din câte ştiu, voiajul Excelenţei Sale are, până la un punct, de-a face cu această afacere — spuse Rugină pe un ton îndrăzneţ.

— De unde ştiţi asta ? — îl întrebă Bradford pe un ton dur.

— Am cerut să fiu primit în audienţă, nu să fiu audiat sau interogat. Mă priveşte ce şi cât ştiu, de-asta nu dau nimănui socoteală.

— Aveţi grijă, domnule ! Secretele militare nu sunt, totuşi, chestiuni personale ! Spuneţi-mi, vă rog, ce vreţi şi dacă cererea dumneavoastră îmi va părea oportună, o voi înainta Excelenţei Sale.

Încet-încet, Rugină ajunse să fiarbă de mânie.

— Dacă pe Excelenţa Sa n-o interesează ce-am de zis, mă voi adresa unor foruri superioare şi le voi menţiona şi acest refuz.

— Dumneavoastră mă ameninţaţi cu represalii ? Îndrăzniţi să faceţi presiuni în acest loc ?

— Vă rog. Mă retrag în această clipă.

— Vă ţineţi de cacialmale bazându-vă pe nişte crâmpeie de informaţii pe care le mânuiţi cu nerușinare — spuse Bradford. Nu ştiu ce urmăriţi, dar întâmplarea asta e suficientă ca s-o luaţi pe coajă rău de tot, domnule, dacă vă mai ocupaţi de-această afacere.

— Cred că dacă aş dovedi nevinovăţia lui Tom Leven şi, totodată, l-aş da pe mâna justiţiei pe adevăratul criminal, aş aduce Anglia în situaţia de a putea obţine mai lesne o invenţie de mare însemnătate.

Căpitanul se uită la el o vreme, părând să ezite dacă să se lanseze sau nu într-o discuție pe-această temă cu necunoscutul. În cele din urmă, spuse :

— Dumneata te-ai ocupat până mai deunăzi de boala somnului. Hai să discutăm mai bine pe tema asta. Acum câteva zile am primit câteva trypanosome prinse între două lamele de sticlă ; în timpul liber, hobby-ul meu numărul unu este microscopul. Îmi place să adun din lumea-ntreagă lamele cu picături de sânge infectat. Ei bine, în jurul trypanosomelor am zărit niște pete albe. Mi-ai putea explica proveniența lor ?

— Am venit aici în chestiunea lui Tom Leven...

— Promit să-ți îndeplinesc orice dorință, dacă-mi spui ce este trypanosoma — urmă Bradford tot mai dur.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Trypanosoma, despre care dumneata, amice, nici n-ai auzit până acum, este bacilul care provoacă boala somnului. Boală al cărei celebru cercetător ești. Încă de pe vapor am avut dubiile mele, dar am vrut să evit o demascare dezgustătoare. Nu știu pe mâna cărui stat sau a cărei agenturi lucrezi, știu doar că nu ești medic și nu ești Verhagen. Ci spion. Poate că vrei bani de la conte, poate că nu ți s-a încredințat decât executarea vreunei intrigi oarecare. Ultima ofertă pe care ți-o fac este să dispari de-aici până nu iau măsuri să fii declarat pe vecie „*persona non grata*“ în imperiul britanic.

— Domnule căpitan — răspunse Rugină ținându-și firea —, o să vină și-o vreme când o să regretați modul în care m-ați tratat.

— Îți iei odată tălpășița sau dorești un alt fel de tratament ?

— Un singur lucru-mi mai doresc — spuse Rugină oprindu-se-n ușă —, să vă mai întâlnesc într-o bună zi într-un loc care să nu se afle sub tutela Angliei.

Ce-i drept, după aceea iuți pasul cât putu. Ajuns în stradă, continuă să bombăne în sinea lui. Ce îngâmfați sunt ofițerii ăștia englezi ! Pe urmă se lăsă furat de-o predispoziție copilărească și se tot gândi ce interesantă chestie mai sunt și lamelele astea de sticlă. Se lipesc strâns una

de alta şi păstrează între ele picătura aceea de sânge, ba chiar şi respiraţia omului, cu mult mai bine decât păstrează o conservă cositorită nişte sardele. Şi pe urmă, se pun sub microscop. Uite-aşa se transportă un strop de sânge peste mări şi ţări, şi până şi petele albe rămân intacte. Nemaipomenit.

Intră într-un alt bar, ceru o secărică şi scrise o lungă epistolă, pe un ton amical, ministrului englez de război.

9

În primele ore ale serii, după o impresionantă revistă de front, contele de Southessex şi căpitanul Bradford părăsiră Ceylon-ul la bordul crucişătorului *„Radzeer"*.

La ora zece, cei patru tovarăşi de drum, Rugină, Măciucă, Puştiu' şi Dom' Doctor porniră pe jos, pe şoseaua străjuită de palmieri, către Point de Galle. Pe boltă se adunau nori întunecoşi, era o noapte urâtă şi o beznă de nepătruns. În aer era o zăpuşeală prevestitoare de-o veritabilă furtună indiană. În port locuiau doar o mână de pescari, năvodul era întins la uscat şi bărcile de pescuit trase la mal. Ceva mai departe se zărea licărul câtorva luminiţe împrăştiate, acolo era carantina portului Colombo. Un uriaş teritoriu izolat, înaintând adânc în largul mării, pe care pluteau câteva vapoare având arborat steagul galben din cauză că-n timpul ultimului voiaj vreun marinar se îmbolnăvise de holeră sau febră tifoidă. Toţi cei care călătoriseră cu bolnavii, trebuiau să petreacă şi şase săptămâni sub observaţie în vilele construite în sudul insulei. În jurul clădirilor dărăpănate, sumbre, ale spitalului, zvelţii palmieri de Palmyra începuseră să se-ncline fremătând în vijelia musonului stârnit din senin. Dacă Fred Jegosu' s-a combinat cu vreun amic contrabandist, locul acesta e numai bun ca să-şi ia prietenii la bord. Curând îşi făcu apariţia un vaporaş. Se înşelau. Acesta îşi continuă imperturbabil drumul spre Colombo. Trecuse de zece şi jumătate, pe unde naiba zăbovea Fred ? Nu zăreau nici o

luminiță în zare, doar o navă de război elegantă. Lua-o-ar toți dracii ! Lui Fred și acoliților săi nu le făcea nici o plăcere să navigheze în apropierea unor nave militare. Iar cuirasatul ăsta tocmai aici și-a găsit să se țină de manevre. Dac-o să-l zărească de departe, Fred nici n-o să-ndrăznească să se mai apropie de mal.

— Cred că azi nu mai plecăm de-aici — spuse Măciucă. Dacă Fred o să vadă vasul ăsta, nici mâine n-o să aibă curajul să vină încoace.

Din întuneric se auzi deodată plescăit de vâsle, o barcă solidă trase la mal și din ea sări Fred Jegosu'.

— Haideți, haideți, îmbarcarea — îi zori el în șoaptă.

— Unde-i vaporul ? — îl întrebă năucit Dom'Doctor.

— Ce-ai vrea, băi, să ți se bage-n ochi ? Uite-l colo. Valabil ? Prind suta de noduri pe oră ca focul. Avem la bord cărbuni, benzină și cărți de pocher cât pentru un an. Da' hai odată, că, cu un vas militar furat nu se face să ardem gazu' de pomană.

Rămaseră cu gura căscată. Această ispravă fără precedent în istoria omenirii îi lăsă tablou. Unde s-a mai pomenit mândrețe de cuirasat modern, uriaș, să fie șterpelit la modul ordinar ? Și ceea ce făcea ca totul să fie și mai înspăimântător era aerul firesc cu care le vorbise Fred Jegosu', nepricepând ce-i de mirare în tărășenia asta, de parcă ar fi suferit mai multe condamnări pentru însușirea unor vapoare fără stăpân.

— Măi, omule ! — strigă Rugină. Pentru treaba asta or să ne spânzure pe toți !

— Meschin mai ești azi, băi ! Bine-nțeles c-or să ne spânzure. Doar n-or să ne decoreze cu Signum Laude pentru ciordirea unei nave militare. E trecut de zece și jumătate și n-aș dori să pornesc cu întârziere.

Măciucă privi impresionat crucișătorul, după care, tremurând tot de admirație și respect, spuse :

— Ești mare, Fred...

Peste douăzeci de minute, nava de linie, *„Balmoral"*, unul dintre cele mai moderne crucișătoare ale flotei de est a Majestății Sale, pornea cu toată viteza către Calcutta, având-i la bord pe membrii societății pe acțiuni.

CAPITOLUL PATRU

Conexiunea dintre un marinar bolnav şi o idee sănătoasă. Se aprovizionează cu ţigări şi supravieţuiesc catastrofei. Rugină face carieră.

1

Da. Asta s-a-ntâmplat. Evenimentul n-a ajuns să fie consemnat de presa din lumea întreagă, deoarece Amiralitatea engleză s-a opus, în chip explicabil, vâlvei. Şi chiar s-a întâmplat în epoca noastră, ba chiar în zilele noastre, ca o mână de oameni hotărâţi, lipsindu-le banii necesari unui voiaj pe mare, să dea buzna la bordul unui crucişător şi s-o-ntindă cu el, tot aşa, cum ar fi procedat un ucenic-brutar cu o motoretă. În zori o întreagă armată de aparate de telegraf şi de radio-emisie lansau în eter răcnete, ordine, dispoziţii, întrebări şi răspunsuri. Semnalele Morse piuiau de la Londra la Singapore şi din toate colţurile Oceanului Indian porneau cu toată viteza înainte, în căutarea confratelui pierdut, torpiloare, distrugătoare şi nave de linie.

Primele cercetări au stabilit doar că la bordul crucişătorului „*Balmoral*", aflat pe ruta Insulele Timor de Sud — Colombo, un marinar s-a îmbolnăvit şi prezintă simptome dubioase, iar nava a ancorat în rada portului Point de Galle, la o bună distanţă de ţărm, în zona de carantină. Medicul venit în inspecţie la bord a considerat că are de-a face cu un suspect de holeră şi astfel, întregul echipaj în frunte cu căpitanul a ajuns în spitalul militar, pentru a fi ţinut sub observaţie. Nu există la tropice stăpân mai neînduplecat ca molima. Cea mai prăpădită joncă chinezească şi cel mai mare vas de război britanic au parte de-acelaşi regim de carantină, eventual, acesta din urmă (şi vasul şi echipajul) au parte de un tratament preferenţial. Vasele ancorate în zona de carantină sunt păzite de-o mică vedetă de coastă care iese în larg o dată la trei ore şi ia la

rând vasele. Pe-aici patrulele trag fără somaţie în caz că s-ar apropia cineva fie dinspre uscat, fie dinspre larg.

Rigoarea procedurii de carantină n-o poate aprecia la justa ei valoare decât cel care a mai avut prilejul să călătorească la tropice şi ştie că până şi o simplă parâmă sau un cufăr de la bordul vasului suspect, pe care se află fie şi un singur bolnav, poate împânzi uscatul cu o boală contagioasă pe care nici cele mai mari strădanii ale ştiinţei medicale de dincoace de ecuator n-o pot împiedica să se extindă în câteva zile şi să nimicească zeci de mii (ba uneori chiar sute de mii) de vieţi omeneşti. Carantina este o instituţie militară şi în-lupta pe care o dă cu sutele de boli ucigaşe ale tropicelor trebuie să fie necruţătoare, cruntă, crâncenă, de neînduplecat.

Norii întunecoşi de pe cer, vântul şi noaptea indiană neagră ca smoala i-au permis lui Fred Jegosu' să „şterpelească" crucişătorul ancorat departe de ţărm.

După ce pusese ochii pe superbul vas în cursul după-amiezii şi începuse să-l roadă această idee, se-ntoarse la Colombo, la nişte vechi amici care locuiau în canalul colector scos din uz al vechii fabrici de piele. Printre ei era şi un grăsan chior, pe nume Patterson, care odinioară fusese comandant la căpitănia unui port olandez, dar din cauza alcoolismului fusese dat afară şi de-atunci se ocupa cu negoţul de sclavi în Colombo, în cârdăşie cu Incendiatoru', fost mecanic în vremurile bune şi cu Lem Cocoşatu', care-şi rupsese şira spinării într-o anumită împrejurare, rămânând ghebos. Cei trei se ocupau cu îmbarcarea băştinaşilor drogaţi, proveniţi din jungla ceyloneză, pe anumite vapoare cu care lucrau mână-n mână. De drogat îi drogau cu o bâtă de cauciuc şi, până să-şi vină în fire, băştinaşii se trezeau legaţi fedeleş şi aruncaţi de-a valma, ca puii de găină din piaţă, în casa unui „vapor cu sclavi". Erau transportaţi în teritorii aflate sub altă jurisdicţie, în vreuna din Insulele Marchize sau Insulele Societăţii, unde întreprinzători lipsiţi de scrupule recoltau guano sau defrişau fără milă păduri întregi.

După ce-şi beau toţi banii încasaţi pe câte un transport, Patterson şi complicii lui se-ntorceau acasă în cana-

lui colector scos din uz al vechii fabrici de pielărie. Aici îl căută Fred Jegosu', cu gând să-l atragă în combinaţia pe care-o punea la cale şi să-i ceară ajutorul în recuperarea grabnică a unor marinari de nădejde.

— Hei, Pat! — îl salută Fred. Aş avea nevoie de douăzeci de flăcăi cu totul excepţionali şi-n plus şi de voi trei. E vorba de-o afacere mare.

— S-a marcat — răspunse Patterson cu glasul lui hârâit, răguşit de-atâta băutură.

Se sfătuiră îndelung. Fred le povesti totul de-a fir a păr. Le oferea două mii cinci sute de lire lor şi celor douăzeci de oameni de care mai avea nevoie. Aceste două mii cinci sute de lire le oferea din propria lui recompensă şi le promise că vor mai căpăta ceva bani şi din recompensa celorlalţi, dacă expediţia va fi încununată de succes. Patterson şi confraţii lui căzură la învoială. Găseai aici, între contrabandişti, destui marinari încercaţi, unşi cu toate alifiile. Aştia cu dragă inimă se-aruncă într-o „şotie".

Până seara, cei douăzeci de oameni fuseseră recrutaţi. Era un echipaj complet, care acoperea tot necesarul la bord, de la instalator până la bucătar.

Şuiera vântul în noaptea tot mai întunecoasă şi douăzeci şi patru de oameni calmi, dârji, ieşeau în larg pe-o ambarcaţiune cu pânze (de prisos să mai adaug că fără nici o lumină aprinsă la bord). La apropierea de zona de carantină au strâns pânzele şi au trecut la vâsle, urmându-şi drumul în tăcere. Nici cu cel mai puternic binoclu nu i-ar fi putut zări nimeni pe întinderea agitată a oceanului, în noaptea ceţoasă din pricina aburilor stătuţi care pluteau la nivelul solului şi-al mării. Înaintând din creastă-n creastă, se lipiră de tribordul crucişătorului. Unul dintre matrozi se căţără pe punte şi peste douăzeci de minute se aflau cu toţii la bord. Ultimul îmbarcat avu grijă să găurească fundul bărcii şi aceasta se scufundă în câteva minute.

Incendiatoru' luă o lanternă şi coborî imediat în sala maşinilor. Aveau la bord mecanic, timonier, artilerist, tot felul de specialişti cu toate cunoştinţele pe care trebuie

să le aibă personalul de bord al unei nave militare. Peste o jumătate de ceas, când furtuna se-nteţea, din coşul vasului lor se ridică un firicel de fum.

...După ora zece, nava îşi întoarse prova în direcţia hulei şi ţâşni asemenea unui râs pitit într-un tufiş. Acum era momentul. În pâcla deasă, călâie, ca de saună, puteai să-ţi scoţi ochii şi nu alta.

Alunecau cu adevărată măiestrie, aproape imperceptibil, din ce în ce mai departe. Dâra de fum se-ngroşa tot mai mult şi-n cele din urmă, în capătul insulei îşi schimbară cursul, astfel că acum nici nu mai puteau fi zăriţi din zona de carantină pe când înaintau către miazănoapte, spre gospodăriile pescarilor din Point de Galle. Între timp, pe punte era un du-te-vino de bărbaţi sprinteni, dornici să deprindă toate chichiţele vaporului, modul de funcţionare şi alimentare, aşa că la comanda lui Fred Jegosu' : „Aprindeţi luminile" crucişătorul fu în două minute scăldat în lumină. Un crucişător cu lumini la bord, în apropiere de Colombo, nu bate deloc la ochi. Între timp vântul continua să şuiere şi norii se învolburau pe cer spre bucuria lui Fred Jegosu' şi a ortacilor săi.

Urmă apoi îmbarcarea acţionarilor şi „*Balmoral*" porni în noaptea furtunoasă cu toată viteza înainte...

Cercetările au stabilit că la miezul nopţii „*Balmoral*" a ancorat în faţa portului din insula Sabang şi l-a somat pe pilotul din radă să-ncarce pe crucişător, pe-o vreme atât de neobişnuită, apă de băut, o cantitate uriaşă de conserve şi trei lăzi cu ţigarete. Cum în toiul nopţii nimeni n-avea chef să ducă la îndeplinire această cerere, „*Balmoral*" îşi aşeză tunurile în poziţie de bătaie (se vedea limpede cum sunt date jos husele de protecţie) şi căpitanul declară că dacă-n cinci minute nu li se aduce marfa cerută, crucişătorul englez va bombarda Sabang-ul.

După aceea marfa fu încărcată cât ai zice peşte.

Dincolo de Sabang, crucişătorul dispăru fără urmă. Ciclonul care se dezlănţui fix la ora unu noaptea şi care se abătu asupra Oceanului Indian cu o furie nemaiîntâlnită până atunci făcu imposibilă urmărirea. Uraganul

pustii oraşe întregi, talazurile furibunde şterseră insule întregi de pe faţa pământului şi o grămadă de vapoare surprinse în larg, care nu mai avuseseră timp să-şi caute scăparea într-un port, fură înghiţite de adâncul oceanului.

Dimineaţa, ia „*Balmoral*"-ul de unde nu-i. Prin barajul de crucişătoare şi fregate aflate într-un contact permanent nu putea trece neobservată nici măcar o iolă. Pentru toată lumea era un mister : ce s-a întâmplat cu „*Balmoral*" ? Dacă n-a zburat în lună, ar trebui să fie sau într-un port sau undeva în larg. Iar „*Balmoral*" nu era nicăieri. Amiralii şi căpitanii, simplii marinari şi generalii rămaseră nedumeriţi în faţa acestei minuni. Escadrile-ntregi survolară zile-n şir fiecare bucăţică de ocean, consemnară în clar denumirea şi identitatea fiecărui vas de război, verificând dacă coordonatele lui corespund cu poziţia stabilită prin ordinul de zi. Până la urmă s-a ajuns la concluzia indubitabilă că, în cele şase ore pe care le avusese la dispoziţie, „*Balmoral*" dispăruse de pe întinderea Oceanului Indian. Şi asta în ciuda faptului că numai un avion ar putea realiza această performanţă în şase ore.

Amiralitatea a trebuit să se-mpace cu gândul că asistă la cea mai mare crimă şi minune a secolului. S-a furat un vas de război care n-a mai apărut în veci după aceea. Nu un ceas de buzunar, nu o pirogă şi nu un pardesiu din garderoba unui restaurant, ci un crucişător cu tunuri, muniţie, reflectoare, blindaj şi veşelă ; i-au ridicat ancora, l-au luat la subraţ şi duşi au fost. Peste mulţi ani, bătrânii amirali încă roşeau când îşi aduceau aminte de afacerea „*Balmoral*".

2

Vântul se oprise şi norii negri se-nvolburau jos, de parcă bolta cerului ar fi fost acoperişul unei case fără etaj. Era o acalmie şi un zăduf stătut prevestitor de furtună.

— Şi-acum ce ne facem ? — întrebă Rugină. Pentru că-n zori or să pună pe urmele noastre un întreg continent.

Discuţia avea loc după cucerirea Sabang-ului, în drum spre Calcutta, aşa că toţi aveau câte un trabuc în gură.

— Eu zic că până-ntr-un ceas se lasă cu un show superb pe oceanul nostru preferat, cu ploaie torenţială şi vânt din nord-est — răspunse Fred Jegosu'. Să sperăm că pân-atunci n-or să se prindă c-a dispărut vasul. Pe urmă, hăituirea o să devină imposibilă vreme de câteva ceasuri, iar noi o s-ajungem la Calcutta. La Calcutta ne strângem catrafusele, sărim pe mal şi de-acolo nu ne mai rămâne decât să schimbăm vaporul până la Rangoon. Iar vasul fără stăpân n-au decât să şi-l ducă înapoi, dacă chiar crapă de dorul lui.

— Şi cum ajungem la Rangoon ? — întrebă Dom' Doctor.

— Ce ai, bă ? — îl întrebă Patterson cu glasul răguşit de-atâta pileală, scăpând câteodată un şuierat astmatic ; tocmai îşi făcea de lucru cu o sticlă de coniac franţuzesc pe care o adusese din cabina căpitanului. De ce întrebi aşa tâmpenii ? La Calcutta nu-s destule vapoare ? Până-n zori facem cea mai mare parte a drumului cu copaia asta blindată. Mai ales dacă-mi pun mintea să cobor în sala maşinilor şi să le trag câteva şuturi în cur puturoşilor de-acolo. Mai încolo găsim noi vreun velier sau vreun vas militar sau aşa ceva...

Marinarii tropăiau pe punte şi toată lumea muncea acum, când se-nteţea hula. Erau marinari de primă mână, cel puţin la fel de buni ca vechiul echipaj al „*Balmoral*"-ului.

Puştiu' stătea întins pe patul din cabina căpitanului. Suferea de rău de mare din pricina hulei. Fred Jegosu' împărţea comenzile de sus, de pe puntea de comandă, cu precizia unui fost căpitan de fregată. Nava spinteca întinderea oceanului cu o viteză uimitoare. În depărtare, printre vălătucii de pâclă se desluşeau vag malurile dase

telate ale Golfului Bengal. Cerul părea să se mai fi înseninat un pic.

— Hei, Fred ! Priveşte oleacă-n urmă, pentru Dumnezeu !

Fred întoarse liniştit capul, crezând că n-o să zărească decât vreun vas militar urmându-le siajul. Ce-or să le facă ? Dacă-i vreun torpilor dintr-o clasă mai mică, se vor preface că se predau şi când o să intre-n raza lor de bătaie deschid focul, îl scufundă şi basta. Ce atâta tevatură pentru orice fleac ?

Totuşi, când întoarse capul, îl luă şi pe el cu fierbinţeli.

În zare, la linia orizontului, apăruse o bortă luminoasă prin care se iţea licărul câtorva stele şi pe această stranie fereastră cu contururi neregulate se revărsa pe bolta întunecată o lumină verde, înfricoşătoare. În josul acestei borte atârna un ghemotoc negru, alungit, în formă de balon, care se apropia într-un iureş nestăvilit şi codiţa părea să i se învolbureze într-o spirală devastatoare...

Fred smuci de timonă şi strigă în tubul acustic :

— Reduceţi viteza ! Cu jumătate viteză înainte ! Vira babord !

Vine ciclonul !

În noaptea cumplită, stătută, apăsătoare şi toridă, marinari cu chipurile palide, uluite se uitară cu înţeles unii la alţii. Aceşti bărbaţi căliţi pe oceanele lumii priveau în urmă buimăciţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Zadarnic se frecau la ochi. Norul în formă de ceapă roşie, terminat într-o codiţă îngustă atârna de-acum din cer până la nivelul mării şi se năpustea spre ei, se apropia în trombă...

Crucişătorul aflat în plină viteză trebuie oprit imediat ! Focul din sala maşinilor trebuie, pe cât posibil, stins. Toată lumea se lupta din răsputeri să execute aceste comenzi. Dacă nu vor izbuti acest lucru şi ciclonul va ajunge din urmă nava aflată în mişcare, cazanul o să-i arunce în aer asemenea unui şrapnel. De ajuns într-un port nu au cum să mai ajungă... Norul dezlănţuit, în formă de ceapă

roșie, era din ce în ce mai aproape și mai jos, se alungea, lua forma unei sfârleze.

Echipajul trudea în draci, să țină-n frâu monstrul pe care chiar ei îl îndopaseră pe săturate cu combustibil. Scrâșneau vinciurile, se-ntindeau odgoanele, mașiniștii despuiați împingeau cărucioarele metalice încărcate cu jeratic și deversau încărcătura în apă, deschideau supapele de ventilare, acționau manete și, mânjit din cap până-n picioare cu ulei, plin de vânătăi de pe urma izbiturilor provocate de hulă, Rugină se căznea să golească apa din cazane... Făceau tot ce era omenește cu putință ca să reducă viteza.

După aceea, pâcla înăbușitoare din atmosferă explodă fără veste, cu un pocnet asurzitor și din cer se prăvăli asupra lor mulțimea norilor preschimbați într-o uriașă bucată compactă de apă, într-o impenetrabilă perdea torențială. Plesnetului inițial îi urmară altele și altele. Sfârleaza îi ajunsese din urmă, lovea în „*Balmoral*" cu o gigantică pâlnie de apă ; aceasta aruncă vasul în sus, oferindu-le o imagine aproape panoramică a îngrozitoarei văi dintre valuri, în care se prăbușiră ca un bolovan, pentru ca următoarea pâlnie să-i azvârle din nou spre tării.

În sala cazanelor se petrecură mai multe nenorociri. Incendiatoru' se rostogoli peste focar, se alese cu o fractură craniană, fu cuprins de flăcări și muri. Și totuși, presiunea din cazane trebuia redusă. Un marinar își rupse o mână, alți câțiva se alesără cu arsuri, vaporul sălta în toate părțile asemeni unei fărâme de gheață într-un mixter. Când furtuna atinse apogeul, echipajul de pe „*Balmoral*" izbutise în sfârșit să reducă la minimum presiunea cazanelor.

Din cauza vântului de-afară, ușa care dădea spre punte nu putea fi nicicum deschisă. Apa se revărsa în cascadă, ba sub formă de aversă, ba sub forma valurilor înalte cât blocul, care se prăvăleau peste balustradă, făcând inutilă orice încercare de manevră. Apa învolburată și împroșcată de vânt cădea necontenit, cu un plesnet, pe punte. Fulgerele se succedau întruna acompaniate de sunete înspăi-

mântătoare și șuierul uraganului te-ar fi făcut să crezi că în paralel cu nava gonesc cincizeci de mii de ambulanțe.

...Se zvârcoliră ceasuri în șir în bezna cea mai întunecată printre norii negri ca smoala aduși de ciclon și printre trăsnetele care se prăvăleau pe crestele valurilor. Calculul lui Fred Jegosu', cum că o furtună cumsecade o să-i țină-n loc pe urmăritori, se împlinise, și încă peste așteptări.

Spre ora trei dimineața se abătu asupra lor ultimul asalt al furtunii dezlănțuite. „*Balmoral*" se dovedi a fi nu numai un vas straşnic, ci și unul norocos. Când e vorba de un ciclon, nu se mai poate discuta de vapoare bune, ci numai de vapoare norocoase. Iar „*Balmoral*" scăpă cu bine din această urgie, doar un pic ciuciulit și cu cate o mică avarie pe ici, pe colo.

...Cerul fu din nou spuzit de stele și-n depărtare zorii lăptoși anunțau răsăritul soarelui. Răniții fură transportați în cabinele ofițerilor. Câțiva marinari se ocupară de remedierea avariilor. Fred Jegosu' se arătă pe puntea de comandă cu un trabuc uriaș în gură ; mai întâi se scărpină în barbă, apoi răcni în tubul acustic :

— Alimentați cazanul ! Înainte ! Boilor !

Rugină intră val-vârtej în cabina lui Pușliu', care tocmai dădea să se adune de pe jos. Până atunci zăcuse leșinat și-n acest timp se lovise la frunte, alegându-se cu un cucui de toată frumusețea.

— Ce s-a întâmplat ! — întrebă el în timp ce Rugină îi pansa fruntea.

— Au apărut primele semne ale toamnei — veni răspunsul lui. Cică a fost furtună. Nu ți-e foame ?

Lui Rugină îi sângera puternic antebrațul. Fu rândul Pușliului să i-l bandajeze rapid, cu îndemânare. Prietenul lui avea din nou hainele zdrențuite, era plin de vânătăi, funingine și pete de ulei.

— De când ne-am întâlnit — îi spuse Pușliu' posomorât —, e a treia oară că te văd într-un hal fără de hal. Poate că ar fi fost mai bine pentru tine să nu ne fi întâlnit niciodată.

— În viaţă mai sunt şi situaţii imprevizibile. Şi-apoi, stai să vezi cum o să arăt peste un ceas, după ce mă pun un pic la punct. Vrei să-mi îmbrac costumul de golf ?

Dar n-apucă Puştiu' să-l convingă să renunţe la această idee trăsnită, că se arătă şi Măciucă.

— Uf, bine că te-am găsit ! Fii atent, Rugină : de undeva pe-aproape, din dreptul Insulelor Andaman, dinspre sud-est, am recepţionat un mesaj S.O.S. E un vas care se scufundă cu repeziciune.

— Trebuie să pornim într-acolo cu toată viteza !

— Fred Jegosu' a zis să nu-i deranjăm.

— Ce face ?! — se oţări Rugină. Îi trag lui Fred Jegosu' o lopată peste bot, de-or să-i cadă fildeşii din gură.

— Ar fi şi timpul -- încuviinţă Măciucă pornind pe urmele amicului său, care o zbughise furios din cabină.

— Hei, Fred — se stropşi Rugină la căpitan, care, după ce i se stinsese trabucul, de lene, ca să nu şi-l mai aprindă, preferase să şi-l vâre cu totul în gură şi se apucase să-l molfăie. Ce obăznicie-mi auziră urechile ? Undeva se scufundă un vapor şi-n acest timp 'tălică-ţi îndeşi tacticos trabucu-n cap ?

— Şi ai impresia că dacă n-o să-mi mai mestec trabucul, vasul ăla n-o să se mai ducă la fund ?

— Ia ascultă, băi, Fred ! Eu nu-s membrul nici unui club de gentlemeni şi de făcut am făcut contrabandă în toată lumea asta largă ! Când, însă, e să se scufunde un vapor şi solicită ajutor umanitar, mă pornesc într-acolo, să ştiu că mă ia dracu' şi-ajung, drept răsplată, la bulău. Şi dacă nu schimbi imediat cursul navei spre sud, o s'te iau de gât şi-o s'te dau cu capu' de balustradă de-or să trebuiască s-o frece cinci zile cu şmirghel ca s-o cureţe de creierii tăi.

— Ce-ar fi să renunţăm la aluziile astea tendenţioase — răspunse nervos căpitanul, după care transmise un nou ordin prin tubul acustic : Patru grade la dreapta, cu toată viteza înainte !

— Rugină are dreptate — interveni umflatul de Patterson mai şuşotind, mai fluierând cu glasul lui gâjâit. Eşti

o javră haină, Fred. N-ai ce căuta între aceşti semeni atât de nobili.

— Vă scuip în ochi ! Puteţi aştepta pân' la paştele cailor să vă mai fur eu un alt crucişător ! Nici măcar un torpilor n-aţi merita.

Apăru pe punte şi Măciucă întorcându-se din cabina telegrafistului.

— Vasul care-a cerut ajutor nu mai răspunde la apelul nostru. În schimb, mişună-n eter ordinele cu privire la capturarea noastră şi, cică, dacă nu ne predăm de la prima somaţie, or să deschidă focul asupra noastră.

— Ei ?! — se răţoi Fred, scuipând trabucul clefăit din gură direct în pelerina lui Patterson. Ce-aveţi de gând ? Să vă aruncaţi imediat peste bord şi să vă căutaţi scăparea sau să veniţi în ajutorul unui vas care s-a şi scufundat ?

Rugină scoase revolverul :

— Dacă mai scoţi un cuvânt, Fred, o să-ţi bag zece gloanţe în burtă.

— Hm, mă rog... — îngăimă Fred — da' repede vă mai sare ţandăra, frate. Uite, de-aia nu faceţi niciodată nici o brânză, că nu sunteţi suficient de obiectivi. Părerea mea e să nu ne punem pielea la bătaie.

— Iar noi suntem de părere că nu se face să lăsăm în voia soartei treizeci sau cincizeci de oameni aflaţi la ananghie pe-un vapor care se scufundă !

— Se prea poate. În orice caz, chestiunea asta mai trebuie discutată... — spuse Fred. Poftim ! Uitaţi-vă şi voi. Iată colea ţărmul vestic al insulei şi nici urmă de vapor. S-ar zice că s-a şi dus la fund.

Asta-i lăsă pe ceilalţi fără replică. Suprafaţa oceanului era oglindă acolo unde cu puţin timp în urmă echipajul şi călătorii vaporului avariat încercaseră să se agaţe de vreo scândură purtată de valuri jucând cu ţipete şi rugăciuni deznădăjduite, ultimul act al unei tragedii marine ; iar undele se odihneau nemişcate, aidoma unui monstru sătul, deasupra vaporului mistuit în adâncuri. Cei

mai mulţi marinari de pe „*Balmoral*" trecuseră la viaţa lor prin asemenea grozăvii şi fiecare se gândea acum la ororile unui naufragiu. Li se părea că-n aerul nemişcat răsună încă ţipetele stinse nu cu mult timp în urmă.

La orizont se ivi moţul sângeriu al soarelui într-o frenetică dezlănţuire de reflexe roşii şi violete. Din adâncuri ţâşni la suprafaţă un butoi şi începu să salte voios pe-ntinderea apei. Deci nu trecuse nici un sfert de ceas de când vârtejul din jurul epavei sorbise în abis victimele naufragiului, iar acum scăpau din strânsoarea pâlniei primele obiecte pline cu aer sau mai uşoare decât apa. Într-un punct apa începu să clocotească cu creste albe, să sfârâie, apoi aruncă la suprafaţă bucăţi de lemn, tot felul de obiecte mai mărunte. În mijlocul maldărului de tăndări şi fărâme apăru, agăţată de piciorul unei măsuţe legănate de valuri, o beretă de marinar albă ca zăpada, cu o panglică albastră.

Soarele ca un uriaş trandafir de France, deschizându-şi petalele roşii, se înălţa deasupra munţilor în culori pastel de pe insulă şi, parcă în semn de omagiu pentru cei dispăruţi, razele lui răcoroase poposiră asupra beretei, învăluind-o într-un fascicul violaceu.

Contrabandiştii de pe puntea lui Balmoral, temuta floare a lumii interlope din toate porturile încremeniră uluiţi. Dom' Doctor îşi făcu cruce şi se apucă să mormăie ceva în barbă.

Toţi ceilalţi îşi descoperiră capul.

3

Mai târziu pescuiră o barcă de salvare răsturnată. Pe barcă scria :

„*RADZEER*"

— Păi, asta a fost navă militară ! — exclamă Rugină.

— Ei, vedeţi — se fuduli Fred, care n-avea chef să se dedice prea mult timp vieţii spirituale, deşi, în primele

clipe după ce zărise bereta de marinar, clipise mărunt din ochi şi, scoţându-şi din barbă o chestie lungă şi îngustă de tot, mormăise : „Cumplit... pe cuvânt că-i cumplit... Ei, şi... o beretă... Sinistră privelişte... Şi cumplită... Mai ales cumplită...“ Acum, însă, îşi schimbase optica : „Toate astea-s din cauză că nu mă credeţi că s'teţi nişte tâmpiţi. Deci acest «*Radzeer*» e un vas de război ? Aşadar, nici n-am ştiut că avem de-a face cu fraţii noştri de arme. Bag seama că era să păţim şi noi ca domnul acela trăsnit, care a găsit o viperă-n zăpadă şi, cum nu ştia cu ce se mănâncă zoologia, a încălzit la sîn reptila îngheţată. Dacă apucam să salvăm echipajul Majestăţii Sale, prima lor grijă ar fi fost, bine-nţeles, să ne aresteze, eventual să ne pună-n lanţuri sau, pur şi simplu, să ne azvârle-n apă ca pe un lest de prisos la bordul acestui vapor“.

Nu se ştie cât de brutal ar fi reacţionat compania la acest raţionament cât se poate de logic al lui Fred Jegosu', din cauză că marinarul de cart strigă din gabie :

— Atenţie ! Barcă la tribord ! Uitaţi-vă !

Dinspre malul insulei se apropia o barcă. Părea să fie una dintre bărcile de salvare de pe „*Radzeer*“ rămase intacte. Siliţi de împrejurări, naufragiaţii de la bordul ei doriseră să acosteze pe una din insulele Andaman, însă după ce văzură vasul militar care se apropia de ei, vâsliră vârtos în direcţia lui. De la distanţa care-i separa, le făceau semne cu mâna celor de pe „*Balmoral*“.

— Mda-da, apropiaţi-vă, puişorilor — bombăni Patterson.

— Hm, mi se pare ciudat că-s în barca de salvare a lui „*Radzeer*“ şi-s în uniformă, da' nu-s marinari — observă Fred Jegosu'.

Rugină goni iute ca vântul pe puntea de comandă şi se uită prin binoclu, după care-i scăpă un fluierat.

— Ştiţi cine-s tipii ăia doi din barcă ? Ei bine, contele de Southessex şi căpitanul Bradford de la statul-major — spuse el şi, văzând mutrele nedumerite şi un pic spe-

riate ale celorlalţi, exclamă fără veste : Hopa ! Mi-a venit o idee trăsnet. O să-i luăm prizonieri.

— Ai căpiat ? ! — răcni Cocoşatu'. Vrei să ne spânzure ?

— Tot n-au cum să ne spânzure de două ori — răspunse Rugină — şi de spânzurat tot or să ne spânzure o dată pentru crucişătorul ăsta manglit, de-o fi să ne găbjească. Băieţi ! Haideţi să jucăm o carte mare, am un plan a-ntâia, dar nu mai ardem gazu' acum cu explicaţiile. Vă rog să aveţi încredere-n mine. Poate că pân' la urmă or să ne-atârne pe toţi în ştreang, dar dacă scăpăm, vă asigur eu c-o să ne fie bine la toţi.

— Eu unul am încredere-n Rugină — gâjâi Patterson. Cine n-are, poa' să debarce, să ne lase-n pace.

Căzură cu toţii la învoială să meargă pe mâna lui Rugină.

— E-n regulă. Cocoşatule, du-te-n cabina telegrafistului, la Măciucă — începu Rugină să-mpartă ordine. Dacă ne somează vreun avion, vapor sau port să ne declinăm identitatea, să răspundă că suntem crucişătorul „*Radzeer*" în drum spre Calcutta, cu contele de Southessex şi căpitanul Bradford la bord.

— Aha, mi-a picat fisa — mormăi Fred Jegosu' dând din cap, în timp ce se juca cu barba-i uriaşă, pe care o despărţi în două părţi egale.

După ce Cocoşatu' o luă din loc, Rugină se-ntoarse către marinari :

— Trei dintre voi să facă ordine-n salon şi pe urmă aduceţi două paturi. Iar voi patru coborâţi parâma şi ajutaţi-i pe gagii să urce din barcă.

Cineva îl apucă discret de braţ. Întoarse capul şi-l zări pe Puştiu'.

— N-avem voie să facem una ca asta...

— Te pomeneşti că ţi-e frică ?

— Pentru tine mi-e... — spuse Puştiu' posomorât şi

apoi adăugă tulburat : Pentru că-mi eşti atât de bun prieten.

— Şi să-l lăsăm pe fratele tău să piară ? Află că-i nevinovat în povestea aia. O să-i dovedesc nevinovăţia.

— Ooof !... — fu tot ce mai putu spune. Puştiu', dar puse atâta însufleţire în acest cuvânt, că Rugină roşi tot.

Coborî imediat de pe puntea de comandă. Câţiva zdrahoni din echipaj tocmai îi ridicau la bord pe cei patru naufragiaţi. Erau doi marinari şi doi ofiţeri. Aceştia făcuseră ochii cât cepele văzând marinarii înţoliţi fiecare-n legea lui pe ditamai vasul de război.

— Ce crucişător mai e şi ăsta ? — întrebă uluit Bradford.

— Vă mulţumim de întrebare, e un crucişător foarte bun — răspunse Fred. Văd că pe-al dumneavoastră l-a cam înmuiat vremea asta exagerat de umedă.

În acest moment, din grupul adunat pe punte se desprinse Rugină şi, cu mutra lui pistruiată şi copilăroasă, îi zâmbi căpitanului.

— Am stat şi m-am gândit — spuse el. Petele albe, infime erau între trypano... tripolozele alea, fiindcă cineva a ţinut lamele de sticlă cu o mână plină de făină.

Căpitanul privi uimit în jur.

— Bine, dar acest crucişător... — bâigui Southessex.

— Nu vă mai bateţi capul, excelenţă — interveni Rugină —, crucişătorul ăsta l-am cumpărat cu amănuntul de la un căpitan cartofor.

— Aşadar aţi cutezat să furaţi una dintre navele Majestăţii Sale ? — întrebă pe un ton aspru căpitanul. Nu pricep cum a fost cu putinţă, însă vă previn că pentru treaba asta veţi fi atârnaţi în streang până la ultimul. Şi dacă aveţi impresia că nişte coate-goale şi mate-fripte...

— Uitaţi, domnule căpitan, dacă ambianţa de-acolo nu se ridică la nivelul pretenţiilor dumneavoastră, suntem oricând gata să vă aruncăm peste bord — îl puse Rugină în faţa unei alternative. E de-ajuns un cuvânt.

— Vă somez să vă predați necondiționat, în propriul vostru interes — glăsui liniștit contele. Prin acest gest vă veți ușura pedeapsa.

— Ei, cum e ? — se grozăvi Fred. Tot ei îs deșteptii. Poftim, vipera de care v-am spus.

— Și chiar se dau pedepse ușoare acelora care-l salvează pe un nobil englez și pe un căpitan de stat-major ? — se interesă Rugină. Recunosc că ar trebui prevăzute niște pedepse mai aspre. Și-i aduc la cunoștință domnului căpitan că, dacă n-ar fi existat această adunătură de coate-goale și mațe-fripte, în câteva ceasuri ați fi crăpat de sete pe-o insulă tropicală, pe arșița asta cumplită. Din punctul nostru de vedere, cel mai înțelept lucru ar fi să vă tragem câte un glonț în cap și să vă azvârlim peste bord.

— Aveți dreptate — încuviință contele. Și nu-i timpul pierdut să și treceți la fapte.

— Îmi sunteți simpatic, Excelență — se înclină Rugină —, însă nu același lucru îl pot spune despre domnul căpitan. Dacă m-ar fi lăsat să vorbesc cu Excelența Voastră, poate că astăzi n-am mai fi fost la bordul acestui crucișător și nu v-am mai fi stingherit în momentele solemne ale înălțării voastre la ceruri.

— N-am știut că aveți probleme de discutat cu mine — spuse Southessex și-l privi întrebător pe Bradford.

— Acest om e spion. A venit cu intenții de șantajist...

— Ia fiți atent, știți prea bine că crucișătorul se bucură de jurisdicție teritorială. Dacă mai scoateți pe gură o gogomănie ca asta, vă dilesc la bilă de-o să vedeți în locul punctelor albe numai pete verzi, maro și rozalii pe toate lamelele de sticlă.

Căpitanul duse mâna la buzunarul de la spate și dădu să-și scoată revolverul, însă fu dezarmat pe dată și, dacă n-ar fi intervenit Rugină, s-ar fi trezit cu creierii chiseliță.

— Eu comand aici ! — strigă acesta la echipaj. Băieţi ! Trebuie să vă obişnuiţi cu gândul că de azi înainte sunteţi marinari ai flotei de război şi dacă nu veţi fi în stare să vă purtaţi ca atare, veţi ajunge la spânzurătoare.

— Corect — croncăni Patterson, împroşcându-i cu salivă. La comandă-i Rugină şi toată lumea ascultă de el.

— Atenţiune, drepţi !

Repetiţia fu încununată de succes. Fiecare îşi aduse aminte de tinereţele lui şi luă o poziţie cât de cât regulamentară. Contele, care căuta să ajungă la esenţa lucrurilor, la înţelegerea resorturilor intime ale comportamentului uman, aproape că uită de situaţia lui de moment şi urmări cu interes anturajul acesta ciudat. Îi reţinu atenţia faptul că un bătrân nespus de jegos şi de zdrenţăros împarte comenzi ca la carte prin tubul acustic de pe puntea de comandă, mestecând în acest timp bucată cu bucată, ca pe-o ciocolată, un trabuc lung. Constată că timonierul pilotează ca un as nava lansată într-un rondou, cu toată viteza, schimbându-şi acum cursul către nord-vest. Dacă n-ar avea această înfăţişare grotescă, dacă n-ar fi atât de diferiţi ca vârstă şi atât de zdrenţăroşi şi de duri, aceşti marinari ar putea constitui un echipaj cu adevărat demn de un crucişător. Ce-o fi în mintea lor ? Că se pot plimba după bunul lor plac, fie şi numai pentru câteva ceasuri, la bordul unui crucişător furat, pe întinderea Oceanului Indian, unde mişună atâtea vase militare britanice ? Că doar nu par să fie proşti ca noaptea.

— Cocoşatule ! — strigă Rugină. Te ocupi de cazarmare şi cazare. Ai rangul de caporal. Ia patru băieţi şi conduceţi-i pe prizonierii noştri. Pe domni în salon, iar pe cei doi marinari în dormitorul echipajului. Care se-atinge de prizonieri, îi scoţi un ochi, după regulament. Dacă vreunul dintre prizonieri încearcă să evadeze, puneţi-i cătuşe. 'Ţeles ?

— Umil vă raportez : 'ţeles — răspunse Cocoşatu'

luând poziţia de drepţi. Apoi se-ntoarse pe călcâie şi strigă : Murdock, Haynes, Toby, Ciupitu', la mine ! Drepţi ! Direcţia prizonieri ! Înainte marş !

Porniră în formaţie. Contele îl ţinea strâns de braţ pe căpitan, silindu-l să păstreze formaţia. Nu-i plăceau ieşirile belicoase şi vedea bine că nici n-ar avea rost să se dea în spectacol. Aşa, măcar, el încă mai avea asupra lui revolverul şi, cine ştie, poate că odată şi odată o să-i prindă bine.

— Tirbuşon ! Martin ! Fleancă ! — ordonă Rugină. Căutaţi în magazie uniforme şi echipament pentru tot echipajul. Butelcă, Gâtuitoru' şi Aţă, fixaţi de parapet instalaţia pentru curăţirea chilei. Aduceţi din depozit vopsea albă şi vopsea neagră. Vă aşezaţi pe schelă, ştergeţi cu email alb numele „*Balmoral*" şi scrieţi negru pe alb „*Radzeer*".

Ceilalţi tăcură câteva clipe şi într-un târziu, pricepând ce vrea să zică Rugină, izbucniră în urale şi începură să ţopăie de bucurie.

— Copii ! Totul depinde de voi, de supunerea voastră oarbă şi de disciplina militară de la bord. Nu uitaţi că trebuie să răzbim dincolo de Calcutta şi alte câteva mari porturi, unde, la cea mai mică greşeală, s-ar observa că nu sunteţi matrozi ai flotei militare.

— Preasupus vă raportez, domnule căpitan — spuse Gâtuitoru', unul dintre cei mai temuţi cuţitari care şi-au făcut vreodată veacul prin porturi —, că vom fi cei mai supuşi şi minunaţi matrozi.

— Pst ! — îl opri Rugină. Mă confunzi. Eu nu-s căpitanul lui „*Radzeer*".

— Spuneţi-i Excelenţă — interveni Patterson gâfâind.

— Nici aşa nu-i bine — spuse Rugină. Băgaţi la bibilică : eu sunt căpitanul Bradford, iar el e contele de Southessex — urmă el arătându-l cu degetul pe Puştiu'.

— Hai că-i grozav tipu' — recunoscu Fred Jegosu' în şoaptă.

CAPITOLUL CINCI

Botczul vaporului. Fred Jegosu' își leapădă jegul. Rugină aduce în discuție cazul Tom Leven, trântește o pledoarie superbă în sprijinul lui și scoate un geam din ramă. Crucișătorul a dispărut, dar se simte excelent. Prima escală, Calcutta.

1

Fred Jegosu' fu numit căpitanul crucișătorului. La început se bucură din toată inima, căci pe vremuri și el fusese ofițer pe un crucișător, însă ulterior dădu de belea, fiind supus unor constrângeri înfiorătoare, de pe urma cărora se alese cu o baie zdravănă. Baia și igienizarea aveau să ducă la tot felul de complicații mai mărunte, însă în cele din urmă forța brută și munca de lămurire și-au atins scopul. Tot echipajul se îmbăie și își tunse cât de cât lațele slinoase care le cădeau peste urechi și pe ceafă, încercând să satisfacă toate cerințele igienice impuse de marina militară britanică. Pe urmă, toată lumea își căută în magazie lenjerie, haine și încălțăminte pe măsură, treabă deloc ușoară. Uniforma căpitanului trebui modificată ca să poată fi îmbrăcată de Fred Jegosu', însă pe Dom' Doctor uniforma de secund venea ca turnată. De pe vapor nu se descărcase nimic în Ceylon. Aveau îmbrăcăminte, încălțăminte, armament, muniție, medicamente în cantități îndestulătoare.

Veni apoi rândul instrucției, al pregătirii militare generale. Treaba mergea șnur. La urma urmei, nu erau decât marinari de meserie și ajunseseră să-și vadă visul cu ochii ca în povești. Purtau uniformele din dotarea marinei britanice și, aidoma copilului care se joacă de-a armata, proiectându-și închipuirea către viitor, ne putem imagina

că și acești bărbați, care în tinerețe slujiseră în marină și, cel mai adesea, în marina militară, luau în serios această joacă de la bordul unui vas de război, mânați de-o nemaipomenită ambiție izvorâtă din împlinirea unui vis până mai ieri irealizabil.

Cu toate astea, disciplina militară fu încălcată vremelnic, atunci când pe puntea de comandă își făcu apariția surâzând Fred Jegosu', cu fireturi aurii la caschetă, cu o barbă lungă și albă, albă ca aripile îngerilor, cu obrajii incredibil de curați. Era însoțit de secund și de ofițerul-mecanic, aceștia din urmă purtând pe piept o întreagă panoplie de ordine și decorații.

Puțin a lipsit ca echipajul să nu-l întâmpine cu salve de onoare. După ce-l recunoscură, marinarii izbucniră în urale însuflețite. Fred dădu din cap zâmbindu-le cu gingășie, apoi ținu această scurtă cuvântare :

— Soldați ! — începu el asemeni lui Napoleon. Acum, cînd stau proțăpit pe-această punte de comandă și mă uit plin de mândrie la adunătura voastră pestriță, urez tuturor baftă în tâmpenia asta, cu care ne putem făli ca fiind nepereche în istoria omenirii. Regret, nu vă pot îndemna să fiți și de-acum înainte la fel de cinstiți și de cumsecade ca până acum, dar vă atrag atenția că după ce mi-am lepădat uniforma am devenit un ticălos și după ce-mi voi lepăda iarăși uniforma voi redeveni tot un ticălos, însă atâta timp cât o port, și asta-i valabil și pentru voi, se cheamă că-s din nou ofițer, iar voi toți sunteți militari. Jur pe Dumnezeu din ceruri să-l spintec până-n gât pe cel ce va comite vreo fără-de-lege îmbrăcat în această uniformă. Mă cunoașteți foarte bine, așa că puteți da crezare spuselor mele. Ne-am angajat să salvăm o viață de om în schimbul unei sume de bani. Asta nu-i o fără-de-lege. Cel care în timpul expediției se va preta la alte fapte e ca și mort.

Echipajul răspunse cu aclamații, după care Dom' Doctor se apropie de căpitan, îl salută regulamentar și raportă :

— Raportez : efectivul se ridică la optsprezece oameni.

— Liber.

Fred Jegosu' scoase satisfăcut un trabuc din buzunarul de sus al vestonului, însă îl băgă încet la loc. Îşi aminti că pe puntea de comandă nimeni n-are voie să fumeze.

„...identificaţi-vă... numele crucişătorului... misiunea... aici... avionul militar... 146..."

Măciucă era la datorie în cabina radiotelegrafistului, în uniformă, şi răspunse pe dată :

„...crucişătorul... «*Radzeer*»... direcţia Calcutta... la bord cu Excelenţa Sa contele de Southessex..."

„...mulţumesc... crucişătorul «Balmoral»... a fost fu..."

„...am auzit... am fost pe recepţie... nu ştim nimic..."

Avionul zbură suficient de razant pentru ca pilotul să poată distinge clar prin binoclu splendida navă sclipitoare în bătaia soarelui, despicând cu prova, suprafaţa netedă a mării, gonind cu toată viteza către Calcutta, iar pe punte se desluşeau uniformele albe ale marinarilor şi pe bord numele frumos caligrafiat al crucişătorului:

„*BADZEER*"

2

— Nu pricep — bombăni Bradford. Suntem survolaţi de avioane, văd pe hublou tot felul de vase militare şi toate lasă „*Balmoral*"-ul să le treacă pe sub nas. Sentâmplă ceva de-a dreptul scandalos.

— Aşa-i — îi dădu dreptate contele. Cred că ştiu, însă, ce s-a-ntâmplat. „*Radzeer*" s-a scufundat şi ăştia au scris pe cocă numele lui. La toate mesajele primite prin radio spun că-s în drum spre Rangoon, avându-ne pe noi

la bord. Nu-s deloc proşti, amice. Un singur lucru aş vrea să ştiu şi anume, ce au de gând să facă cu noi...

— Şi de unde ştiu ce destinaţie aveam ?

— Chiar nu-ţi dai seama ? Nu-ţi mai aminteşti de noaptea în care am discutat despre generalul Kvang, la bordul vaporului care ne ducea la Colombo ? Am discutat despre misiunea noastră, potrivit căreia, în locul unei intervenţii militare anglo-franceze, urma să încheiem pace cu Kvang. Nu ţii minte că tocmai atunci s-a produs un scurt-circuit ?

— Ba da...

— Ei bine, află că discuţia noastră a fost ascultată de cineva care-a stat ascuns în cabina dumitale şi care, în momentul scurt-circuitului provocat de un complice, a profitat ca să se evapore de-acolo.

— Bravo !...

Exclamaţia îi aparţinea lui Rugină, care până-n momentul acela trăsese cu urechea din uşa cabinei şi acum intrase înăuntru.

— Chiar de-ar fi să rupeţi orice legătură cu armata, dumneavoastră, Excelenţă, v-aţi putea reprofila oricând ca detectiv.

— Chiar trebuie să-ţi suportăm compania ? — îl întrebă Bradford pe un ton tăios.

— 'Tălică nu, bătrâne. 'Tălică ţi-ai dat o dată-n petic. Nu m-ai lăsat să mă prezint în audienţă la conte şi n-aveai dreptul să faci una ca asta... Mucles !

— Bagă de seamă, să nu scap de-aici, c-o să te trimit la spânzurătoare.

— Excelenţă — începu Rugină cu o reverenţă —, m-am prezentat în audienţă la Colombo şi am avut parte de un refuz brutal. Din câte ştiu, însă, un veritabil nobil englez acceptă discuţia cu orice persoană care-l abordează la modul civilizat. Să facem abstracţie de faptul că-n clipa de faţă sunteţi prizonierul meu. Aş dori să

mă ascultați în legătură cu situația unui militar condamnat la moarte. În caz că domnul căpitan a procedat corect și nu puteți da curs cererii mele, mă retrag pe loc și nici c-o să vă mai deranjez de-acum încolo.

Contele rămase câteva clipe pe gânduri.

— Oricum, domnul căpitan avea dreptul să ia măsuri în jurul persoanei mele. Poate că, totuși, a dovedit prea multă rigiditate față de dumneata. Dacă dorești să discutăm și nimic mai mult, mă rog, ai acum prilejul s-o faci. Te rog, domnule doctor... Verhagen...

— O să-mi faceți o onoare deosebită, Excelență, numindu-mă Rugină — îl corectă surâzător roșcovanul —, domnul căpitan oricum a și constatat că, în calitate de medic, nu mă pricep nici măcar să vin de hac unei picături de sânge cu picățele albe, prinsă între două lamele de sticlă.

— Poftim — îl invită contele așezându-se.

Căpitanul Bradford bătea nervos darabana cu degetele. Pe Rugină acest lucru îl deranja în chip vizibil și începu să vorbească cu poticneli.

— Acum doi ani... dacă nu mă-nșel... de fapt, nici n-am cum să nu mă-nșel, că acum doi ani... transportam mărfuri pe care uitam să le trec prin vamă... am avut atunci parte de niște neplăceri vremelnice, așa că am stat o jumătate de an la Port Said pe cheltuiala statului... Așadar, n-am cum să-mi amintesc, însă anul ăsta, pe când mă îndeletniceam cu evitarea vămilor grecești, m-am întâlnit cu Puștiu'... adică... — se opri și apoi explodă : Excelență ! Tom Leven e nevinovat !

— Vorbește la obiect, amice, în această clipă eu nu sunt prizonier, dumneata nu ești pirat, suntem într-o audiență, prin urmare, spune-mi ce ai de spus. Ce legătură există între dumneata și Tom Leven ?

— Persoana de care ați avut amabilitatea să vă aduceți aminte, domnul acela cu fețișoară de fată, fata aia cu înfățișare de domn este fratele... sora lui Tom Leven...

Degetele lui Bradford se opriră o clipă, spre ușurarea lui Rugină. Pe urmă, însă, acesta continuă să bată darabana în geamul hubloului.

— Aha. Va să zică tânărul domn e de fapt o tânără domnișoară. Dacă nu mă-nșel — reflectă contele —, o cheamă Edith Leven. Parcă ăsta-i numele surorii nefericitului căpitan. Și cum de-a ajuns printre tică... vreau să spun printre marinarii din flota militară ?

— Hm... Păi atunci, s-o iau de la capăt.

Și Rugină povesti de-a fir a păr istoria societății pe acțiuni. În mod cu totul regretabil, cu toată strădania lui de-a rămâne sobru, contele se porni să râdă în hohote, de trosnea scaunul sub el, atunci când, rînd pe rând, făcu cunoștință cu Barosanu', cu Faraonu' și, în cele din urmă, cu Fred Jegosu', care jucase la ruletă fondul de investiții și, constrâns de-o obligație morală, „împrumutase" un crucișător al Amiralității.

Bradford îl săgetă cu o privire aspră, plină de reproș. Pfui ! Orice ar scrie ziarele despre el, nu-i decât un copil cu caș la gură. Un licean în uniformă ! Oribilă poveste, stupidă și imorală, pe care orice militar disciplinat nu poate decât s-o condamne... Le-ntoarse dispreţuitor spatele și continuă să bată darabana, din ce în ce mai mărunt și mai enervant.

— La Colombo am citit ziarele britanice — urmă Rugină — și chestia aia pe care-o face poliția... cum îi zice... ăă... când îl pun pe om să joace cum a început toată povestea și pe urmă să scoată cuțitul, să arate unde l-a pocnit pe unul și cum l-a înjunghiat pe celălalt... adică, la asta-i zice, ăă...

— Te referi la reconstituire, nu ?

— Pe cuvânt de onoare, Excelență, că-n persoana dumneavoastră poliția a pierdut un mare detectiv. Exact la asta mă gândeam. Am reconstituit toată afacerea. Acolo unde-i vorba de chestiuni militare vă rog să nu luați în serios ceea ce vă voi spune. Pornesc de la ipo-

teza că Tom Leven a avut dreptate şi că un militar a pus-o pe Helen Aldington să-i copieze toate schiţele. Pentru ca invenţia lui Tom să dea chix, aceasta a trebuit să-i fure două desene cu totul. Să zicem că i-a pus pe tavă invenţia celuilalt ofiţer, care a prezentat-o superiorilor ca aparţinându-i lui. Sunteţi mult prea tânăr, Excelenţă, ca să vă pricepeţi la femei. Tot timpul doresc să aibă garanţii, să se ştie în siguranţă. Mereu se tem să nu fie înşelate... Trebuie să recunosc că, în parte, au şi ele dreptate... Aşadar, această femeie i-a cerut celui pentru care l-a trădat pe Leven s-o ia de nevastă ori să-i ofere o sumă însemnată — într-un moment în care invenţia era de-acum în atenţia superiorilor, însă înainte de a-i fi dat acestui ofiţer ultimele două schiţe. Din această cauză a eşuat testarea invenţiei. Între timp, Tom Leven a aflat că mai există o persoană care se dă drept inventatorul minei telecomandate şi a dat fuga acasă la femeie. Trebuie că era într-o stare teribilă. Şi-a pus revolverul pe masă şi a anunţat-o pe cucoană că dacă în cinci minute nu capătă înapoi desenele o împuşcă precum un tată de familie o coajă de ou la tir, la bâlci. Probabil că se vedea cât de colo că nu glumeşte, aşa că tipa i-a dat desenele în doi timpi şi trei mişcări, poate că el a mai apucat s-o înjure sănătos, după care a fugit la un prieten, să se sfătuiască cu el. Pesemne că femeia îi spusese şi cine-i colegul care-l lucrase. Schiţa apărută în ziar arată că blocul are şi o ieşire de serviciu, care dă într-o grădină. Şi-acum... după părerea mea, dacă Tom Leven ar fi fost asasinul, ar fi luat la plecare pălăria şi revolverul şi ar fi ieşit pe uşa din spate. Dar el n-avea nimic de ascuns. A plecat furios pe uşa din faţă. A comandat un taxi. Este, deci, improbabil să fi ucis. La puţin timp după aceea, pe uşa din spate a intrat celălalt ofiţer. Eventual un complice de-al lui. Deşi înclin să cred c-a fost chiar el în persoană, adică cel care furase invenţia. Dacă o să-i puricaţi niţel situaţia financiară, o să descoperiţi că era plin de datorii. Prin urmare, a sosit ofiţerul. A urcat la Helen Aldington. Aceasta, de bună

seamă, l-a primit cu lacrimi în ochi şi n-a mai contenit cu reproşurile. Ofiţerul a prins de veste că Tom Leven a luat cu sine cele mai importante două schiţe. Deodată ochi i-au căzut pe pălăria şi revolverul lui Tom Leven. Şi-a dat seama că pe el nu-l văzuse nimeni intrând în bloc şi că Tom plecase pe uşa din faţă. A zărit şi coupe-papier-ul... O împunsătură a fost de-ajuns pentru ca martorul numărul unu, care ştia (că doar ea o furase) că invenţia îi aparţine lui Tom Leven şi care ştia şi chestiuni mai deocheate despre acest ofiţer, a căzut mort...

— Destul ! — îl opri contele pe un ton dur. Chipul îi era cuprins de o uşoară paloare şi părea sumbru. Vorbeşti prostii, domnule...

— Ba nu ! Ba nu ! — se-ntoarse Bradford cu faţa la ei. Continuă ! Deci, după părerea dumitale, ucigaşul e una şi aceeaşi persoană cu ofiţerul care a prezentat o invenţie asemănătoare celei a lui Tom Leven.

— Exact ! Şi am să dovedesc acest lucru...

— Şi ştii cine-i ofiţerul ăla ?

— Nu ! Dar nu-mi doresc decât să aflu cine e.

— Ţi s-a împlinit dorinţa — spuse calm Bradford — eu sunt acela !

3

— Nu mi-a făcut nici o plăcere să ascult toată povestea asta şi nu o pot considera, firește, decât o aiureală. Nu trebuie să pui totul la suflet, Bradford. Tipul are o imaginaţie bogată...

— Eu cred că-i agent provocator, aflat în slujba unei puteri inamice — răspunse Bradford. Abia aşteaptă să amestece ofiţerimea britanică într-o afacere murdară.

În cabină intră Cocoşatu' şi salută regulamentar ; era însoţit de patru marinari înarmaţi.

— Respectuos vă rog să poftiţi pe punte, la plimbare, fiindcă, odată ajunşi în rada Calcuttei, nu veţi mai putea părăsi cabina.

Prizonierii se supuseră fără crâcnire. Începură să se preumble pe punte. Contele de Southessex îi privea pe furiş pe bărbaţii de la bordul crucişătorului. Erau marinari sadea, fără cusur. Toate serviciile păreau a fi efectuate după litera regulamentului. Vasul sclipea de curăţenie şi căpitanul de pe puntea de comandă, cu o pădure de decoraţii atârnate pe veston, cu barba lui albă ca neaua, ar fi putut trece drept comandant de flotă la bordul unei nave-amiral. Secundul făcea revista de front, inspectând echipajul aliniat după tipic în ajunul unei debarcări. Îi zări pe Rugină şi pe băiatul pe care-l mai văzuse cândva. Le făcu semn să se apropie. Între timp ajunseră la locul inspecţiei şi, zărindu-l pe conte, Dom' Doctor strigă „Atenţiune, drepţi !" şi apoi „La umăr, arm' !" Fără îndoială că Bradford l-ar fi condamnat pe tânărul colonel, dacă ar fi ştiut cât de mult îi plăcea acestuia conduita banditilor asociaţi în societatea pe acţiuni.

— Spuneţi-mi — îi interpelă el pe Rugină şi pe Puştiu', care se apropiară grăbiţi —, cum vă-nchipuiţi, totuşi, c-o s-o scoateţi la capăt cu aiureala asta ? Aveţi de gând să asediaţi Rangoon-ul ?

— Eventual aranjăm o mică invazie — răspunse Rugină. Avem un plan a-ntâia.

— Ei, ia povestiţi-mi-l şi mie — îl îndemnă tânărul şi pe chip îi miji un zâmbet numai gîndindu-se la ceea ce avea să audă.

— E nemaipomenit de mişto — începu Rugină zâmbitor. Vasul soseşte la Rangoon şi acolo este aşteptată vizita adolescentinului colonel şi a căpitanului de stat-major.

— Iar aceştia nu-şi mai fac apariţia — zise contele molipsindu-se, fără să vrea, de voioşia lui Rugină.

— Ba cum să nu ! Păi tocmai asta-i cioaca ! Puştiu', acest domn cu înfăţişare de fetişcană, o va întruchipa pe

Excelenţa Voastră, iar eu o să-i fiu aghiotant, transpunându-mă în persoana atât de antipatică a căpitanului Bradford. Mişto, nu ? !

Contelui îi îngheţă zâmbetul pe buze. Povestea asta nu i se mai părea deloc hazlie.

La orizont se ivi un crucişător cu bordajul sclipitor în lumina soarelui şi escorta îi însoţi pe cei doi prizonieri până-n salon.

— Închide, băiete, hubloul ăla — îi porunci contele matrozului înarmat pus la dispoziţia lor.

— Respectuos să raportez că-i închis,

— Dar de unde dracu' vine curentul ăsta ? — se oţărî tînărul. Ia vezi, poate că nu-i închis ca lumea.

— Ba-i închis, numai că adineauri Rugină a scos geamul din ramă. După-amiază o să-l punem la loc.

Căpitanul privi pe fereastră şi chipul îi fu cuprins de-o paloare cadaverică ; simţi că i se taie genunchii şi se aşeză imediat pe un scaun.

4

Ancorară în rada portului Calcutta. Echipajul se adunase în jurul turelelor şi cânta un marş ostăşesc.

În zare se zăreau cheiurile.

Bărci cu motor şi ambarcaţiuni cu pânze trecură pe lângă ei în amurgul arămiu, jilav şi călătorii de la bordul lor priviră zâmbind grupul de „marinari militari". care cânta plin de voioşie. La un moment dat Cocoşatu' începu să cânte şi la banjo. De vas se apropiară câteva pirogi zvelte şi precupeţii băştinaşi îi îmbiară cu coşuri de fructe exotice învelite în frunze verzi de betel. Marinarii cumpărară vreo şase coşuri şi aruncară în apă bănuţi de aramă pe care ţângăii malaiezieni se repeziră cu ţipete să-i pescuiască. Fură apoi înconjuraţi şi de câteva jonci încărcate

cu obiecte de artizanat. Marinarii din flota militară cumpără de multe ori tot felul de fleacuri pentru iubitele lor. Iar în acest timp Măciucă transmitea pentru a o sută cincizecea oară coordonatele navei, având grijă să adauge că îl transportă pe contele de Southessex la Rangoon... având-o la bord... pe Excelența Sa... din Calcutta... cere... amânarea... întrevederilor... oficiale... și protocolare... furtună... noaptea trecută... se simte slăbit... «*Radzeer*»... «*Radzeer*»..."

„...«*Balmoral*»... semnalat la Sabang... înainta în direcția sud-est... raportați... ce știți... Amiralitatea... Calcutta..."

„...în largul... insulei Borneo... interceptat un cuirasat... l-am somat să oprească... a dispărut... mare distanță... direcția nord-est... cu toată viteza... avem ordin... destinația Rangoon... n-am putut continua urmărirea... altceva nu mai știm... «*Radzeer*»... «*Radzeer*»... «*Radzeer*»..."

După aceea fură lăsați în pace. Datorită misiunii pe care o avea de îndeplinit și datorită înaltelor oficialități de la bordul lui, «*Radzeer*» își putu continua drumul cu o indolență ieșită din comun, în ciuda iureșului dezlănțuit în căutarea crucișătorului pierdut ; acest drum era mai presus de orice scandal, dată fiind importanța lui militară.

Înainte de-a porni însă mai departe, căpitanul vasului și chipeșul lui secund coborâră pe uscat la Calcutta. Îl căutară pe un amic de-al lui Fred Jegosu', care avea la periferia orașului o veritabilă instituție de lucruri tăinuite. Aici se înzestrară, pe proces-verbal, cu tot felul de veșminte pe care, după regulament, nu le pot purta decât căpitanii și coloneii de stat-major. Rugină ținu morțiș să ia și câte o pereche de mănuși albe, căci, potrivit instrucțiunilor militare, la diferite ceremonii corpul ofițerilor trebuia să poarte mănuși.

Pe seară, pasagerii motonavelor și ai iolelor din radă urmăriră cu interes exercițiul de alarmare de la bordul crucișătorului „*Radzeer*", în timpul căruia echipajul se alinie pe punte și se împărți pe subunități și comparti-

mente, iar căpitanul dădu câteva ordine prin tubul acustic de pe puntea de comandă şi, cine ştie din ce cauză, scoase un trabuc din buzunarul vestonului, însă îl puse la loc ; matrozii viguroşi alergau pe punte trăgând odgoanele, ancora se ridica în lăcaşul ei zornăindu-şi lanţul şi luna apărea pe cer, învăluind în razele ei sclipitoare crucişătorul care pornea cu toată viteza către Birmania.

CAPITOLUL ŞASE

Rugină se declară satisfăcut de primirea care i se face. Nu ştie să combată, însă, planul de bătaie al francezilor. Un marinar le pricinuieşte mari necazuri. Masa rotundă în locul spânzurătorii. Adevărul e important şi-atunci când n-are nici un rost. Este consemnat într-un proces-verbal.

I

Rangoon este un port aşezat la intrarea în Birmania, în golful de la vărsarea fluviului Irrawaddy în Oceanul Indian. Singura zonă cu aspect relativ european a acestei localităţi semiprimitive o constituie aleea de pe litoral, trasată cu nisip galben şi pietriş şi străjuită de palmieri şi agave. Pe această alee se afla şi fortăreaţa garnizoanei din Rangoon. Cu ocazia acestui eveniment deosebit în viaţa garnizoanei, drumul era luminat cu felinare puternice.

În faţa soldaţilor din Legiunea Străină, pe chipurile cărora se citeşte încordarea, stau patru ofiţeri la fel de tensionaţi, iar în faţa întregii formaţii, ceva mai destins,

colonelul Lorien, comandantul fortăreței. În dreapta gărzii de onoare stă aliniată fanfara și comanda regimentului de legionari, iar în spatele cordonului mulțimea de gură-cască băștinași, pe jumătate despuiați. Deodată la intrarea în golf își face apariția *„Radzeer"* cu toate luminile aprinse la bord, cu echipajul aliniat în vederea acostării. În fața formației se află secundul și boțmanul. Pe puntea de comandă, cu toate decorațiile pe piept, stă căpitanul împreună cu contele în uniformă de paradă, celebru pentru înfățișarea lui încă adolescentină, și un căpitan de stat-major roșcovan.

Răsună un răpăit scurt și soldații iau poziția de drepți. Doi dintre ofițeri scot săbiile și rămân cu privirea ațintită la dreapta, comandantul duce mâna la chipiu și toată suflarea încremenește ca un tablou. Fanfara militară începe să intoneze imnul britanic. Crucișătorul strălucitor se apropie de chei cu echipajul într-o formație albă ca neaua perfect aliniată, în aer răsună acordurile muzicii, căpitanul navei și cei doi ofițeri de stat-major englezi, neclintiți, dau onorul. Se sting și ultimele acorduri ale imnului.

Bumm !... Bumm !... Crucișătorul *„Radzeer"* trage două salve de tun în semn de salut. Cele patru avioane de vânătoare franceze trimise în întâmpinarea lui îi răspund la salut trecând în zbor razant deasupra punții. Rugină șoptește impresionant :

— Niciodată n-am avut parte de-o asemenea primire...

Lui Pușțiu' pur și simplu i-a pierit grăiul de spaimă cât și datorită faptului că pentru prima oară, sub influența unor amintiri plăcute, de demult, s-a mai înmuiat întrucîtva și Fred Jegosu'. Deodată strigă ceva în tubul acustic și motorul crucișătorului, care înaintează la jumătate din capacitate, începe să trepideze, se poticnește, răsuflă ușurat, iar secundul dă un ordin, se aude zornăit de lanțuri, gheara de pisică se afundă în apă, se aruncă odgoanele pentru a fi legate de babalele de pe chei, nava intră în marșarier lent și, în cele din urmă, este coborâtă pasarela.

Fanfara intonează *La Marseillaise*. Răsună un ordin ferm şi gazdele încremenesc în poziţie de drepţi.

...Contele şi căpitanul, temporar transferaţi în depozitul de muniţie, compartimentul cel mai izolat al calei, ascultau posomorâţi paşii de defilare, muzica şi salvele ce răsunau sus, deasupra lor. Nu le dădea deloc pace gândul că se vor face de ocară şi încă în stil mare.

2

Comandantul şi căpitanul care urcară cu pas sprinten la bordul navei fură întâmpinaţi de Excelenţa Sa şi de ofiţerul de stat-major în popota pavoazată a ofiţerilor, unde un marinar se grăbi să-i servească cu sandvişuri şi răcoritoare. Era un zăduf să te lovească damblaua şi nu alta, însă ofiţerul de stat-major purta mănuşi albe (în virtutea unei prevederi ce nu se referă, însă, şi la colonei). Mă rog, o fi un tip conservator. E curios că nu se dezlipeşte nici o clipă de cravaşă. În timpul recepţiei o ţine pe scaun, în spatele lui. Contele aduce întocmai cu imaginea pe care şi-au format-o despre el din auzite. Într-adevăr, nimeni n-ar zice că acest băiat delicat, subţire e un excelent militar şi diplomat. Timp de-o jumătate de ceas discutară despre ocean, despre ciclon ; contele era distant şi taciturn, însă căpitanul părea un tip simpatic, hazliu.

— Emiţătoarele britanice caută de zile-ntregi nu ştiu ce navă pierdută — spuse comandantul. Cum se poate una ca asta ?

— Nu ştiu — răspunse Rugină. Anglia are multe vase de război şi la ultimul inventar au băgat de seamă că lipseşte unul. S-a rătăcit pe undeva.

Umorul căpitanului de stat-major stârni hohotele de râs ale francezilor care îl apreciară în sinea lor pentru replica spirituală cu care parase o întrebare atât de deli-

cată. Comandantul nici nu mai aduse în discuţie această afacere jenantă, ci îşi luă un rămas-bun cordial de la confraţii englezi şi coborî pe uscat.

...Curând „*Radzeer*" porni pe fluviu, în amonte, cu destinaţia finală Mandalay.

Primirea de care avură parte la Mandalay o întrecu în strălucire pe prima. Mai întâi avu loc trecerea în revistă a companiei de birmanezi desculţi, a soldaţilor din Legiunea Străină îmbrăcaţi în uniformă de paradă şi a unui întreg regiment de spahii călări. Bolta cerului fu împestriţată de lumina a cinci sute de rachete la apariţia lui „*Radzeer*" şi cele douăsprezece salve de tun trase din fortăreaţa garnizoanei curmară cu câte un bubuit zumzetul roiului de avioane care însoţeau crucişătorul zburând la joasă altitudine. Răsunară acordurile unei goarne... Apoi imnul britanic... „*Radzeer*" trage cinci salve de tun... *La Marseillaise*... şi crucişătorul ancorează. În acest moment focuri bengale verzi, roşii şi galbene luminează zidurile groase ale turnurilor fortăreţei din Mandalay. Temperatura se ridică la şaizeci de grade. Palmierii cu frunzele lor unsuroase dau din cap vlăguiţi şi crocodilii din undele fluviului Irrawaddy fug care-ncotro din calea tămbălăului. Pasarela este coborâtă pe mal şi înalţii oaspeţi îi salută afabil pe ofiţerii sosiţi în întâmpinarea lor. Toată lumea îl soarbe din priviri pe diplomatul-militar cu înfăţişare copilăroasă, care, în urma acordului dintre Anglia şi Franţa, va deveni vice-regele uneia dintre provinciile Birmaniei. Corespunde întru totul descrierii care le-a ajuns la urechi. Zici că-i un copilandru frumuşel. Aproape că se năruie sub apăsarea uniformei cu fierturi aurii, de gală, pe care străluceşte Ordinul Jartierei. (Prietenul din Calcutta al lui Fred Jegosu', neavându-l în stoc în depozitul lui, fusese nevoit să-l fure din hotelul Stamford, de pe uniforma de paradă a unui prinţ, pentru a-i face pe plac lui Fred).

Trecerea în revistă a efectivelor !

Pământul se cutremură sub celebrii paşi de defilare ai Legiunii Străine. Cine nu i-a văzut nici nu-şi poate închipui aceşti paşi lungi, cu piciorul perfect întins. De obicei, în timpul fiecărei perioade de instrucţie dau ortul popii câţiva recruţi. În urma lor, la semnalul asurzitor al goarnei, pornesc în pas alergător, cu puştile deasupra capetelor, combatanţii desculţi, urmaţi de trei toboşari care bat întruna cadenţa. Trece apoi în galop regimentul de spahii (toate chipurile din formaţie fiind aţintite asupra lui Puştiu'). Pe urmă trec vânătorii senegalezi, cu petliţe verzi, cu puşca rezemată pe umăr sprijinită-n palmă ; la fiecare pas despică aerul cu mâna stângă şi toate capetele tuciurii se-ntorc spre Puştiu'.

Comandantul observă că-n atmosfera stătută, înăbuşitoare a serii, pe chipul „colonelului" britanic strălucesc broboanele de sudoare şi cască de-i trosnesc fălcile. De aceea îi adresează doar câteva cuvinte, la care Puştiu' îi mulţumeşte în două fraze învăţate dinainte şi apoi „contele" englez şi generalul francez urcă într-o maşină, iar căpitanul de stat-major roşcovan şi comandantul garnizoanei locale într-alta şi coloana oficială porneşte către reşedinţa guvernatorului.

În depozitul din cala lui „*Radzeer*", cei doi militari păziţi cu arma-n mână se învârtesc de colo-colo cu feţele albe ca varul. Aud larma de-afară, salvele şi parada militară. Doamne sfinte ! O să iasă scandalul secolului când o să se descopere această potlogărie. Şi mai devreme sau mai târziu tot o să se descopere.

3

Clima ucigaşă a Birmaniei impune o etichetă mai puţin obişmuită. În această regiune a lumii nu se poartă dineurile şi toasturile interminabile, întrunirile sărbătoreşti de-o zi şi-o noapte. Ţinuta de protocol devine jilavă cât ai clipi din ochi, hainele se lipesc pe trupurile năduşite, nu se pot mânca multe feluri de mâncare şi nici

nu-i voie, iar discuţiile în uniformă sunt o aberaţie. Aici în fiecare zi plouă torenţial opt-zece ore, apoi temperatura sufocantă de cincizeci de grade învăluie întreaga natură într-o baie de aburi, în timp ce solul elimină sub forma vaporilor umezeala absorbită. Şi cum solul, de mii de ani, nu-i altceva decât humus în putrefacţie, aburii emanaţi au un miros greu, de hidrogen sulfurat şi de amoniac. Regiunea aceasta ai zice că-i malformată, imbecilă, aici până şi copacii au o formă stranie, luna ca o gondolă are partea convexă în jos, băştinaşii sunt nişte schelete ambulante, abia-şi târâie paşii, sunt obosiţi. Încheieturile, articulaţiile, suturile oaselor craniene sînt săgetate de junghiuri reumatice pricinuite de atmosfera umedă, apăsătoare, transformată în saună de lumina lampioanelor colorate. Până şi pe vreme senină de pe streşinile caselor picură stropi de apă, până şi piesele metalice mustesc de apă iar rufele spălate, întinse la uscat, nu se usucă niciodată. Câte un ofiţer nou-venit în colonie constată cu stupoare că briciul care cu două zile în urmă, pe întinderea Oceanului Indian, era într-o stare perfectă, acum e ruginit în ultimul hal.

Spun toate astea pentru ca cititorul să-nţeleagă ce noroc extraordinar aveau cei doi militari fraieriţi. Cina, la care se poartă uniformă cu gulerul înalt, se consumă cât ai zice peşte. Masa constă din câteva feluri uşoare, toastul generalului se rezumă la o singură frază şi aghiotantul acestuia îl prevenise pe conte că răspunsul trebuie să fie cât se poate de scurt şi că în Birmania nu-i considerată o lipsă de politeţe retragerea imediat după cină. Acest gest este nu numai preferabil, ci şi recomandabil. După aceea oaspetele îşi poate rezerva dreptul de-a oferi peste un ceas „desertul" într-al său *smoking-room* [1]. „Desertul" este un obicei colonial. În aşa-zisul *smoking-room* din apartamentul oaspetelui se servesc dulciuri şi cafea. Fumoarul este mobilat cu fotolii de club, cu ventilatoare de tavan care se-nvârtesc necontenit fără a primeni deloc aerul, nefăcând altceva decât să răscolească dogoarea jilavă ca o cârpă de spălat vasele. În *smoking-room* se poartă ţinută lejeră.

[1] Salon de fumat (1. engl.) (N. trad.)

După cină toată lumea își dă jos un [illegible] face baie, se îmbracă în straie subțiri, de mătase ori pânză, iar cei invitați la desert își fac apariția în această ținută.

Aghiotantul generalului îi ușură lui Pușliu' misiunea ingrată ce-i revenea, îi dădu lista celor cinci gazde ce trebuiau invitate la desert și se oferi să-l ajute cu pregătirile, până la sosirea musafirilor. Puse la dispoziția Pușliului o garderobă întreagă, cu smochinguri și pijamale albe. Rugină era cazat în apartamentul alăturat, așa că fata se sfătui cu prietenul său roșcovan, care se uita-n oglindă și-ntre timp fredona. Rugină acea o singură mare slăbiciune : vanitatea de-a dreptul copilăroasă. Dar până și-n asta rămânea simpatic și copilăros. Nu se mai sătura să se admire în smochingul elegant, de pânză bej. În buzunarul de la piept își pusese o batistă bleu-ciel înstelată, care-i aduse aminte de melodia *Yankee Doodle* și Pușliu' trebui să-și adune toate puterile ca să-l convingă să renunțe la mănușile albe și la cravașă, care se potriveau ca nuca-n perete cu ținuta lui de seară.

— Zău că ești nesuferit cu veșnicele tale obiecții ! Cât prețuiește un căpitan englez de stat-major fără cravașă ? Iar mănușile albe sunt trecute negru pe alb în regulamentul furat de amicii noștri la Calcutta.

— Da' regulamentul nu se referă și la colonii. Fii serios, Rugină. E groaznic ce am fost în stare să comitem. Am sechestrat persoane importante din armata britanică, am furat un crucișător, am tras pe sfoară o națiune...

— Și-acu' vrei să bocim ? Ce-i făcut e bun făcut.

— Și cum vrei să-l eliberezi pe fratele meu ?

— Nu știu. Poate vom bombarda Mandalay-ul. În seara asta tot nu putem face nimic. Azi oricum trebuie să discutăm problema operațiunilor militare. Bagă la cap, băiete, că datoria-i mai presus de interesul personal.

— Or să-și dea seama de la primul cuvânt că nu ne pricepem deloc la arta militară.

— În locul tău n-aș vorbi așa. Până acum și Napoleon ne-ar fi putut invidia pentru strategia noastră. Tu ai grijă, băiete, să vorbești cât mai puțin și caută să fii cât mai tru-

raş cu putinţă. La fel procedează şi Excelenţa Sa. Bagă mereu textul ăsta : „Domnilor, eu unul am încredere în soluţionarea paşnică a conflictului". Sau, dacă nu pricepi ceva, zi-i 'nainte : „Da, da, însă obiectivul nostru principal este să ne aşezăm la masa tratativelor". Din câte am înţeles din spusele Excelenţei Sale, de această piesă de mobilier depind foarte multe lucruri.

Subofiţerul postat la intrare anunţă rând pe rând toţi oaspeţii. Îşi făcură apariţia generalul, comandantul garnizoanei, un căpitan, un maior şi un domn îmbrăcat civil, un oarecare Muriel, căpitan în retragere şi şef al serviciului secret. Purtau haine de vară subţiri. Curând apărură şi doi valeţi care-i serviră cu trabucuri, ţigări, cafea şi dulciuri. O vreme trăncăniră tot felul de banalităţi. Puştiu' simţea că oaspeţii sunt cei care ar trebui să deschidă subiectul consfătuirii. Dar în ce fel ? Văzu că ofiţerii încep să dea semne de nerăbdare.

— Dragi prieteni — spuse el în cele din urmă, încercând să imite ţinuta uşor vlăguită şi glasul molcom, unduitor al Excelenţei Sale. Haideţi să renunţăm la formalităţi, nu-mi sunteţi gazde şi nu vă sunt oaspete, suntem ofiţeri britanici şi francezi adunaţi laolaltă, haideţi, domnilor, să ne informăm reciproc asupra situaţiei.

Simţi că a mers la ţintă. Lui Rugină îi sclipiră ochii ca două diamante. Generalul se sculă imediat din fotoliu şi, cu mâinile încrucişate, îngândurat, începu să se plimbe prin încăpere. În cele din urmă vorbi :

— Să discutăm, deci, despre generalul Kvang ? — întrebă el şi după o scurtă pauză urmă : Sau mai întâi să punem pe tapet povestea asta legată de Tom Leven ?

4

Urmă o scurtă tăcere. Cei doi prieteni se străduiră să-şi recapete echilibrul sufletesc după această lovitură receptionată în plin rămânând câteva secunde nemişcaţi. În cele din urmă, Rugină vorbi primul :

— Zic că terminăm mai repede povestea asta cu Leven şi apoi să abordăm cu toată energia noastră chestiunea mai importantă.

— Fie — conveni generalul. Domnul maior Lafayette, care s-a ocupat de această chestiune, o să vă facă o scurtă informare. Eşecul nu s-a datorat superficialităţii noastre, doar se ştie că invenţiile militare ale ţărilor noastre reprezintă bunuri comune, aşadar chestiunea prezenta pentru noi aceeaşi importanţă ca şi pentru Anglia.

— O să vă prezint un rezumat al afacerii — începu maiorul. Thomas Leven a sosit cu un eşalon de recruţi de la Djibouti la Rangoon. La data cercetărilor efectuate de ministerul de război britanic, se afla în corpul expediţionar trimis în nordul Indiei, în vederea operaţiunilor militare convenite. Armata a revenit la bază şi Thomas Leven a fost internat cu o rană la cap.

— Doriţi un pic de apă, Excelenţă ? — îl întrebă căpitanul pe Puştiu'.

— Da... — răspunse fata cu glasul pierit, apoi, venindu-şi un pic în fire, se-ntoarse zâmbind către ofiţeri. Ştiţi, m-a cam zdruncinat ciclonul.

Bău câteva înghiţituri, îşi aprinse o ţigară şi suspină. Îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Continuaţi, domnule maior.

— Primul interogatoriu i l-a luat acum şase luni, cu mult tact, un agent al serviciului secret îmbrăcat într-o uniformă de soldat al Legiunii Străine. Săptămâni în şir a încercat să-i intre sub piele şi i-a urmărit pas cu pas toate mişcările, i-a făcut cinste cu diferite ocazii, l-a tras de limbă, dar de aflat, n-a aflat nimic. Pe urmă l-am chestionat în serie, mai cu promisiuni, mai cu ameninţări, însă în zadar, omul a tăgăduit totul cu încăpăţânare. A declarat că n-are şi nici n-a avut vreodată o invenţie. Din păcate, în cazul de faţă ar fi trebuit să recurgem la metodele inchiziţiei. Nu ne-am putut permite însă una ca asta cu un militar de excepţie care, pe deasupra, a mai fost şi decorat pentru bravură.

— Și unde se află acum acest om ? — întrebă Rugină.

— Păi, aici e buba... Până la urmă am făcut o încercare — spuse maiorul zâmbind. L-am repartizat în compania însărcinată cu paza deținuților băștinași în zona mlaștinilor din preajma orașului Mandalay. Repartiția s-a dovedit a fi neinspirată. Îi comunicasem între patru ochi că îl demobilizăm de îndată ce va fi dispus să-și vândă invenția Angliei sau nouă. Acest om, însă, este al naibii de căpos ; au trecut vreo două luni de când rabdă mlaștinile și milioanele de țânțari.

— Vă rog să-mi dați un pic de apă... Mulțumesc — răsuflă Pușțiu' și se-ntoarse spre general : Poate cu noi, compatrioții lui, va fi mai comunicativ.

— Iată o idee bună — spuse Rugină —, mâine îi voi face personal o vizită și, dacă domnul maior îi oferă o zi de concediu, îi dau un ospăț pe cinste. Să zicem că facem o plimbare în oraș, apoi îl invit într-o doară să viziteze crucișătorul, la bord se află câțiva ofițeri pe care-i cunoaște și el, și poate că, astfel, o să ne fie mai ușor să ajungem la un rezultat.

— Ar fi nemaipomenit să reușim — spuse căpitanul francez. Și nici nu trebuie să ne deplasăm până la el. O să ordon transferul lui aici, în garnizoană.

— Nu, nu... — se-mpotrivi zâmbind Rugină —, o să aibă un impact mai mare asupra lui, dacă rămâne la unitatea aceea de pază și aranjează din două vorbe cu șeful lui, să-l învoiască pentru o plimbare cu mine.

— Cum doriți.

Mai târziu, Rugină avea să-l lămurească pe Pușțiu' de ce procedase astfel. Dacă Thomas Leven ar fi fost chemat la garnizoana din oraș și și-ar fi zărit fratele, exista riscul să nu-și poată ascunde uimirea și asta ar fi însemnat sfârșitul lor. În plus, se temea că nici Pușțiu' n-ar fi fost suficient de tare dacă fratele său ar fi apărut dinaintea lui în cine știe ce stare jalnică.

— Și-acum, dacă n-aveți nimic împotrivă — glăsui generalul —, putem reveni la afacerea Kvang.

scoase o hartă, o desfăşură pe masă şi, indicând un anumit punct, îi spuse lui Rugină :

— Am putea declanşa ofensiva, cu eforturi conjugate, în acest sector.

Rugină se aplecă şi privi speriat degetul gros, niţel păros al generalului.

— În linii mari, suntem de acord în această privinţă — spuse el, întorcându-se şi în sinea lui, se temea să nu fie din nou victima unei măgării în genul celei cu picăturile de sânge şi lamelele de sticlă.

— În orice caz, acţiunea noastră trebuie să fie fulgerătoare — interveni Muriel, şeful serviciului secret ; cu trei săptămâni în urmă s-a pornit un convoi care transportă o cantitate uriaşă de armament şi trebuie să-l atacăm pe Kvang înainte de sosirea acestui transport.

— Cu atât mai mult — se amestecă în discuţie şi căpitanul —, cu cât Morrison Snyder, acest bandit american susţinut de japonezi, se ascunde undeva, în inima junglei, împreună cu o bandă numeroasă de tâlhari. Din câte am auzit, duce tratative cu Kvang. Japonia are tot interesul să destabilizeze situaţia de aici şi dacă cei doi îşi dau mâna şi intră în posesia armamentului, toată India de Nord o să fie cuprinsă de pârjol.

— Şi găinarii ăştia au ajuns la vreo înţelegere ? — întrebă Rugină.

— Cert este că nu-şi fac rău unul altuia, chiar dacă hoardele încă nu li s-au unit. Şi nu ne putem da seama pe ce poziţie se situează Kvang.

— Eu unul sunt adeptul negocierilor — spuse Puştiu' după ce privirea celor din jur se opri asupra lui. Poate reuşim să ajungem şi pe cale paşnică la un rezultat.

— Eu nu cred în negocieri — răspunse generalul. Răgazul care ne-a rămas este extrem de scurt, tratativele ar trebui încheiate înainte de sosirea convoiului. I-am trimis vorbă lui Kvang, însă bine-nţeles, că nu-i dispus să vină aici. La cererea dumneavoastră, i-am trimis o solie şi l-am anunţat că-l veţi vizita. A răspuns că vă aşteaptă.

— Din păcate, n-am reuşit s-o convingem pe Excelenţa Sa să renunţe la acest plan — zise Rugină.

— Nu — spuse Puştiu' apăsat, înţelegând pe dată că acum dă glas adevăratei opţiuni a contelui. După părerea mea, n-avem voie să punem mâna pe arme atâta timp cât există posibilitatea unor acorduri paşnice. Neapărat trebuie să stau de vorbă cu Kvang.

— Iată o dorinţă pe cât de primejdioasă pe atât de dificilă. Nu vă putem oferi escortă. Excelenţă, prin asta n-am face decât să-i fluturăm o pânză roşie pe dinaintea ochilor taurului de Kvang. Cât despre o expediţie în necunoscut, cu doar câţiva însoţitori...

În fumoar se arătă subofiţerul de la interne :

— Un marinar de la bordul crucişătorului „*Radzeer*" doreşte să vorbească cu Excelenţa Sa.

— Ce-o fi vrând... — şovăi Rugină, conştient că dacă-şi face apariţia vreunul dintre complicii săi, riscă s-o bage pe mânecă. Să intre.

Marinarul intră şi luă poziţia de drepţi :

— Permiteţi să raportez.

Toţi ochii din cameră se îndreptară asupra marinarului îmbrăcat într-o uniformă albă cu zăpada.

Era contele de Southessex.

5

Evadase într-un mod cât se poate de ingenios. După terminarea festivităţilor prilejuite de sosirea oaspeţilor englezi, de pe puntea de comandă răsunase vocea de stentor a lui Fred Jegou' :

— Bere !

Ordinul fusese primit cu un entuziasm general ; dat fiind faptul că la bordul crucişătorului nu aveau prea multă bere, numai la ocazii deosebite dădeau cep la câte un butoi.

Iar Fred socotise că aceasta era o ocazie deosebită. Şi pentru ca să-i înveselească un pic şi pe ostatecii din cală, însoţi în persoană un marinar care duse două halbe cu bere pe o tavă. Distrat cum era, fu cât pe-aci să ciocnească cu căpitanul.

— Excelenţă aveţi vreo dorinţă ? — întrebase galant Fred Jegosu', pe care uniforma îl făcea nespus de mărinimos.

— Da. Aş vrea să-l puneţi la dispoziţia mea pe unul dintre marinarii noştri şi-mi dau cuvântul de onoare şi de militar că n-o să evadeze în timp ce-o să urce până la bucătărie.

Cei doi marinari luaţi prizonieri odată cu contele erau închişi tot în cală. Fred ştia că se poate bizui pe cuvântul de onoare al colonelului, aşa că se îngriji ca unul dintre marinari să fie pus la dispoziţia ofiţerilor. Acesta făcea naveta între cală şi bucătărie, aducându-le cafea şi apă rece. Îl lăsară să umble în voie. Oricum trebuia să respecte cuvântul dat de superiorul său.

Marinarul nu a evadat, însă colonelul nu-şi dăduse cuvântul de onoare că el însuşi n-o să evadeze. În cală îşi schimbă hainele cu marinarul, se strecură pe coridorul întunecat cu tava în mână şi într-un moment favorabil se furişă afară pe fereastra de aerisire a cămării de lângă bucătărie şi coborî într-o joncă.

Astfel ajunse contele, în postură de marinar, la sfârşitul sfatului de război, în camera de oaspeţi a garnizoanei.

6

Contele stătea în poziţie de drepţi în uniforma impecabilă, albă ca zăpada şi-n ochi îi licărea o voioşie ciudată, triumfătoare. Cei doi amici rămaseră perplecşi la apariţia lui. Ofiţerii întoarseră capetele spre uşă mânaţi de cu-

riozitate, habar n-aveau de caracterul decisiv al acestui moment.

— Permiteţi-mi să raportez — spuse marinarul din nou —, am primit o înştiinţare prin radio la întrebarea dumneavoastră legată de soarta crucişătorului „*Balmoral*".

Rugină duse într-o doară mâna la spate. Gestul nu-i scăpă contelui. Ştia bine că în buzunarul de la spate trebuie să fie un Colt uriaş. După aceea căpitanul roşcovan i se adresă marinarului din uşă cu glasul scăzut, moleşit, cântat :

— Poftește afară, băiete, consfătuirea n-o să mai ţină mult, aşa că aşteaptă până terminăm. Sper că „*Balmoral*" n-a avut parte de-o soartă tristă.

— Vă raportez că nu ştiu nimic în acest sens — spuse marinarul şi părăsi încăperea.

— Ştiţi... — îngăină Puştiu' istovit — încă nu ne-am obişnuit cu clima asta, cred că n-o să întârziem prea mult lucrurile dacă amânăm pe mâine consfătuirea noastră şi totodată, luarea unei decizii.

— Aveţi perfectă dreptate, Excelenţă — spuse generalul —, după toată oboseala acumulată la un drum atât de lung, cu ceremonia primirii de azi, cred că şi aşa am făcut destule până acum. Oricum, ne întâlnim mâine dimineaţă la mine şi-o să stabilim atunci ce anume avem de făcut.

— În ceea ce-l priveşte pe Thomas Leven, o să-i transmit ordine şefului corpului de pază — spuse maiorul.

Urmă un schimb de saluturi şi strângeri de mână... Oaspeţii se retraseră şi Rugină îi porunci valetului care-i servise :

— Trimite-ne, puiule, marinarul de pe hol, lasă toate astea aşa cum sunt şi du-te la culcare.

Contele închise uşa după ce intră, îi studie tăcut pe cei doi amici, scoase o ţigară, o bătu îndelung de tabacheră, o aprinse şi se aşeză.

— Ei, şmecheraşilor ? Şi-acum, ce-o să iasă ?

— Scandal — răspunse Rugină glacial. Câțiva amiralí francezi și englezi vor fi scoși degrabă la pensie, o lume-ntreagă o să râdă de Anglia secole-n șir, iar pe noi or să ne spânzure și pe urmă or să facă un film cu aventurile noastre.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Rugină își storcea creierii și se gândea cum să întoarcă în favoarea lor prudența și tactul cu care abordase până acum contele această afacere delicată. E-e ! Se pare că nici nu mai e chiar așa de simplu să fie demascați. Se pare că vor urma negocieri. Pesemne că și contele își are motivele lui să nu-i demaște imediat.

— S-a sfârșit cu joaca de-a milităria, domnilor — spuse contele.

— Nu cred — răspunse Rugină ; regret, dar nu putem renunța la joc. Îmi dă destulă bătaie de cap modul în care aș putea-o scoate din încurcătura asta și pe Excelența Voastră și Anglia.

— Ei, amice, am avut suficient timp la dispoziție ca să-nvăț să-ți prețuiesc neobrăzarea, dar de data asta cred că n-o să-ți mai fie de folos nici un bluf.

— Uitați, Excelență, haideți să discutăm cu cărțile pe față. Excepționala dumneavoastră carieră militară este serios amenințată de întâmplările ridicole din ultima vreme și nici Angliei n-o să-i cadă deloc bine această pătărănie. La urma urmei, am făcut de râs o națiune întreagă sub drapel britanic. Și independent de asta, știți foarte bine, Excelență, că trupa de la bordul lui „*Radzeer*“ nu poate fi arestată cu una cu două, și ați procedat foarte înțelept acționând în acest fel, fiindcă altminteri ar fi curs foarte mult sânge și în primul rând, sângele domnului căpitan Bradford. Așadar, haideți să nu ne mai amenințăm reciproc. Să discutăm ca între politicieni de meserie.

— E-n regulă — pufni contele în râs —, dar vă previn din capul locului : nu vă pot scuti de pedeapsă, am puteri limitate, în sensul că nu vă pot asigura.

Intră subofiţerul. De cum se deschise uşa, Southessex sări în picioare, în poziţie de drepţi, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unor superiori.

— Secundul de pe „*Radzeer*“ doreşte să fie primit de Excelenţa Voastră — raportă subofiţerul.

— Să intre.

Subofiţerul ieşi. În cameră dădu buzna dom' Doctor. Era speriat şi înlemni văzând tabloul ce i se înfăţişase înaintea ochilor.

— Care-i taina, puiuţ ? — îl întrebă Rugină. Pari bolnăvior. Nu-ţi priește clima ?

— Am venit după voi. Nava e gata de plecare. În cazul în care aţi fi fost luaţi prizonieri, intenţionam să-i adresăm un ultimatum Excelenţei Sale, cum că-n zece minute facem praf şi pulbere Mandalay-ul, dacă nu sunteţi eliberaţi pe loc.

— Frumoasă gaşcă, n-am ce zice — spuse liniştit contele. Douăzeci de oameni pun în alertă un continent întreg, iau prizonieri un stat-major şi au de gând să şteargă un oraş de pe faţa pământului... Ia ascultă, amice ! Du-te înapoi la bord şi anunţă-ţi oamenii că prietenii voştri nu vor păţi nimic, spune-le să nu se piardă cu firea şi să nu facă vreo prostie.

— Întoarce-te şi spune-le c-o să ajungem cu toţii teferi înapoi pe apele oceanului. Îţi garantez eu.

— Eu nu — spuse contele cu răceală.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, eu da. Şi spune-le, Dom' Doctor, că o să-l iau la palme pe cel care va îndrăzni să tragă fie şi un singur obuz. Liber.

— Totuşi — vorbi Dom' Doctor cu subânţeles —, o să vă aşteptăm cu crucişătorul prin preajmă şi n-ar strica să ne daţi din ceas în ceas câte un semn de viaţă, altminteri s-ar putea să radem cocioaba asta.

Salută şi ieşi.

— În primul rând — reluă contele dialogul întrerupt, după ce se aşeză la loc în fotoliu —, spune-mi ce prostii aţi comis până acum în numele meu.

— Cred că nici una — răspunse Rugină și relată cuvânt cu cuvânt discuția avută cu ofițerii francezi. Asta-i tot. În plus, a mai fost vorba de niște expresii cum ar fi sector, operațiuni și mai știu eu ce și în acest sens am căzut de acord cu ei însă, la o adică, mâine o să-mi iau vorba înapoi.

— Până acum n-ați comis greșeli foarte mari — zise contele plimbându-se îngândurat de colo-colo. Dacă în zonă a apărut acest Morrison Snyder, aici e mâna japonezilor. Trebuie acționat rapid.

— Excelență — spuse Pușțiu' —, mâine dimineață trebuie să-mi eliberez fratele. Am bătut atâta cale de la Londra până aici și știți prea bine câte riscuri și primejdii am avut de înfruntat. Să vă fie clar, eu de-aici nu mai plec fără fratele meu.

Contele se uită cu compasiune la Pușțiu', pe a cărui figură se așternuseră tristețea și oboseala.

— Sunt în joc interese mai mari decât o afacere familială. Tot ce pot face e să vă recomand călduros să vă-ntoarceți la bordul navei și să spălați putina cât de repede puteți.

— Cu neputință. Rămânem pe loc.

— Atunci voi fi nevoit să vă denunț generalului.

— V-aș putea împiedica să procedați astfel, dar n-am s-o fac — spuse Rugină și urmă pe un ton patetic, de-a dreptul teatral : Rămânem pe loc, vrem să ne ispășim păcatele, fie ce-o fi.

— Spune-mi, omule, ce vrei ! îl îndemnă nerăbdător contele. La urma urmei, dumneata ești tot englez și ții la fel de mult la patrie. Dacă mâine nu pornesc la drum, prea mulți oameni or să-și piardă viața. Nu vă pot nici grația, nici amnistia, nu am aceste prerogative.

— Nici nu vă cerem așa ceva. Beți un strop de coniac ? — întrebă Rugină și turnă în pahare, după care își aprinse o țigară. Vă fac următoarea propunere : acordați-ne, Excelență, douăzeci și patru de ore, ca să ne salvăm pielea. Trebuie să vă dați, în acest sens, cuvântul de onoa-

re, împreună cu domnul căpitan. Mâine dimineaţă Puştiu' va porni la drum însoţit de trei marinari. Unul dintre aceştia va fi Excelenţa Voastră, al doilea va fi domnul căpitan, iar al treilea, Dom' Doctor. După cum aţi avut prilejul să constataţi, e un tip destul de glumeţ şi nu provine dintr-o familie de sperioşi. În cursul dimineţii o să-l duc pe Tom Leven la bordul crucişătorului. La amiază Dom' Doctor şi Puştiu' se vor întoarce, iar dumneavoastră şi căpitanul mergeţi mai departe. Noi vom porni spre Rangoon. Până seara vom ajunge la gurile fluviului şi Excelenţa Voastră va putea alerta Amiralitatea. Astfel, n-o să ajungeţi, de râs nici dumneavoastră, nici patria ; noi vom fi mulţumiţi că l-am găsit pe Tom Leven, iar Excelenţa Voastră veţi fi în scurt timp oaspetele lui Kvang şi-i veţi veni de hac ticălosului de Morrison Snyder. Mâine la plecare, Puştiu' o să mai interpreteze o dată rolul de astăzi şi francezii nu vor mirosi potlogăria.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Sună bine propunerea asta — spuse în cele din urmă contele. Dar cu mâna pe inimă vă previn că voi face un raport fără menajamente şi la orele serii întreaga flotă britanică va fi pe urmele voastre.

— O să ne obişnuim şi cu ideea asta — răspunse Rugină.

— Sincer să fiu — zise contele pufnind în râs —, sunteţi nişte coţcari cum n-am mai pomenit şi niciodată n-am putut să mă supăr cu adevărat pe voi. Cât despre dumneata, zău că-i mare păcat, amice. Eşti un om inteligent.

— Aş mai avea o ultimă rugăminte, Excelenţă : sunteţi dispus să întăriţi în scris o treabă care-i purul adevăr, deşi pare o aiureală ? — îl întrebă Rugină.

— Nu înţeleg...

— Să zicem că aţi scrie pe-o coală de hârtie următoarele cuvinte : *„Certific faptul că posesorul acestui înscris a scos din ramă, geamul de la hubloul cabinei în care, la bordul unui crucişător, am stat mai multă vreme împreună cu căpitanul Bradford“.*

— Ciudată rugăminte... — cugetă contele şi puse mâna pe stilou — chiar că nu-nţeleg ce urmăreşti, dar cum lucrurile s-au întâmplat întocmai, cu dragă inimă o să vă ofer o confirmare în scris.

— Mulţumesc. Cu asta consider şedinţa noastră încheiată. Şi vă doresc din tot sufletul, Excelenţă, ca şi la următoarea masă rotofeie la care veţi participa să obţineţi rezultate la fel de fructuoase.

CAPITOLUL ŞAPTE

Tom Leven intră-n scenă cu o mutră jalnică. Societatea pe acţiuni dă faliment. Vremea rea e semn bun. Rugină-i de părere că partida nu-i pierdută, însă i se dă la cap. Crucişătorul pierdut este regăsit, dar ia-l de unde nu-i. De când lumea nu s-a mai întâmplat una ca asta !

1

A doua zi, după consfătuirea de dimineaţă, Puştiu' porni la drum în compania secundului şi a celor doi marinari desemnaţi. Aceştia erau contele şi Bradford. Mica delegaţie avea ataşată o escortă formată din numai cinci soldaţi birmanezi. Contele îl instruise pe Puştiu' ce anume să spună cât mai pe scurt la consfătuire. În ultima clipă fu anunţată neparticiparea la expediţie a „căpitanului roşcovan", care avea să se retragă la bordul crucişătorului în aşteptarea unor instrucţiuni de la Londra. Era un pretext ca Rugină să rămână pe navă.

Caravana expediţionară, cu catâri şi hamali, sta gata de drum în curtea garnizoanei. Secundul nu se dezlipea o clipă de cei doi marinari. În acest timp, cei doi ofiţeri de stat-major, Puştiu' şi Rugină, stăteau deoparte şi discutau cu glas scăzut.

— Acum e ora opt — spuse Rugină — la ora două după-amiază porneşti înapoi împreună cu Dom' Doctor; până atunci o să lăsaţi oraşul cu mult în urmă. O să fie o treabă a naibii de obositoare.

— Ai uitat că mă trag dintr-o familie de militari ?

— Sper că pe urmă totul o să meargă şnur. Aveţi grijă să vă-ntoarceţi pe vapor fără să fiţi văzuţi. Până seara, mai mult ca sigur, o să-l aduc la bordul lui „*Radzeer*" pe Tom Leven. Mă aşteptaţi cu motoarele sub presiune, cu ancora ridicată şi o roim pe dată. Până se-ntorc ăştilalţi la Mandalay, noi o să plutim pe apele Oceanului, poate chiar o să debarcăm pe insulele Andaman şi pe urmă n-au decât să ne pună sare pe coadă.

Caravana era gata de drum. Puştiu' îi strânse mâna lui Rugină cu amândouă mâinile şi o clipă îl privi cu ochi mari, umezi. Pe urmă porni grăbit la drum. Călărea ca un ofiţer veritabil. Micul grup fu curând înghiţit de tunelul ramurilor îngemănate deasupra potecii înguste, ce se pierdea în pădure.

2

Domnul căpitan porni fluierând spre oraş ; în sfârşit, îşi împodobise ţinuta cu mult doritele mănuşi albe şi cu cravaşa, cu care se bătea peste coapsă. Opri prima ricşă care-i ieşi în cale, se aşeză tacticos şi-i porunci chinezului să-l ducă la plantaţiile de orez. După un ceas de goană ajunseră la mlaştina unde se lucra la desecări. Era un loc afurisit, deloc sănătos. Mocirla împrăştia o duhoare cumplită în arşiţa zilei şi zadarnic încercă să se apere cu cravaşa de roiurile de ţânţari.

Răsunară trâmbiţele, mica unitate de pază se alinie în formaţie şi-i dădu onorul căpitanului, care sări elegant din rişcă şi împărţi generos saluturi în stânga şi-n dreapta. Compania fusese înştiinţată în legătură cu această vizită.

Peste cinci minute stătea faţă în faţă cu Tom Leven.

Rugină, care văzuse multe la viaţa lui, se înspăimântă un pic. Englezul era într-o stare jalnică. Chipul lui inteligent, în aceste clipe speriat, îi punea în evidenţă obrajii supţi şi ochii înfundaţi în orbite ; din umerii gârboviţi îi porneau două braţe subţiri ca nişte nuiele, părul rar îi încărunţise şi urechile i se pleoştise ca la tuberculoşi. Lui Rugină nu-i venea să creadă că în urmă cu doi ani omul acesta încă fusese ofiţer în armata britanică.

Curând şedeau unul lângă altul în ricşă şi chinezul gonea cu ei spre port. Rugină prefera să tacă. Ia să vedem, dacă n-are cumva ceva de zis individu', îşi spuse în sinea lui.

— Doamne, Dumnezeule... murmură soldatul.

N-o să-i spună imediat că-i şi soră-sa aici. O să-l ia cu uşurelul. Cred că nenea ăsta-i cam bolnav, îşi zicea Rugină. S-ar ţăcăni de-atâta emoţie.

— Ştiţi, nu-i aşa, că sunt căpitan de stat-major ? Ei, hai, nu vă speriaţi în halul ăsta, îmi închipui că v-au făcut multe zile fripte din cauza invenţiei ăleia...

— Vă rog, lăsaţi-mă să cobor... zise soldatul cu voce plângăreaţă. N-am nici o intenţie.

— Dar o soră aveţi ?

— Vă rog, domnule căpitan... Daţi-mi voie să cobor.

— Nebunule ! Nu pricepi că vrem să te eliberăm ? De ce ţi-e frică ? Şi ce te miorlăi atâta ? Ce-ai zice să fie şi soră-ta aici ?

— Vă rog, lăsaţi-mă să mor în pace !

— Păi, nu vrei s-o vezi pe soră-ta ?

— Nu, nu, nu ! Nu vreau să văd pe nimeni ! Doamne, Dumnezeule ! Mai am multe de îndurat pe lumea asta ?

Lua-te-ar dracu', îl bombăni Rugină în sinea lui. Cum a putut un militar s-ajungă cu timpul o adevărată bătă-

tle nevricoasă ? Halal ! Că a şi meritat sărmana fată să rabde atâtea pentru papagalul ăsta !

Sosiră la bordul navei. Din coşul vasului se înălţa o trombă de fum. Rugină se hotărî să nu-şi mai bată capul cu Leven. Îşi îndepliniseră misiunea şi gata. N-are decât să-l mai potolească Puştiu' când s-o întoarce.

— Până acum totu-i OK — strigă Fred de pe puntea de comandă. Nici un post de radio-emisie nu mai caută „*Balmoralul*".

— Fii liniştit — răspunse Rugină — astă-seară la ora zece toate posturile vor relua acest şlagăr. Ciao, Cocoşatule ! Daţi-i tipului să halească şi cinstiţi-l cu tărie şi ţigări, făceţi-i baie şi daţi-i un rând de ţoale ca lumea. Tu-i...

Îşi înghiţi înjurătura, se-ntoarse la ricşă, îi porunci chinezului să-l ducă-n oraş şi zăbovi la poştă cât să expedieze un mic pachet şi o scrisoare.

Întorcându-se la bordul crucişătorului îl găsi pe soldat hrănit şi îmbăiat, în uniforma de marinar primenită, dormind buştean în cabina secundului.

3

— Te previn că-n această seară voi alerta Amiralitatea — îi spuse contele Puştiului, înainte de-a se despărţi — şi ai noştri vor face tot ce le stă-n putinţă să vă captureze.

— Vom fi cu ochii-n patru, Excelenţă — răspunse Dom' Doctor şi dădu să pornească pe drumul de întoarcere.

Contele stătu pe gânduri câteva clipe, apoi îi întinse mâna lui Puştiu' :

— Mi-ar părea sincer rău să dai de bucluc, fiindcă dumneata ai fost, într-adevăr, călăuzită de cele mai nobile intenţii. Dacă veţi fi prinşi cu toţii, poţi conta pe sprijinul meu în faţa instanţei, domnişoară Leven.

— Domnişoară... Excelenţa Voastră ştia că... sunt femeie ?

— Bine-nţeles. Roşcovanul ăla simpatic mi-a spus totul.

Şi contele porni pe urmele caravanei.

Rugină ştia, deci, că ea-i femeie !

Această revelaţie o tulbură din cale-afară. Acum înţelegea de ce are amicul ei momente în care se uită la ea cu o tandră compasiune. Oare ceilalţi ştiu şi ei ?

Călărea tăcută alături de Dom' Doctor. Era îmbujorată toată şi roşeaţa din obraji nu voia să-i dispară nicicum, fiindcă roşea ori de câte ori îşi aducea aminte că Rugină-i cunoaşte secretul. Da, Rugină-i mai isteţ decât celălalt. Şi-o fi dat seama din gesturile ei, din felul cum păşeşte. Faptul că nu le-a dezvăluit şi celorlalţi descoperirea pe care-o făcuse îi dovedesc tactul şi fineţea.

— Nu poţi călări mai repede ? — o zori Dom' Doctor.

— Ba da. Mă gândeam însă la ceva. Vom reuşi să ajungem, oare, la gurile lui Irrawaddy înainte de întoarcerea contelui şi a căpitanului ?

— Mare brânză ! E floare la ureche ! Cel târziu la ora zece am şi lăsat în urmă Rangoon-ul. Dă-i bice !

Nici nu se stinseseră pe cer ultimele scânteieri ale soarelui aflat la chindie, când Dom' Doctor şi Puştiu' ajunseră lângă crucişător stând întinşi pe fundul unei jonci. Îşi lăsaseră caii la marginea oraşului, dezlegaseră o juncă şi coborâseră în aval, apropiindu-se de crucişător fără ca francezii să-i observe. Aici erau aşteptaţi şi-n două minute se aflau sus pe punte.

Între timp „căpitanul de stat-major" îl înştiinţase pe generalul francez că, la ordinul Amiralităţii, vasul o să tragă o fugă până la ocean în lipsa Excelenţei Sale, fiindcă pare-se că undeva prin apropiere a fost semnalată prezenţa crucişătorului „*Balmoral*" şi, deşi nu cade în sarcina lor imediată, vor participa şi ei la căutarea navei dispărute.

La ora șase sosiră Pușiu' și Dom' Doctor. „*Radzeer*" avea motoarele sub presiune. La șase și un sfert porniră în aval pe Irrawaddy.

Pușiu' alergă într-un suflet la Rugină :

— E la bord ? ! L-ai salvat ? !

Vasul luneca pe sforul apei cu o viteză înspăimântătoare. În depărtare licăriră primele luminițe ale Rangoon-ului.

— Vino ! — spuse Rugină triumfător și luându-și la braț amicul îl conduse către cabina secundului, unde Dom' Doctor tocmai îl trezise și pe soldatul din pat.

Acesta ședea năuc și somnoros pe marginea patului când se deschise ușa. Rugină se opri în prag și exclamă victorios :

— Poftim, uite-l pe frate-tău ! N-ai decât să-l pui în ramă !

Pușiu' rămase în ușă, se zgâi câteva clipe la soldat și spuse uluit :

— În viața mea nu l-am văzut pe omul ăsta. Cine e ?

4

Înlemniră cu toții, de-ai fi zis că se dărâmă cerul pe ei. Briciul încremeni în mâna lui Dom' Doctor. Rugină rămase tablou, aducând cu un manechin din magazinele de confecții bărbătești. Soldatul clipea speriat din ochi, fiindcă știa că iar o să mănânce bătaie. Cât despre fată, ea aștepta disperată un răspuns la întrebarea ei, și cuprinsă de-o presimțire funestă, simți o strângere de inimă.

...Crucișătorul spinteca valurile cu prova, lăsând în urmă o dâră groasă de spumă albă. „*Radzeer*" se zgâlțâia din toate încheieturile datorită suprasolicitării cazanelor și tromba de fum negru plutea în urma lor, deasupra fluviului, ca un giulgiu.

— Zici că... nu-i frate-tău ?

— Exact ! Frate-miu e cu mult mai înalt. Arată cu totul altfel. Nici măcar nu seamănă.

— A dracului poveste — bombăni Dom' Doctor, după care se-ntoarse către soldat şi, ducându-i briciul la gât, îl întrebă răcnind din toţi rărunchii : Cine eşti, băi ? ! !

Soldatul se uită la Doctorul ce făcea spume la gură cu privirea speriată pe care o aruncă bucătăresei găina aleasă drept masă de prânz.

— Doamne ! Dumnezeule mare ! Ce-aveţi cu mine ? ! Domnilor, lăsaţi-mă să cobor... se văicări el cu tăişul briciului lipit de gât.

— Fii atent — îi spuse Rugină, dându-l la o parte pe Dom' Doctor — îţi dau cuvântul meu de ofiţer că dacă ne spui adevărul te debarcăm unde vrei tu...

— Jur că n-am nici o invenţie ! O, de-aş avea o singură invenţie, Doamne cât mi-e dat să sufăr, da, să sufăr...

— Ştim că n-ai nici o invenţie, râiosule — îl linişti Rugină — din moment ce nu eşti Tom Leven. Dacă, însă, nu ne spui imediat cine eşti şi ce ştii despre Tom Leven, o să pun să fii legat de ancoră şi coborât în apă, să guste o ciosvârtă din ţurloaiele tale toţi crocodilii care te-or putea înhăţa. Şi chinezii au folosit metoda asta la un interogatoriu şi adevărul a ieşit la iveală încă de la prima gleznă.

— Domnilor generali — începu soldatul cu glasul pierit de spaimă — o să vă spun totul, fiindcă am ajuns la capătul răbdărilor ! După aceea, n-aveţi decât să faceţi ce vreţi, să mă spânzuraţi ori să mă tăiaţi în patru...

— Mi-e totuna — dădu din mână Rugină — n-o să ne certăm pe tema asta. Ţine o ţigare, băiete, şi dă-i pe gură vârtos, c-o să-ţi fie mai moale aşa, decât dacă-i nevoie să te-mboldim noi.

— Mă numesc Amiens. Gabriel Amiens. Am făcut o prostie cât mine de mare cu care mi-am distrus cariera de comisionar la un supermagazin. Nervii, domnilor... Încă de pe atunci eram cu nervii la pământ... S-a întâmplat în-

tr-o seară. M-am certat cu iubita mea, am jignit-o și, în halul de nervi în care eram, am vrut să-i dau o lecție. I-am dat cu lampa de petrol în cap. A murit pe loc. Pentru asta poate că încă n-aș fi fost condamnat, însă când am văzut-o că a luat foc și că oricum n-o mai pot salva, am cotrobăit prin scrin și am înșfăcat banii și bijuterile pe care le-am găsit. Dacă un juriu, din greșeală, mi-ar fi calificat fapta drept omor în scopul jafului, aș fi ajuns la ghilotină. M-am refugiat din calea mulțimii adunate ieșind din pod pe acoperiș și sărind de pe un acoperiș pe altul. De-atunci am trăit cu o spaimă continuă în suflet, obsedat de imaginea ghilotinei. N-are importanță cum am ajuns la Pireu. E destul să vă spun că suferința și mizeria mi-au îndreptat pașii către Legiunea Străină. La bordul vaporului care m-a dus spre Djibouti am călătorit împreună cu Tom Leven. Părea un băiat tare cumsecade. I-am povestit deschis tot ce-aveam pe suflet. I-am spus că pe mine s-ar putea să mă extrădeze până și Legiunea Străină, fiindcă-s cetățean francez. L-am rugat să schimbăm între noi actele de identitate înainte de-a ajunge la Djibouti. El îmi putea purta liniștit numele căci, semnalmentele criminalului fiind foarte diferite de ale lui, pe el nu-l puteau aresta și extrăda. L-am implorat o grămadă. La început n-a vrut să accepte, deși știa că el e cel care face afacerea mai bună. Până la urmă s-a învoit. Doamne ! Asta-i floare la ureche pe lângă ghilotină ! Când-colo, într-o zi mă cheamă maiorul la el, mă cinstește cu o tărie și un trabuc, iar a doua zi caporalul mă ia în șuturi și mă trimite la desecări, cică sau îmi las oasele acolo sau pic cu invenția. Și astăzi, când mi-ați dat de mâncare, am știut eu că până la urmă o s-o iau pe coajă...

— Băi, dragă Gabriel, ia fii tu îngeraș de treabă și mai termină cu smiorcăielile astea. Povestește-ne, da' cât poți tu de concis și rapid, ce știi despre Tom Leven — îl îndemnă Rugină.

— Nu știu... nu știu nimic sigur. A trecut mai bine de un an și jumătate de la expediția pe care am făcut-o în

nord, împotriva unui trib răsculat. În ținutul mlăștinos de-acolo a izbucnit o teribilă epidemie de tifos pe drumul de întoarcere. Irrawaddy are acolo malurile înalte și de-acolo i-am aruncat pe morți direct în apă. Ne ajunseseră și dizenteria și holera. Tom Leven s-a îmbolnăvit. Nu ne puteam întrerupe marșul, iar furgonul-ambulanță rămăsese abandonat în mlaștină. Caporalul i-a părăsit pe Tom și pe un alt soldat în satul Li Sum, așezat într-un luminiș ca la vreo sută de metri de liziera junglei. Tom Leven n-a mai revenit la bază. Știu că a fost trimisă și o patrulă în căutarea lui, a falsului Gabriel Amiens. Patrula n-a mai găsit nici măcar satul în care fusese abandonat, căci din cauza inundațiilor de toamnă mocirla câștigase teren și alungase mai la nord tribul care-i găzduise pe cei doi soldați bolnavi. Asta-i tot ce știu. La întoarcere am fost atacați de o trupă de gherilă și am fost rănit la cap. Și-acum n-aveți decât să-mi dați de mâncare sau să mă luați la bătaie sau să-mi faceți ce-ți vrea.

Tăcură cu toții. În cele din urmă vorbi Pușțiu' :

— S-a dus totul pe apa sâmbetei... Degeaba v-ați riscat viața, degeaba am luptat atâta...

— Dacă n-ar fi evadat Excelența Sa, acum ne-am fi putut întoarce la Mandalay — reflectă Rugină.

Ieșiră pe punte și le dădură și celorlalți vestea cea proastă. Nu se lăsă cu zaveră. Nu erau între ei decât bărbați care se obișnuiseră cu gândul că-n viață de multe ori riști și până la urmă pierzi totul.

— Tocmai am lăsat în urmă Rangoon-ul — zise Fred Jegosu' — și e ora nouă și un sfert. După ora zece o să ciordim tot ce-i de prisos la bordul navei și-o să debarcăm pe una din simpaticele insule ale Oceanului Indian.

— Băieți, îmi pare rău că toate eforturile v-au fost zadarnice — spuse Pușțiu'.

— Aș, nu-i cazu' să te scuzi — gâjâi Patterson cel răgușit — de-amoru' artei, și tot a meritat să facem plimbarea asta.

— Şi-acum, vă rog să coborâţi o barcă de la bord. Debarcaţi-mă — urmă Puştiu' şi, văzând uluiala de pe chipurile celorlalţi, adăugă : Eu unul am de gând să dau de urma fratelui meu. Poate chiar e bolnav şi zace undeva ca vai de el.

— Ce tâmpenie — spuse cu glas şuierător grăsanul. Frate-tău a mierlit-o demult. Şi-apoi, cum ai de gând să înaintezi de unul singur în interiorul Birmaniei ?

— Peste o jumătate de ceas toate vasele britanice de război şi toate avioanele din zona Oceanului Indian vor porni pe urmele noastre. Poate că Amiralitatea engleză a transmis şi francezilor un mesaj confidenţial, aşa că bucură-te dac-o s-ajungem întregi până-n Insulele Andaman — zise Fred.

— Nu mă poate-mpiedica nimeni să-mi caut fratele. Tot mai bine-ar fi să mă coborâţi într-o barcă, decât să mă obligaţi să mă arunc în apă.

— Noi n-am vrut decât să-ţi dăm un sfat prietenesc — interveni Cocoşatu'. Dar dacă vrei să pleci, n-ai decât.

— Plec şi eu — spuse Rugină liniştit — şi dacă vom fi doi, nu ne va paşte primejdia monotoniei.

— Vom fi trei — zise Dom' Doctor — ce mama dracului, totuna-i unde debarci, când ştii că oricum, te-aşteaptă şireangul. Haideţi, băieţi ! Coborâţi barca la apă.

...Peste zece minute, trei oameni se legănau într-o barcă pe undele gălbui, mâloase, înţesate de crocodili ale fluviului Irrawaddy. Cât despre *„Radzeer"* acesta trosnea din toate încheieturile, pus la grea încercare de cazanul supraalimentat şi îşi continua goana, lăsând în urmă o trombă groasă de fum, spre destinaţia ce părea atât de apropiată şi totuşi intangibilă, unde Irrawaddy îşi adună într-o uriaşă bulboană aluviunile cărate de hăt-departe şi se varsă în ocean. Era ora zece fără un sfert. Măciucă scoase capul din cabina radio-telegrafistului :

— N-o să ne fie deloc moale dac-o să ne târâm multă vreme cu viteza melcului.

— Ai înnebunit ? se oţărî Fred. De când există oceanul planetar, n-a mai mers vreo navă de război cu viteza asta. În orice moment putem sări în aer.

— Mie mi-e totuna — răspunse Măciucă flegmatic şi gogoloiul de chewing-gum pe care-l scuipă din cabină poposi drept pe decoraţia *Victoria Cross* de pe uniforma lui Fred — nu te-am deranjat deoarece am interceptat ordinul transmis de patruzeci şi două de staţii, ca „*Radzeer*“ să fie imediat torpilat, bombardat sau nimicit de aviaţie, dacă nu se predă de la prima somaţie.

— Las c-ajungem noi la ocean !

— Crezi ? — se-nveseli Măciucă. Tocmai aveam îndoieli serioase în sensul ăsta, fiindcă gurile fluviului sunt păzite de două canoniere. O să ne fie destul de greu să le rugăm să se dea un pic la o parte din calea noastră.

Fred Jegosu' scoase un trabuc, îi muşcă tacticos capătul şi strigă în tubul acustic :

— Stop !

Apoi, întorcându-se către camarazii care se adunaseră în jurul lui curioşi. spuse :

— Domnilor ! Manevra militară a luat sfârşit ! Suntem pierduţi.

Crucişătorul atât de greu încercat încetini gâfâind istovit. Fred strigă în tubul acustic :

— Opriţi maşinile ! Puteţi aprinde câte-o ţigară.

5

Ploua cu găleata. Vremea urâtă lua pentru a doua oară partea călătorilor de la bordul „*Balmoral*-ului“ cel cu un destin atât de ciudat. Dom' Doctor, Rugină şi Puştiu' ocoliseră Rangoon-ul neobservaţi tocmai datorită ploii torenţiale. Doi militari în uniformă de paradă şi un ofiţer de marină, protejaţi doar de pelerinele lor subţiri, se repeziră între tamarinii bătuţi de averse, răvăşiţi de vijelie.

Pe pieptul lui Rugină atârna o lampă puternică cu acetilenă însă aceasta abia dacă lumina perdeaua deasă de apă și lianele rupte de vânt, care sfârtecau aerul aidoma unor curele de transmisie. Nu era o furtună din cale-afară de puternică, ci doar cartea de vizită a musonului de nord-est, ce anunța începutul anotimpului ploios.

Erau de-acum aproape de Mandalay și se părea că vor putea trece pe lângă docuri spre a-și pierde urma în junglă, la adăpostul furtunii, când Rugină se opri.

— Fiți puțin atenți la ce vă spun. Continuăm jocul în care am intrat. N-avem mare lucru de pierdut. Traversați docurile și așteptați-mă în partea cealaltă a orașului, pe cărarea care duce spre junglă.

— Ce-ai de gând ? îl întrebă Dom' Doctor.

— O să-l rog pe general să-mi dea cai și călăuze.

— Bine, dar și ei au recepționat apelul ăla telegrafic.

— Pe asta mă și bazez. Un apel Morse nu se-ntinde la povești. Or exact asta o să fac eu. Plecați.

— Rugină ! strigă Pustiu' agățându-se de brațul lui. Nu vreau să faci asta !

— Taci din gură ! Mucosule !

— Nu mai face pe bădăranul cu mine ! Contele mi-a spus că-mi cunoști secretul ! Din cauza asta ai riscat atâta ! Din cavalerism ! Ce prostie ! Ca să ocrotești o femeie...

Rugină se aplecă și-i șopti la ureche :

— Nu numai din cauza asta, Pustiule, să știi, în caz c-o să zăbovesc mai multă vreme-n garnizoană. Nu din cauza asta, ci fiindcă...

Lăsă fraza neterminată și dispăru cu iuțeala fulgerului printre arborii care ascundeau privirii garnizoana, punând punct acestei dispute. Pustiu' vru să alerge după el, însă Dom' Doctor îl înșfacă de-o mână și-l târî cu el... Se furișară de-a lungul digului, ocolind toate felinarele, și curând se aflau în dreptul cărării unde urma să aibă loc întâlnirea.

Dinspre fortăreață nu se auzea decât răpăitul stropilor grei. Rugină nu se arătă. Trecură câteva sferturi de ceas

chinuitoare, timp în care Puștiu' își mușcă buzele până-i dădu sângele, iar Domn' Doctor se-nvârti de colo-colo nervos, însă nu zăriră nimic, nimic, decât întunericul beznă în care din cer se prăvăleau munți de apă și un papagal speriat ce sfâșie liniștea țipând cu un glas aproape omenesc.

— L-au prins... spuse Puștiu' și vocea i se frânse.

— Ia spune-mi — întrebă Dom' Doctor făcând pe indiferentul — chiar tu ești femeie ?

— Da... sunt sora lui Tom Leven...

Lângă ei răsună în noapte un glas :

— Haideți odată ! Ce dracu' faceți ? Acum chiar că putem porni la drum.

— Rugină ! strigă Puștiu' sărindu-i de gât și, pentru prima oară de la începutul acestei lungi aventuri, începu să bâzâie ca o adevărată femeie.

— Mersi... — bombăni Dom' Doctor — nu duceam lipsă de umezeală prin părțile astea. Ce vești ai de la garnizoană ?

— Priviți aici — răspunse Rugină arătând spre poteca pe care se apropiau cinci soldați birmanezi, câțiva catâri de povară și trei cai înșeuați.

6

Rugină se înfățișase dinaintea generalului cu un aer hotărât.

— Domnule general, ați auzit vestea cea rușinoasă ?

— Am primit multe mesaje radio în legătură cu „*Radzeer*"... Luați loc, domnule căpitan... Am aflat, nu fără uimire, că nava e dată-n urmărire...

Rugină răsuflă ușurat. Prin urmare, întocmai după cum sperase el, rolul falșilor ofițeri de stat-major nu fusese dez-

văluit lumii întregi. Era suficient motiv de rușine faptul că, într-un răstimp atât de scurt, „*Radzeer*“ era al doilea crucișător din flota britanică dispărut fără urmă.

— S-a întâmpat ceva rușinos și umilitor. La bordul lui „*Radzeer*“ a izbucnit revolta. Am fost debarcat împreună cu doi dintre ofițeri mei de încredere. Aș dori să pornesc imediat în căutarea contelui, dacă mi-ați pune la dispoziție, mie și celor doi oameni ai mei, o caravană cât de mică.

— Cu dragă inimă, domnule căpitan, însă mai întâi ar trebui să vă trageți un pic sufletul.

— Nu, nu... dacă s-a putut întâmpla una ca asta, am toate motivele să fiu îngrijorat. Se pare că cineva urmărește destrămarea colaborării militare anglo-franceze, recurgând la instigări și urzeli de tot felul. Trebuie să-l pun în gardă pe conte și vreau să fiu lângă el.

...Escorta locală habar n-avea ce se petrece în cercurile militare înalte și de unde a răsărit pe cărare „înaltul oaspete“ plecat la drum de dimineață, în compania unui ofițer de marină ! De unde să știe ei ce chestiuni secrete pun la cale domnii ofițeri ? Ei executau ordinul și mărșăluiau încotro li se ordonașe.

— Zic s-o iei înaintea noastră cu vreo jumătate de milă — îi spuse Rugină lui Dom' Doctor când ajunseră pe drumul elefanților, ce înainta spre nord. Nu trebuie să dăm ochii cu contele.

Dom' Doctor dădu pinteni calului și se depărtă în galop.

Înaintau la trap săltat și până-n zori străbătură o distanță destul de mare, având în tot acest timp vânt din spate. Furtuna se domoli la revărsatul zorilor. Din cernoziomul umed, cu miros de pivniță, se înălțau vălătuci de aburi înăbușitori. Încă din timpul nopții o cotiseră spre răsărit, îndepărtându-se de valea lui Irrawaddy pentru a ajunge în ținutul mlaștinilor.

Puștiu' rezista foarte bine rigorilor călătoriei. Era o fată viguroasă, călită și obișnuită cu drumurile lungi. Călăriră cinci ore, făcând un singur popas de-o jumătate de ceas.

Era aproape de ora amiezii și, deși umbra domnea pretutindeni în jungla cu arbori înalți ca niște bastioane, totul era învăluit într-o pâclă sufocantă. Caii dădeau semne de oboseală, aveau picioarele însângerate de lipitorile care mișunau în tot locul și se afundau până la chișiță în solul mocirlos al junglei.

Dom' Doctor se-ntoarse în galop din permanenta lui avangardă :

— Stați pe loc !

Caii și catârii sloboziți de povara lor își plecară capetele până la pământ sleiți de puteri. Dom'Doctor o luă inainte, iar Pușliu' și Rugină îl urmară îndeaproape. Simțeau că trebuia să se fi întâmplat ceva deosebit. Dom' Doctor se opri la o cotitură. În drum zăcea o pălărie colonială făcută ferfeniță. Ceva mai încolo zăriră câțiva bumbi și o beretă de marinar, în dreptul unei găuri ce se deschidea în hățișul aparent de nepătruns. Aici pământul era scurmat.

— Ei ?

— Hm... făcu Rugină. Aș băga mâna-n foc că bereta asta a aparținut fie căpitanului, fie contelui. Făcea parte din vestimentația lor.

— Aici s-a dat o luptă. Au fost atacați. Nu ne putem da seama dacă s-a lăsat cu vărsare de sânge sau nu, pentru că pământul ăsta-l absoarbe imediat.

— Cred c-o să ne strecurăm în desișul ăsta — hotărî Rugină — iar Pușliu' o să se-ntoarcă la soldați și-o să le spună să pregătească popasul și, dacă nu ne-ntoarcem până într-o oră, unul dintre soldați împreună cu tine, Pușliule, să se-ntoarcă după întăriri, iar ceilalți să ne urmeze... Lasă gălăgia, aici eu comand ! Stânga-mprejur ! Roiu' !

Pușliu' mai vru să spună ceva, însă plecă fără un cuvânt.

Rugină și Dom' Doctor se lăsară pe burtă și începură să se târască în tunelul cu diametrul de-o jumătate de metru care se căsca în desiș. Își dădură seama că-i intrarea într-o ascunzătoare bine camuflată. După un minut de îna-

Intare târâș-grăpiș se puturã ridica în picioare și-și continuară drumul pe-o potecă obișnuită. La un moment dat părăsiră poteca și se ascunseră degrabă în spatele unei movilițe. La câteva sute de metri mai încolo se-ntindea o tabără ce părea să reunească un număr mare de combatanți. Nu cumva i-au ucis pe militarii englezi ? Hm... n-ar strica să-și vadă de drum înainte de-a fi și ei lichidați.

— Totuși — spuse Rugină — nu-i putem lăsa pe semenii noștri să moară ca niște câini. Hai să aruncăm o privire.

În partea dreaptă, în marginea taberei, se înălța o clădire din lut. Pe prag stătea ghemuit un soldat.

— Ia uită-te ce armă are... murmură Rugină. Winchester. Sunt înarmați ca lumea băștinașii ăștia. Fii atent : rămâi să mă acoperi. O să înaintez, să mă uit mai de-aproape la coliba aia. Din spate nu-i păzită. Și-apoi, tipii se simt în siguranță.

Se târî peste movilă la adăpostul unui tufiș. Apoi se târî încă vreo sută de metri la stânga. Nu se zărea nimeni. Se îndreptă de șale, cu gând să se ascundă în spatele unui copac.

O lovitură năprasnică în moalele capului îl trimise în lumea viselor.

7

Când își veni în fire, Rugină zăcea legat fedeleș pe dușumeaua de lut din colibă. Zări doi bărbați stând față-n față la o masă. Pe masă ardea o lampă de carbid. De undeva de departe se auziră două bubuituri înfundate, două explozii una după alta. Capul îl durea îngrozitor. Încet-încet începu să deslușească chipurile celor doi bărbați de la masă. Pe unul din ei îl recunoscu imediat : era căpitanul Bradford. Celălalt era un tip ca la vreo cincizeci de ani, înalt, lat în umeri, cu o figură inteligentă. Părea un

pic excentric. Purta pantaloni bufanți și cizme negre și o jiletcă închisă la culoare, și era încins cu două revolvere Colt uriașe. Pe cap avea o pălărie bombată, cu boruri largi și curea petrecută pe sub bărbie.

Oare a nimerit în tabăra lui Kvang ? Pare-se că și căpitanul a căzut prizonier. Bradford observă că Rugină a deschis ochii. Se apropie de el și-l salută batjocoritor :

— Salut, tinere ! Un proverb chinez spune că până și cele mai îndepărtate râuri se întâlnesc până la urmă, în mare. Mă bucur să te revăd.

— Onoarea e de partea mea. Ce mai faceți ? îl întrebă Rugină.

— E bine că nu ți-ai pierdut buna dispoziție. Curând o să ai nevoie de un pic de optimism. Mâine vei fi spânzurat.

— Înseamnă că totuși, a avut dreptate învățătorul meu. De mic mi-a tot spus că am toate șansele să sfârșesc în acest mod. Nu pricep însă, de ce mai așteptați ziua de mâine ? Numai vineri aveți program de spânzurătoare ?

— N-ar fi exclus, amice, să fii spânzurat tocmai la Londra — interveni bărbatul în negru — dacă englezii țin morțiș să-l spânzure ei pe hoțul de crucișătoare ; poate încheiem un târg cu ei.

— Știi ce, Morrison, eu zic să nu ne tocmim cu ăia, pe capul acestui găinar; să-l spânzurăm și gata — propuse Bradford.

Morrison ! Morrison Snyder ! Lui Rugină începeau să i se limpezească lucrurile. Așadar, ăsta-i mercenarul năimit de japonezi !

— Las' pe mine, Bradford. Nu m-ar mira să aflu că individul ăsta, care a făcut de rușine ditamai Imperiul Britanic, valorează măcar cât contele.

Amândoi întoarseră capul spre dreapta. Rugină, care în urma loviturii primite, nu-și mai mișcase capul, privi și el fără să vrea într-acolo. La câțiva pași de el, cu spatele la perete, contele de Southessex zăcea legat burduf, cu

veşmintele ferfeniţă pe el, cu un bandaj jegos, însângerat, pe frunte.

— De ce staţi atât de incomod, Excelenţă ? îl întrebă Rugină.

— Cred că a avut loc o trădare — răspunse contele schiţând un surâs chinuit. Dar dumneata ce cauţi aici ? Vă ştiam în drum spre Oceanul Indian.

— Mucles ! — se răsti Snyder — prizonierii n-au voie să trăncănească.

— Nişte ticăloşi ca voi mă pot ucide, în cel mai bun caz, dar nu-mi pot porunci mie — ripostă contele cu răceală.

— Ţine-ţi botu', să nu-ţi pară rău ! urlă Snyder.

— Dumneata şi aşa te-ai compromis, împrietenindu-te peste măsură cu pleava de teapa ăstuia şi-a fârtaţilor lui, şi prea i-ai luat în braţe ! spuse Bradford pe un ton acuzator.

— Ai dreptate — răspunse contele. Nu contest faptul că iscusinţa lor m-a impresionat în repetate rânduri şi bine-nţeles că-i preţuiesc în mai mare măsură pe năpăstuiţii din porturile lumii, chiar dacă au apucat-o pe căi greşite în viaţă, decât pe-un căpitan englez de stat-major care-şi vinde patria.

— Vă dau cuvântul meu — spuse Rugină privindu-se pe sine — că ar trebui să-mi fie ruşine de uniforma asta.

De data asta lui Bradford nu-i mai sări ţandăra ; pe chip i se aşternu un zâmbet straniu ; apucă un scaun, îl aşeză în faţa celor doi prizonieri şi încălecă pe el, rezemându-şi coatele de spătar.

— Uite, dragă conte, ca să-ţi fie clară situaţia şi ca să te-nvăţ să mă respecţi, o să-ţi ofer câteva date referitoare la persoana mea. Nu sunt ofiţer de stat-major. Asta, în ciuda faptului că de optsprezece ani sunt în armata britanică. La vremea aceea a absolvit şcoala militară un tânăr ofiţer pe nume Bradford. Era orfan de ambii părinţi, n-avea nici o rudă în viaţă. După absolvire a fost repartizat pentru un stagiu de şase ani în India. În drum spre unitate, tânărul a dispărut şi la Buhara m-am prezentat eu în locul

lui. Pricepi ? Avusese asupra lui actele, diploma de studii, repartiția și toate 'astea mi le-am însușit eu. Pe vremuri îmi satisfăcusem și eu stagiul militar, eram rezervist. Ca inginer și agent secret, mă mai pricepeam și la probleme de stat-major. Din fericire, cei mai mulți dintre foștii colegi de școală ai lui Bradford au pierit în războiul mondial. Și-apoi, numele de Bradford e cât se poate de comun, așa că, după efectuarea stagiului indian, deși mi-aș fi putut pierde urma, am riscat și mi-am făcut din nou apariția la Londra. Mă cunoșteau de-acum mai mulți ofițeri care fuseseră-n India și nu mă amenința decât primejdia ca vreunul dintre foștii colegi ai lui Bradford să-și dea seama că joc tocmai rolul celui dispărut, pe care-l cunoscuse el. Spre norocul meu, asta nu s-a întâmplat și astfel am putut stabili un record mondial în materie de spionaj : ca ofițer al statului-major, am avut contacte nemijlocite cu Morrison Snyder, împreună cu care lucrez de mult plătit de japonezi.

— Mersi frumos — zise contele — reprezintă o mare ușurare pentru mine conștiința faptului că totuși, nu un ofițer britanic a fost cel ce și-a trădat țara. Și la urma urmei, dacă tot ai fost sincer cu mine, spune-mi, ce-ai urmărit cu acest atac mișelesc ? Să-mi plătești o poliță ? Mă urăști pe mine personal ?

— Nu pot spune că am avut motive de acest gen. Deocamdată trimisul nostru poartă tratative cu Kvang în favoarea japonezilor și nu am vrea să ne încurcați ițele.

— Pe urmă — interveni Snyder — nădăjduim că Imperiul Britanic o să prețăluiască viața unui conte la valoarea vieții unui spion. Unul dintre oamenii mei, Evans, zace de doi ani într-o închisoare militară. A încasat cin'șpe ani de pârnaie. Dacă ne dăm mâna cu Kvang și o să facem împreună trafic de arme în Birmania, o să propunem răscumpărarea dumitale și a hoțului de crucișătoare la schimb cu Evans. Până atunci o să rămâneți prizonierii noștri.

— Armele vor sosi aici peste două săptămâni — zise contele — până atunci absența mea o să-nceapă să ridice semne de întrebare și va fi organizată o expediție militară.

— În această privinţă, am avut îndrăzneala să vă induc în eroare — rânji Bradford — transportul de arme se şi află la hotar şi peste două zile vom purcede la cucerirea provinciei voastre.

Contele trase adânc aer în piept şi îşi încordă legăturile în furia-i neputincioasă. Prin urmare, totul era în zadar.

— Degeaba te foieşti atâta — râse Bradford batjocoritor. N-aveţi nici o şansă. Escorta acestui ticălos roşcovan s-a găsit să poposească-n mijlocul drumului. Credeaţi c-or să plece după ajutoare ? Aţi auzit cele două explozii de adineauri ? Am aruncat două grenade-n mijlocul lor. Pe locul unde erau corturile n-a mai rămas decât un mic crater. Şi nimeni...

Ajuns în acest punct al frazei, căpitanul îşi luă dintr-o dată zborul. Descrise un arc în aer şi se izbi de uşă, smulgând-o din ţâţâni. Făcu o tumbă peste capul santinelei şi se prăbuşi leşinat în glod.

Stând în capul oaselor lângă perete, Rugină îşi dusese genunchii la gură şi apoi lovise cu toată puterea scaunul pe care şedea, cu faţa la ei, Bradford. Acesta primea acum primele îngrijiri medicale. Snyder se apropie de Rugină :

— N-am obiceiul să-i biciuiesc pe albi, însă trebuie să pricepi că-s nevoit să-ţi dau o pedeapsă exemplară. Timp de trei zile n-o să capeţi nici mâncare, nici apă. *Good bye !* spuse el şi plecă.

Privarea de apă, cu deosebire, este o pedeapsă cumplită la tropice. Lui Rugină însă nu de asta-i ardea acum. Ce-i pasă lui de propria-i soartă ? Din spusele lui Bradford reieşea că Puştiu' murise. Fusese în locul ales pentru popas, unde explodaseră cele două grenade. Începu să se zvârcolească, aşa, legat cum era, pierzându-şi orice urmă de stăpânire de sine, calmul suveran de altădată ; îi venea să-şi facă ţeasta zob de peretele colibei.

— Linişteşte-te, prietene — zise contele — cu asta nu faci decât să-ţi deteriorezi situaţia.

— Nu-mi pasă mie de viaţa mea.

— Totuşi, păstrează-ţi cumpătul. Spre binele Angliei, dacă nu pentru altceva. Se pregăteşte aici o capcană foarte mârşavă şi dacă le ies socotelile, or să ne moară prea mulţi compatrioţi de treabă. Doamne, de-aş putea răzbi până la Kvang.

— Există speranţe, Excelenţă — zise Rugină încercând să-şi recapete calmul — ne-am aventurat doi oameni în preajma taberei şi nu m-au prins decât pe mine. Prietenul meu e un băiat dibaci, nu se pripeşte niciodată, poate izbuteşte el să facă ceva. Probabil că aşteaptă căderea serii şi-o să încerce atunci să ne elibereze cumva.

— Cu asta o să aducă mari servicii Angliei. În el să ne punem dar, nădejdea. Oricum n-avem vreo altă speranţă.

În această clipă uşa se dădu în lături şi câţiva băştinaşi îl trântiră în colibă pe Dom' Doctor, cu capul înfăşurat într-un bandaj însângerat.

8

La Amiralitate ceaţa se risipi şi ochii oamenilor străluciră de bucurie în clipa când, în sfârşit, fu recepţionat comunicatul care dezvăluia faptul că „*Radzeer*" se scufundase pe timp de furtună, iar „*Balmoral*", însuşindu-şi acest nume, pornise de la Mandalay spre ocean. Două canoniere blocară îndată gurile fluviului Irrawaddy. O escadrilă de avioane de vânătoare se înălţă de la sol şi în acest moment începu să plouă.

Totuşi, crucişătorul ori putea să zboare, ori se transformase-n submarin, ori era pilotat de niscai magicieni.

Cele două canoniere au aşteptat sârguincioase la vărsarea fluviului până la ora unsprezece, după care una din ele a pornit spre Rangoon. Nicăieri nimic. „*Radzeer*" plecase din Mandalay şi căpitănia portului Rangoon susţinea

că nava o luase în aval. Nu era însă de găsit nicăieri între Rangoon și Ocean. Fluviul nici nu era așa de adânc încât să se poată crede că s-ar fi scufundat. Un bătrân comandant transmisionist își smulgea de ciudă barba. La ora douăsprezece „*Radzeer*" emitea de undeva din nordul Golfului Bengal și cerea ajutor, transmițând cu exactitate coordonatele, raportând că în urma furtunii a avut loc o prăbușire de mal, că nava a eșuat lângă țărm și e pe cale să se scufunde. SOS, SOS. Cum naiba o fi ajuns „*Radzeer*" de pe fluviu pe apele Oceanului ? Opt crucișătoare se năpustiră în direcția indicată de radiogramă și, parcă zărindu-le cum se apropie, „*Radzeer*" continua să le precizeze locul unde avusese loc alunecarea malului.

Crucișătoarele ajunseră la fața locului, echipajele văzură cu ochii lor alunecarea de teren de dată recentă, însă pe „*Radzeer*" ia-l de unde nu-i. Paznicul farului le aduse la cunoștință faptul că pe-acolo nu trecuse nici o navă de război. Peste un ceas, „*Radzeer*" emise din dreptul satului de pescari Ruyel, situat doi kilometri mai la nord, arătând de data asta că se scufundă după ce a fost târât până aici de curenți ; în plus, înștiința autoritățile că a izbucnit un incendiu la un depozit de pe mal lovit de un trăsnet. Depozitul încă ardea când crucișătoarele au ajuns acolo. Nici urmă de „*Radzeer*". Sătenii luptau din răsputeri cu focul și jurară *in corpore* că de săptămâni de zile nu mai trecuse un vapor pe-acolo. Comandantul flotilei urmăritoare hotărî să-și ceară ieșirea la pensie la primele ore ale dimineții. Nu exista nici un dubiu că vasul care emisese acele mesaje trecuse pe-acolo, și, ca dovadă, semnalase surparea malului și incendiul. Ba mai mult, observase până și apropierea celorlalte crucișătoare. Numai el nu fusese zărit de nimeni. Ditamai vasul militar !

În zorii zilei următoare o escadrilă de avioane de luptă survolă în zbor razant valea fluviului Irrawaddy. Crucișătorul, ia-l de unde nu-i. A coborât în aval de Rangoon, la gurile fluviului n-a fost interceptat de cele două vase trimise special să-i taie calea și, cu toate astea, a emis

mai multe mesaje din Oceanul Indian, fără a li însă zărit nicăieri.

In schimb, la ora patru după-amiază „*Radzeer*“ transmitea către căpitănia portului Calcutta că tocmai a fost depășit de nava-amiral „*Kingsbay*“ și să i se pregătească ancorarea la dană. Peste un sfert de oră „*Kingsbay*“ intră în rada portului Calcutta.

În seara aceleiași zile toate stațiile de emisie britanice transmiteau în lumea largă următoarea telegramă :

„*Se oferă o recompensă de douăzeci de mii de lire sterline aceluia care va semnala poziția exactă a lui* «Radzeer»!

Amiralitatea !“

„*Și noi !* «Radzeer» !“

Însă nimeni nu izbuti să dea de urma navei șterpelite. Deși de existat exista.

CAPITOLUL OPT

Societatea se întrunește din nou. Jocul continuă în stil și mai mare decât până acum. Rugină are parte de-o primire cu totul surprinzătoare. Avea dreptate învățătorul lui. Jocul este definitiv pierdut.

I

Să tot fi fost miezul nopții. Cei trei prizonieri zăceau posomorâți în coliba întunecoasă. Peste noapte erau păziți de două santinele care stăteau în fața ușii. Dom' Doctor și Rugină își reveniseră din șocul provocat de rănile de la cap. Contele făcuse însă febră. Vorbeau cu glasul coborât.

— Voi de ce v-aţi întors ? — îi întrebă contele.

— Ne-am întors după Tom Leven, care a rămas undeva pe-aici, prin zonă, într-un sat de khmeri. La Mandalay ne-au servit un fals — răspunse Dom' Doctor în locul lui Rugină, căruia îi pierise graiul de sete.

— Dar cum de-aţi nimerit la acest Snyder ? întrebă contele clănţănind din dinţi.

— Am observat pe potecă urmele unei încăierări. Pe urmă, de pe movilă, am descoperit tabăra. Şi ne-am gândit că n-ar strica să ne-ngrijim oleacă de Excelenţa Voastră.

— Iată un gest cu adevărat generos. Nu reuşesc să pricep cum de v-aţi putut cobori atât de jos în viaţă, acum că am ajuns să vă cunosc mai bine.

— Asta s-a-ntâmplat, în mare măsură, din motive de ordin economic. Respectiv, vama încă n-ar fi cine ştie ce mare nenorocire pe capul nostru, da' să ne lase să ne vedem liniştiţi de contrabandă. De pildă, eu şi Rugină n-am făcut niciodată altceva. Doar contrabandă. E drept că uneori am mai şi dat. Dar omul trebuie să se mai şi distreze, nu ? În schimb, niciodată n-am ucis, n-am jefuit, n-am omorât, însă ne-a plăcut să avem cale liberă înaintea noastră.

Tăcură. Afară, în beznă, mii de broaşte orăcăiau în cor. În spatele colibei se auzi un zgomot discret, parcă s-ar fi rostogolit nişte bulgări căzuţi de la o înălţime nu prea mare.

— Na, că acuşica ne trezim cu animalul de casă peste noi — bombăni Dom' Doctor. Văd că un furnicar s-a apucat să dea gaură în perete. Din păcate, fiara asta pute ca dracu'.

În penumbră se vedea limpede cum gaura scurmată sub perete creşte în diametru, apoi apar două mâini delicate şi, în fine, prin crăpătura săpată în solul moale al junglei se strecură în colibă o siluetă gingaşă. Pesemne că scurmase o groapă asemeni câinilor, până când ajunsese

în interiorul colibei. Apoi pătrunsese în odaie și acum se târa către prizonieri.

— Cine ești ? — șopti Rugină.

Silueta firavă răspunse :

— Pușliu' ! Iartă-mă că nu te-am ascultat. M-am furișat pe urmele voastre. Am văzut de la distanță cum ți-au dat la cap. N-am îndrăznit să mă mișc din loc. Am văzut cum l-au doborât și pe Dom' Doctor. Aveau o strajă cocoțată-n vârful unui copac, îi vedea pe toți cei ce treceau dincoace de movilă, fără ca el să poată fi zărit. Și eu l-am dibuit abia atunci când i-a sărit lui Dom' Doctor în spinare, căci veniserm puțin mai în față. Am așteptat să se înnoptez. M-am furișat prin junglă și m-am târât încoace din desiș. Am scurmat cu cuțitul pământul din spatele colibei.

Lui Rugină îi pierise graiul. Dacă n-ar fi fost legat cobză, l-ar fi îmbrățișat pe Pușliu' de i-ar fi pârâit oasele.

Acesta se târî grăbit de la un prizonier la altul și le tăie legăturile.

— Nu ne rămâne decât să-ncercăm să răzbim tiptil până-n hățiș, pe drumul pe care-a venit Miss Leven, iar din desiș să ne-ntoarcem la cărarea din junglă — luă inițiativa contele. Nu ne despart decât vreo zece kilometri de tabăra lui Kvang. Dacă nu ni se descoperă evadarea, până-n zori ajungem acolo.

— Noi trebuie să-l găsim pe Thomas Leven...

— Of ! — exclamă furios contele. Anglia e mai presus. Dar n-aveți decât să mergeți unde vreți. Eu unul pornesc spre Kvang. Armele vor fi trecute mîine peste Salween. Și n-au voie să ajungă în Birmania.

— Și eu sunt de părere că... Anglia e mai presus de mine, de fratele meu și de noi toți — spuse Pușliu' cu tristețe în glas.

— Iată un punct de vedere corect, domnișoară — zise contele și se furișă primul afară din colibă.

Se târâră centimetru cu centimetru până cînd ajunseră în desiș. Apoi, cu un ocol mare către nord, ajunseră pe cărare și întinseră pasul. Contele avea febră. Răsufla greu și abia se mai ținea pe picioare. De vină nu era atât lovitura de la cap, cât accesul de malarie recidivată. Se crăpa de ziuă. De sus din tării, printre coroanele arborilor seculari năpădiți de liane și iederă se furișau în adâncul junglei primele raze de soare. Contele căzu pierzându-și cunoștința. Îl săltară de subsuori și-l cărară în pas alergător. Exista încă riscul să fie ajunși din urmă, dacă evadarea se descoperea repede.

— Luați aminte la vorbele mele — spuse contele horcăind — pe mine lăsați-mă aici. Ați mai jucat odată rolul meu. Jucați-l din nou. Rețineți ce aveți de spus... Dacă Kvang e dispus... să controleze mâine vadul de la Salween... și atacă convoiul cu armament sosit din China... va primi cincizeci de mii de lire sterline... îi puteți promite chiar mai mult... va fi ales rege al acestei provincii... Plecați... nu mai pot... lăsați-mă aici...

— Terminați cu tâmpeniile astea, Excelență... — zise Rugină — mai bine ne jucăm de-a scăunelul.

— Ascultați-mă... Nu mai am putere să vorbesc mult... — spuse contele așezându-se istovit pe un buștean — e-n joc viața câtorva mii de englezi... dați-mi ascultare sau duceți-vă dracului... pentru Anglia... totul...

— Excelență — interveni Dom' Doctor — degeaba-i promitem noi marea cu sarea lui Kvang, dacă Anglia tot n-o să recunoască nimic. Noi nu putem încheia acorduri, totul n-ar fi decât o escrocherie.

— Mda... stați puțin... — îngăimă contele și, scoțând din buzunar o bucată de hârtie, scrise câteva rânduri în josul paginii :

— *Tot ce figurează mai sus pe această coală de hârtie a fost dus la îndeplinire din ordinul meu și în conformitate cu instrucțiunile primite de la mine. Am considerat că astfel servesc cauza patriei și interesele ei militare majore.*

Contele de Southessex.

Arborii din preajmă se prăbuşiră peste conte în timp ce în dosul tâmplelor îi răsuna dangătul asurzitor al unui clopot uriaş.

— Nu l-am datat... — murmură el gâfâind sacadat. Puneţi-i data din ziua negocierii cu Kvang... plecaţi, băieţi... Dumnezeu să vă ajute... pe voi şi pe Ang...

Căzu în nesimţire.

Îl întinseră pe iarbă. Rugină băgă hârtia în buzunar.

— Hai, Dom' Doctor, cară-l la râu, poate apuci să-l trambalezi până-ntr-un sat de pescari. Dacă vă ia curentul la vale, până poimâine sunteţi la Mandalay. Nu-l putem lăsa singur în junglă.

— Ai dreptate — încuviinţă Dom' Doctor — şi, de-o fi să nu ne mai vedem niciodată, vă zic pa.

Dom' Doctor îl luă pe sus pe conte, iar Rugină şi Puştiu' porniră în pas alergător către miazănoapte.

— Poate reuşeşte Dom' Doctor să traverseze fluviul şi-atunci haita lui Snyder n-are ce să-i mai facă. Deci. tu eşti iarăşi Southessex. Iar eu, căpitan.

— Nu ţi se pare că avem uniforma cam ponosită ?

— Tot uniformă militară se cheamă că este. Nimeni nu ajunge aici ca scos din cutie. Dar astă-noapte, când am auzit că ne-au aruncat în aer corturile, am tras o sperietură grozavă din cauza ta.

Puştiu' se opri o clipă şi-l privi pe bărbat în ochi...

— Grozavă ?

Rugină îi întoarse privirea şi murmură :

— Grozavă, grozavă...

Şi acolo, în inima junglei, în sfârşit, se sărutară pentru prima oară.

Apoi îşi continuară drumul spre nord. După a doua cotitură le răsări în cale, pe neaşteptate, un grup de opt oameni cu puştile în poziţie de tragere :

— Staţi !

Un chinez îndesat, cu pălărie de paie pe cap, se apropie de ei cu un hanger lat în mână :

— Cine sunteţi şi încotro mergeţi ?

— Sunt contele de Southessex şi acesta-i căpitanul Bradford ; îl căutăm pe generalul Kvang.

— Urmaţi-mă ! — le spuse chinezul şi, după ce soldaţii măslinii îi împresurară în toată regula, porniră mai departe.

2

Sosiră la unul din avanposturile generalului Kvang. Rugină, care, după cum am mai amintit, avea ceva experienţă ca militar, privea cu uimire ţinutul acesta mocirlos, care pe hartă era posesiune britanică însă, în realitate, era zona cea mai sălbatică şi cea mai puţin cunoscută a Birmaniei. Uimirea lui se datora faptului că barăcile paralelipipedice ridicate la intervale regulate şi căile de acces dintre ele aduceau cu garnizoanele coloniale construite pe model european. Luptătorii aliniaţi în formaţie se mişcau uniform, disciplinaţi, regulamentar, aidoma unor soldaţi bine instruiţi. Când dădeau ochii cu vreun subofiţer, îşi pocneau călcâiele goale ; santinelele stăteau în posturi de observaţie bine alese şi o reţea de sârme pornea spre junglă dinspre trunchiul cojit al unui palmier. Nu puteau fi decât de telefon sau telegraf. Amândoi fură conduşi în cea mai apropiată baracă. Mobilierul se compunea dintr-o masă cioplită grosolan şi câteva bănci. Pe masă era un telefon. Aproape de hotarul cu China nu-i greu să procuri asemenea echipamente. La masă şedea un chinez bondoc, cu mustaţa pe oală şi privirea ageră.

— Staţi jos, vă rog. Cu ce vă pot fi de folos ? — îi întrebă chinezul într-o engleză impecabilă.

— Ne-am anunţat mai devreme în audienţă la general, suntem contele de Southessex şi căpitanul Bradford.

— Generalul — răspunse chinezul rostind cu evlavie acest cuvânt — se află la baza lui principală, cam la o jumătate de ceas de-aici. Îl chem îndată.

Puse mâna pe telefon. Rugină privi pe fereastră. Copacii începeau să se răărească, jungla părea să se termine aici. Prin rărişul din apropiere se zăreau crestele înalte, înzăpezite ale Munţilor Luang, a căror trecătoare îngustă se afla în imediata apropiere a taberei. Aici pare să fie şi postul de grăniceri, îşi zise Rugină. Fluviul Irrawaddy cu undele lui înspumate se avânta la vale în sens opus în albia-i lată, tivită pe ambele maluri de verdele junglei.

În timp ce Rugină observa toate aceste detalii topografice, chinezul turui în telefon în limba lui ciudată, aducând cu un ciripit de pasăre, după care puse telefonul în furcă şi se-ntoarse către ei cu un surâs curtenitor.

— Domnul general e-n drum spre dumneavoastră, pentru negocieri, domnule conte. Fiţi amabil şi treceţi în biroul comandantului.

— Şi eu ? — întrebă Rugină.

— Pe dumneavoastră, la ordinul domnului general, o să vă spânzurăm chiar azi.

3

— Cum vine asta, rogu-vă frumos ? — întrebă Rugină. Scuzaţi-mă, da' mi s-a părut, sau chiar am auzit că mă veţi spânzura ?

Chinezul dădu din cap cu complezenţă, surâzător :

— Aţi auzit bine. Pardon... şi, întorcându-se către soldaţi, le ordonă : Legaţi-l, ticăloşilor, pe onorabilul nostru, domn căpitan.

Rugină nu opuse rezistenţă. Opt puşti aveau ţeava îndreptată spre el. Puştiu' încremeni cu gura căscată.

— Domnule chinezoi, nu vreţi să-mi spuneţi şi mie de ce tine domnul general morţiş la această idee originală ? întrebă Rugină.

— Cine ştie ce-i în mintea marilor oameni ?

— Domnul căpitan îmi este tovarăș de arme — strigă Puștiu' — și mă opun categoric...

— Onorabilă Excelență ! Orice vorbă-i de prisos acum. Oricum, nu stă-n puterea mea să. revoc ordinele șefului. Generalul dorește ca distinsul domn să fie atârnat în streang la sosirea lui, fiindcă abia așteaptă să vadă această priveliște.

— Excelență ! apucă să mai strige Rugină către Puștiu'. Gândiți-vă la obligațiile care vă revin și fiți tare. Chiar dacă pe mine or să mă spânzure, dumneavoastră trebuie să discutați neapărat cu generalul...

Nu-și termină vorba, căci soldații îl luară pe sus și-l scoaseră din baracă.

— Vă rog să-mi faceți imediat legătura cu domnul general — strigă fata. E o greșeală la mijloc...

— Ar fi de prisos și n-am primit indicații în acest sens. Peste o jumătate de ceas domnul general va fi, oricum, aici. Fiți amabil și intrați în biroul comandantului, pe ușa din dreapta.

Fata intră cu pași împleticiți și se prăbuși pe un scaun de trestie. Era cu nervii la pământ. Tremura toată și simțea c-o să leșine.

— Băi, da' urâți mai sunteți — le spuse Rugină soldaților care-l escortau.

Băștinașii ascultau nedumeriți vorbele rostite de străin într-o limbă necunoscută. Credeau că-și spune rugăciunea de pe urmă. Se opriră sub un copac și în câteva secunde îi trecură streangul pe după gât.

— Ei ! — izbucni Rugină. Ce mai e și cu porcăria asta ? ! Cum rămâne cu jumătatea aia de ceas ? ! Vreți să-l duceți de nas pe-un biet străin ?... A avut, totuși, dreptate învățătorul meu.

Soldații aruncară capătul funiei în sus, trecând-o pe după o creangă groasă, dar nu începură să tragă de ea. Rămaseră cu armele îndreptate spre el și-l lăsară să stea în picioare, cu streangul de gât.

— Lua-l-ar dracii pe șeful vostru — îi sudui Rugină. Bandă de tâlhari și hingheri netrebnici !

Şi timpul trecu încet-încet, Rugină îşi dădea seama că trebuie să plătească el cu capul trădarea lui Bradford, pe bună dreptate pedepsită de Kvang.

Deodată răsună o trâmbiţă. În câteva clipe toţi soldaţii din tabără se aliniară în formaţie pentru a da onorul unui grup de călăreţi care descălecară. În fruntea lor se afla un bărbat vânjos, cu chimonou verde şi pălărie de paie, pe care-l privea toată suflarea din tabără în poziţie de drepţi.

Acesta era Kvang.

Îndată păşi spre spânzurătoarea improvizată şi ridică un braţ. „Adio, lume" — fu ultimul gând al lui Rugină. Maxilarul îi fu smucit cu brutalitate, funia se încordă în jurul grumazului...

Mîna lui Kvang descrise brusc un semicerc în aer, ca atunci când dirijorul face semn orchestrei să se oprească, şi funia se destinse. Rugina se trânti în genunchi. Se auzi un ţipăt ascuţit. Puştiu' ieşi din baracă şi se repezi glonţ spre Kvang. Acesta se-ntoarse pe călcâie şi o privi pe fată în ochi. O clipă se priviră unul pe celălalt şi apoi fata sări plângând de gâtul lui :

— O, Tom ! Scumpul meu Tom !

Kvang era un alb, îl chema Thomas Leven şi evadase din Legiunea Străină în urmă cu un an şi jumătate.

Soldaţilor nu le venea să-şi creadă ochilor văzând că generalul îl strânge în braţe şi-l sărută pe colonelul britanic. Cine ştie cât ar mai fi ţinut bucuria revederii, dacă nu s-ar fi auzit un glas răguşit strigând mustrător :

— Dar cu mine cum rămâne ?

Era Rugină, care nu apucase să se ridice după ce căzuse în genunchi, cu funia de gât.

4

Şedeau de vorbă în biroul comandantului.

— Dacă nu-mi dădeam seama în ultima clipă că nu eşti Bradford — spuse Kvang, respectiv Tom Leven —,

se-ntâmpla un lucru regretabil. Te rog, nu fi supărat pe mine...

— Aa, nu face nimic. Să zicem că n-a fost decât o indispoziție trecătoare. Prin ce minune te-ai transformat, însă, în Kvang ?

— Dragă prietene — răspunse Leven zâmbind —, țara asta misterioasă nu-i bântuită de cine știe ce ofițer sau aventurier european. Camaradul meu a murit, însă eu m-am însănătoșit. Între timp m-am convins de dragostea cu care m-au înconjurat localnicii. M-am retras împreună cu ei spre nord. Și fiindcă s-au arătat așa de omenoși cu mine, m-am gândit să fac și eu un pic de instrucție militară cu ei. Sunt un popor războinic, așa că le-am făcut un mare serviciu inițiindu-i în tainele artei militare. După câtva timp ni s-au mai alăturat câteva triburi și uite-așa am pus pe picioare o armată independentă, cu care apăr triburile pașnice de bandele de tâlhari și răufăcători. Suntem răsplătiți pentru activitatea noastră cu cauciuc și fildeș. Cu această recompensă, după cum vedeți, am reușit să cumpărăm și un pic de echipament modern, armament, cabluri de comunicație, telefoane.

Își mângâie drăgăstos sora, apoi ascultă scurta relatare a lui Rugină privitoare la prizonieratul lor, la situația contelui, la Bradford și la transportul de armament care urma să sosească la hotar în cursul nopții.

— Știam de el — spuse Kvang îngândurat — și am încercat să-l duc cu vorba pe emisarul lui Snyder, tocmai pentru a-i atrage convoiul prin părțile noastre. Întâi și-ntâi o să-i izolez pe mercenarii americani, iar apoi o să dau atacul hotărâtor asupra convoiului și-o să nimicesc toată muniția pe care vor s-o aducă-n țară. Pentru treaba asta n-am nevoie să fiu rege, dar nici alt stăpân nu ne trebuie. Spuneți-i contelui că pot menține și singur ordinea în această regiune. Îți mulțumesc, prietene, pentru tot ce-ai făcut pentru surioara mea și pentru mine. Cele două schițe care lipsesc sunt, într-adevăr, la mine, le-am luat atunci din locuința Helenei Aldington. Am știut eu că

Bradford e nemernicul, însă n-aveam nici o dovadă. Ei, invenţia o s-o valorifice soră-mea şi pentru serviciile voastre extraordinare veţi fi răsplătiţi cu toţii.

— Dacă o mai fi în viaţă careva dintre membrii societăţii noastre pe acţiuni — spuse Rugină cu îngrijorare în glas. Mă tem că vasul a şi fost capturat de multişor.

În această clipă intră un chinez mânjit cu glod, care după ce descălecase de pe cal se repezise cu sufletul la gură spre biroul comandantului. Raportă ceva în graiul lui natal şi Leven îl apucă neliniştit de umăr.

— Ce s-a-ntâmplat ? — îl întrebă Puştiu'.

— Pacoste mare — răspunse Leven. Digul de pe Irrawaddy, situat la douăzeci de kilometri în amonte, a fost aruncat în aer. Puhoaiele dezlănţuite năvălesc în aceste clipe spre noi.

— Şi ce înseamnă asta ? — întrebă Rugină.

— Că de data asta e groasă. Apele au inundat valea, aşa că soldaţii mei au fost nevoiţi să se retragă şi mai spre nord, pe înălţimi, iar între noi şi armata noastră a apărut un lac cu o suprafaţă de câţiva kilometri pătraţi. Am rămas izolaţi în această tabără mică, suntem doar vreo sută cincizeci de oameni şi soldaţii mei n-au cum răzbi până la noi. Aici e mâna lui Snyder. Mi-a izolat oamenii de trecătoare şi acum vrea să năvălească peste noi cu efective superioare numeric. Hei ! G'Lisu ! Sună alarma !

Imediat răsună o trâmbiţă.

— Ce ne rămâne de făcut ? întrebă fata.

— În primul rând o să luăm nişte măsuri de apărare, să nu ne ia prin surprindere atacul hoardelor lui Snyder. A intuit, cred, că negociez cu el doar de formă. După ce-i vom respinge, vom apăra trecătoarea până la ultimul. Mă tem că şansele noastre sunt infime.

Se înserase. Peste junglă se pogorâse liniştea binecuvântată şi în depărtare, pe malul fluviului Irrawaddy, scăldaţi de razele lunii, foşgăiau crocodilii puzderie. O parte dintre soldaţi ocupaseră trecătoarea, iar ceilalţi improvizau în jurul taberei o bàricadă din saci de nisip,

scânduri și bolovani. Trecură două-trei ceasuri de așteptare încordată. Apoi, pe cărarea dinspre sud se ivi un curier birmanez.

— Domnule general ! începu el afișând un respect deosebit. Stăpânul meu, generalul învești mântat în negru, îți cere răspunsul, deoarece, din câte ne-au spus iscoadele noastre, au trecut granița Birmaniei primii catâri ai convoiului care aduce armamentul.

— Spune-i lui Snyder că oamenii mei așteaptă transportul în trecătoare și-l vor nimici — răspunse Leven.

— Atunci, ne vom bate, stăpâne.

— Ne vom bate, Hu-vei. Întoarce-te la stăpânul tău.

Solul plecă. Unul dintre observatorii lui Kvang, care stătea culcat pe burtă pe-o stâncă plată, îi anunță că, într-adevăr, în serpentinele trecătorii s-a arătat caravana.

— Dacă ajung în bătaia armelor noastre, trageți ! — strigă Leven. Ciu ! Trimiteți o patrulă spre miazăzi. Să fie cu ochii-n patru, că se apropie dușmanul.

— Dă-mi și mie o pușcă, Leven — spuse Rugină — nu-s cine știe ce trăgător de elită, da' vreo patruzeci-cincizeci de indivizi cu obrazul de toval tot oi găuri.

— O să capeți îndată o pușcă, dragul meu... ei, cum ziceai că te cheamă ?

— Rugină.

— Cuum ?

— Rugină. Așa mă cheamă.

— Asta sună a poreclă dată în bășcălie.

— Chiar în bășcălie ? Uneori am avut impresia că-i rostită cu respect. E cam același lucru ca și-n cazul fostului căpitan care-a ajuns să fie numit Kvang. Altminteri, primul meu nume era John Hallyburton.

— Hallyburton ?... John Hallyburton... Ei, drace... Ia stai ! Aha ! Acum câțiva ani am auzit de numele ăsta. Un anume John Hallyburton a zburat pe ruta Londra-Sydney, a stabilit un record mondial de viteză și a fost decorat cu cele mai înalte ordine ale Imperiului Britanic. Pe urmă a primit un grad militar și a devenit pilot de încercare la fabrica noastră de avioane de luptă.

— Exact. Până când, într-o bună zi, l-a bătut pe directorul întreprinderii cu o şipcă de oblon până când l-a lăsat lat şi a fost nevoit să spele putina. Eu am fost acela.

— Mi-aduc aminte. Lumea-ţi prezicea un viitor frumos... Aşteaptă puţin... O să-ţi dau o armă, dar să nu te dezlipeşti de lângă soră-mea. Locul meu e între soldaţi.

Apăru un soldat cu sufletul la gură :

— Stăpâne ! S-a revărsat Irrawaddy !

— Ştiu — spuse cu un oftat Leven, întorcându-se apoi către Rugină — asta-nseamnă că o se inunde întregul ţinut până la graniţa cu Caşmirul. Noroc că apa nu dă năvală-ncoace, ci spre nord.

Sosi încă un soldat cu veşti :

— Vin ! Sunt ca la vreo patru sute !

— Ciu ! strigă Leven şi pe dată ofiţerul chinez se prezentă. Iei cincizeci de oameni şi ţii sub foc continuu dâmbul din spatele arborelui sfânt Bo, ca să nu ne poată împresura dinspre fluviu. Oamenii din trecătoare să nu-şi părăsească în nici un caz poziţiile şi pune douăzeci de oameni să ridice un gard de sârmă ghimpată în spatele barricadei. Dumneata, cum am mai zis, rămâi, aici, cu sora mea...

— Dar eu...

— John Hallyburton ! Pe moşia mea toţi bărbaţii sunt soldaţi. Şi un soldat n-are voie să răspundă la primirea unui ordin decât cu „am înţeles". Clar ?

— Am înţeles, dar aş îndrăzni să...

— Stânga-mprejur !

De afară se auziră primele împuşcături.

5

Erau atacaţi de un inamic net superior numeric. Banda lui Snyder nici nu-şi mai dădu osteneala să-i împresoare. Se năpusti direct asupra celor cincizeci de oameni care apărau trecătoarea. Asta-i interesa ! Principala lor putere

de foc consta în cele câteva grenade pe care apucaseră să pună mâna. Din cele patru grenade aruncate peste baricadă trei își nimeriseră ținta și una se dovedise a fi o bombă incendiară.

Sistemul defensiv solid, însă primitiv, al lui Leven se năruia văzând cu ochii. Flăcările de eter ale bombei incendiare aprinseseră două barăci. Baricada ardea.

— Sergent ! Iei douăzeci de oameni și consolidați baricada acolo unde-i nevoie ! ordonă Leven care apărea când ici-când colo printre combatanții lui. Cinci oameni să scoată muniția din barăcile care ard, să care totul pe dâmbul din spatele arborelui sfânt Bo. O să ne regrupăm acolo.

Un obiect negru aterizează la picioarele lor. Sergentul îngheță de spaimă : era o grenadă ! În clipa următoare Leven o înșfăcă de jos și-o aruncă cu boltă înapoi, în direcția din care venise. Era singura modalitate de-a te apăra împotriva unei grenade. Uneori dădea rezultate, căci niciodată nu poți ști cu exactitate în ce moment se va produce deflagrația.

Grenada aruncată înapoi explodă în aer, deasupra inamicului, văzduhul fu împroșcat cu stropi de eter aprins și-n clipa următoare oamenii în flăcări alergau de colo-colo urlând de durere. Cei care apărau trecătoarea suferiseră pierderi grele, numărul lor scăzuse cu cincisprezece și începeau să bată în retragere. Într-un loc inamicul reușise chiar să străpungă baricada, însă oamenii lui Leven îi împușcaseră pe primii atacatori și consolidaseră spărtura. Situația părea însă disperată.

— Hallyburton ! strigă Leven alergând spre baraca rămasă intactă.

Sora lui și tânărul roșcovan erau încă acolo.

— Ordin ! făcu Rugină trăgându-se de lângă fereastră de unde, în pofida ordinelor primite, îi ținuse sub foc continuu pe vrăjmașii care încercau străpungerea baricadei.

— Du-o pe asta mică în spatele dâmbului și ai, pe mai departe, grijă de ea. Ne vom retrage într-acolo. Din păcate, situația nu-i deloc roz.

Gloanţele şuierau, în atmosferă pluteau nori de fum înecăcios şi strigătele asurzitoare ale băştinaşilor nu conteneau o clipă. Când Puştiu' dădu să iasă din baracă, o schijă dărâmă uşa la pământ. Se clătină pe picioare. În jur şuierau roiuri de gloanţe, muşcând din lemnăria barăcii. Rugină o prinse în braţe şi porni în goană spre dâmb, unde apărătorii înălţau o nouă baricadă.

6

— Hei ! naţi o sută de oameni ! porunci Snyder, care între timp fusese rănit la braţ. Luăm cu asalt trecătoarea.

— Nu mai avem grenade — îl anunţă unul dintre soldaţi.

Oamenii lui, spre deosebire de ai lui Leven, nu erau instruiţi. Erau banditi cu vocaţia gherilei, o adunătură indisciplinată, fără nici un Dumnezeu.

— Nu-i nimic — spuse Snyder — o să-i măturăm oricum. Adună luptătorii într-o singură formaţie şi prefaceţi-vă că vreţi să luaţi tabără cu asalt. Apropiaţi-vă de ei şi trageţi continuu. Altfel spus, distrageţi-le atenţia de la trecătoare.

În timp ce oamenii lui Leven, la adăpostul baricadei, credeau că asaltul care va urma se pregăteşte împotriva lor, o sută de banditi se năpustiră fără veste asupra trecătorii şi, deşi răriţi de două rafale ale apărătorilor, în câteva minute răzbiră până la cei câţiva luptători ai lui Kvang şi-i măcelăriră până la ultimul. Apoi, ocolind stâncile trecătorii, se apropiară de tabără din flanc.

— Ciu ! — porunci Leven. Începeţi retragerea către dâmb, în grupuri de câte cinci, cu foc continuu. Strângeţi toate armele din tabără. Stropiţi baricada cu gaz şi daţi-i foc.

Baricada în flăcări zădărnici atacul mercenarilor. În acest timp, Leven își adună ultimii combatanți și-i mână spre dâmbul situat în direcția râului. Era aproape de miezul nopții.

Primul catâr din convoi trecuse granița birmaneză din trecătoare.

CAPITOLUL NOUĂ

Cum a ajuns „Radzeer" vas-fantomă. Bradford își ia tălpășița și Kvang rămâne pe loc. Crucișătorul pornește în ultima cursă, dar la ce bun să ai baftă, dacă nu mai ai trabuce ? Nici suferinzii nu sunt lăsați de izbeliște.

1

— Situația e disperată...

— Dar oamenii dumitale nu pot coborî pe Irrawaddy la vale ?

— Până mâine dimineață apele or să scadă cu câțiva centimetri. Asta înseamnă că între armata mea și mine se-ntinde nu numai ținutul mlăștinos, ci și inundația — răspunse Leven.

Privi în jur și o zări pe fată ; zăcea aproape leșinată, proptită de un sac cu nisip. Vorbi răspicat, cu glasul scăzut :

— Hallyburton, te așteaptă o sarcină extrem de grea. Fluviul se află la cincizeci de metri de noi. Am câteva

bărci legate la mal. Ia-o de-aici pe soră-mea. Înţelegi ce vreau să zic, nu-i aşa ? Dacă o luaţi la vale, duşi de curent, până-n zori o să fiţi în siguranţă. Nu mă mai întreba nimic, ia-o pe Edith şi du-o...

— Şi dumneata ?

— Eu rămân, bine-nţeles, pe poziţie. Cu bine, prietene.

În jurul lor şuierară primele gloanţe, făcând ravagii în coroanele stufoase ale copacilor. Rugină ajunsese să-şi cunoască bine prietenul. Nu i se mai împotrivi, se duse glonţ la fată, o luă în braţe ca pe un copil şi o rupse la fugă. Fata îşi mai reveni în fire.

— Unde mă duci ?... Nu ! Nu vreau !... Tom ! N-o să-l lăsăm aici ! Tom ! Dă-mi drumul !

Începu să-l lovească cu toată puterea cu pumnii în piept pe bărbatul care nu slăbea strânsoarea şi continua să alerge cu ea. Zbieretele asediatorilor răsunau tot mai aproape. N-aveau timp de pierdut. O aruncă aproape cu brutalitate pe fundul unei bărci, dintr-o sforţare tăie odgonul cu care era legată şi barca fu pe dată luată la vale de viitura învolburată, tulbure. Rugină cufundă în apă prăjina şi se depărtă de locul luptei la adăpostul copacilor de pe mal.

2

Într-o jumătate de oră tabăra era împresurată. Muniţia lui Leven era pe terminate şi majoritatea oamenilor lui zăceau morţi sau răniţi. Mijeau zorile...

Se apropie un băştinaş cu un steag alb.

— Stăpânul meu îţi transmite să te predai. N-o să se atingă de un fir de păr din capul tău, nu-i vrea decât pe militarii albi.

De după cotitură se ivi un catâr.

— Iată răspunsul meu : Ciu ! Foc !

Chinezul împreună cu zece oameni trase asupra trecătorii, iar catârul necheză de durere, azvârli din copite și se rostogoli de pe stâncă cu povară cu tot.

— Opriți înaintarea ! strigă Snyder. Convoiul să rămână la adăpostul stâncilor până-i lichidăm pe smintiții ăștia !

Snyder suferise pierderi grele, însă efectivele lui continuau să dețină superioritatea numerică. Se năpustiră să ia baricadele cu asalt. Lupta se dădea acum cu patul puștii, cuțitul, revolverul. Oamenii lui Kvang se apărau cu o încrâncenare fanatică și sistemul lor defensiv disciplinat respinse primul asalt al hoardei inamice. Ciu se încleștă cu ultimul soldat care escaladase baricada, baioneta vrăjmașului îi sfârtecase mațele. se prăbușiră amândoi de pe baricadă și cu ultimele puteri chinezul își gâtui potrivnicul. Rămaseră la pământ unul peste altul.

Snyder sună din nou adunarea. La ce bun să se grăbească ? Oricum îi are-n mână pe amărâții ăia.

Curând își dădură seama că lucrurile stăteau cu mult mai bine decât credeau. Lui Leven i se terminase muniția. Snyder pricepu asta văzând că împușcăturile s-au rărit și nu se mai trage nici măcar asupra luptătorilor ce se apropiau de baricadă. Porunci să se dea drumul unui catâr să înainteze prin trecătoare. Acest catâr străbătu poteca fără nici un fel de opreliște.

Catârul fu primit cu urale triumfale. Urmă încă un catâr, apoi un cal de povară. Transportul se pusese în mișcare.

Baaang !

Un obiect întunecat, mare, vâjâi deasupra capetelor lor, descriind un superb arc de cerc pe bolta matinală, apoi explodă la gura trecătorii aruncând în aer o limbă de foc. Catâri, bucăți de lemn, capete și picioare de om, laolaltă cu o masă uriașă de țărână zburară-n tării într-un evantai însângerat.

Baaang !

De data asta tunurile trăgeau foc cu foc, obuzele și șrapnelele cădeau unul după altul în trecătoare. Stâncile

se sfărâmau, arborii înalți de optzeci de metri se prăbușeau seceraţi, coasta dealului începea să alunece încet-încet, să zdrobească, să nimicească, să îngroape uriașul transport de armament, iar muniţia explodă aruncând în aer coloși de bazalt. Acolo unde cu puţin timp în urmă fusese tabăra convoiului nu mai rămăsese decât fum, nori de praf și mormane de sfărâmături.

Artilerie !

Snyder și acoliții lui își pierdură capul și porniră în goană spre desișul junglei din care ieșiseră. După bubuiturile asurzitoare, din dreapta răsună un păcănit aproape molcom, un fel de ta-ta-ta-ta-ta, și oamenii începură să cadă ca iarba cosită la stânga și la dreapta.

Mitraliere !

Din desiș se iviră uniformele albe, imaculate, ale unui număr de douăzeci de marinari și, la ordin, își mânuiră armele automate. Bandiţii fugeau care încotro, însă puţini fură cei care-și scăpară pielea în fața rafalelor ce se succedau necontenit. Cinci gloanţe îl trimiseră și pe Snyder pe lumea cealaltă.

Lupta luase sfârșit.

În mijlocul fluviului, cu toate luminile aprinse la bord, trona în toată splendoarea lui marțială crucișătorul „*Radzeer*“ și-n liniștea dimineții răsună ordinul triumfal :

— Bere !

3

Crucișătorul, care naviga în susul lui Irrawaddy, îi întâlni mai întâi pe Dom' Doctor și pe conte, care coborau într-o barcă pe fluviu. Când au aflat de la Dom' Doctor ce se pune la cale-n junglă, au pornit cu toată viteza spre nord. În zori i-au luat la bord pe Rugină și pe Puștiu'.

Pe vapor, contele fusese doftoricit cu o doză mare de chinină și curând febra cedase. Până-n zori ajunseseră în dreptul taberei lui Kvang, unde lupta era pe cale de-a se sfârși și contele preluase comanda. În primul rând ordonase bombardarea trecătorii cu toate tunurile din dotare.

Între timp, o parte din marinari, sub comanda lui Rugină, coborâseră bărcile la apă și debarcaseră ceva mai în aval, cu două mitraliere și cu puști, pentru a tăia retragerea inamicului, manevră încununată de succes.

Vă întrebați, poate, cum a ajuns „*Radzeer*" pe Irrawaddy ? La câțiva kilometri în aval de Rangoon, eroii noștri prinseseră de veste că la gurile fluviului îi așteaptă două canoniere britanice. Începuse să plouă cu găleata. Întunericul nopții nu era sfâșiat decât de câte-un fulger. Țineau sfat. Urmare a acestui sfat, doi marinari vâsliră într-o barcă până la mal și dezlegară o joncă lăsată fără stăpân. În interiorul micuței colibe de la bordul joncii montară, cu toate greutățile întâmpinate din pricina furtunii, după eforturi supraomenești, instalația radio a crucișătorului. Aparatul de emisie-recepție nu era foarte voluminos, dar pretindea o îndemânare deosebită în ceea ce privește instalarea și punerea lui în funcțiune. În colibă luă loc Măciucă, iar tovarășul lui rămase să mânuiască echea. Trecură frumușel pe lângă cele două vase de la gurile fluviului. Acestea, oricum, nu-și băteau capul cu miile de jonci, ci căutau un crucișător uriaș. Spre miezul nopții ajunseră în golful Bengal. Începură să emită din dreptul malului surpat. La apariția primelor crucișătoare britanice jonca, îngustă (cu stația de radio la bord) se puse în mișcare și ulterior ancoră într-un golfușor de unde li se înfățișară privirii depozitul în flăcări și satul de pescari. Apoi, timp de două zile se plimbară pe mare. În apropierea țărmului locuiesc mii și mii de familii în asemenea jonci, cu cățel și cu purcel, cu ceaunul în care-și gătesc bucatele, cu leagănul pruncului și cu uneltele de pescuit. Și tot pe-o joncă își au casa și croitorul petecar și alți mici meșteșugari. Măciucă și camaradul lui se plimbară-n voie printre joncile de rafie, papură și paie, jucându-se cu emițătorul ; era ca și cum s-ar fi ascuns în puzderia de stele de pe boltă, lăsând Amiralitatea să cotrobăie printre toate astrele în căutarea lor.

În acest timp „*Radzeer*" se-ntorsese cu o sută optzeci de grade și, stingând toate luminile de la bord, începuse să urce pe fluviu încet, sub vălul protector al stihiilor. Trecu neobservat pe lângă Rangoon și până să se potolească fur-

tuna era dincolo de Mandalay, de unde porni cu toată viteza spre nord. Era singura lor șansă de scăpare. Știau însă că după furtună o escadrilă de avioane o să cerceteze toată valea fluviului.

La o cotitură traseră nava pe un braț secundar și poposiră între arborii tropicali. Se puseră de-ndată pe treabă. Legară cu odgoane palmierii înalți de patruzeci-cincizeci de metri și le îndoiră trunchiurile, trecând odgoanele prin vinciu, până când frunzișul lor formă un acoperiș natural deasupra crucișătorului. Apoi echipajul adună flori, vreascuri, frunze și, cățărându-se pe palmieri, așternură și acest strat vegetal de camuflaj. În jungla și mlaștinile situate la nord de Mandalay, la distanță de câteva mile unele de altele, trăiesc ici-colo triburi indigene. Pe-aici nu treceau vapoare sau bărci, nu era un braț folosit pentru navigație, așa că nu le mai rămânea să se teamă decât de avioane. Dar până la sosirea escadrilei, pe Irrawaddy nu mai era nici urmă de crucișător, ochiul de apă în care ancorase acesta nu sărea în ochi, fiindcă tunelul format din coroanele palmierilor, flori, frunze, liane și crengi se contopea cu masa uniformă a junglei.

Așa se face că nava dispăruse pentru a doua oară și deși emitea din zone de trafic maritim intens, i se pierduse urma. Cum Amiralitatea n-a alcătuit nici până-n ziua de azi un raport oficial, printre marinari circulă tot felul de legende despre un crucișător-fantomă care uneori emite din ceață, fără a fi vreodată văzut de cineva, fiindcă la comanda lui se află Jack Juma' de Țeastă, un pirat din veacul al nouăsprezecelea.

4

Contele se plimba împreună cu Kvang pe malul fluviului. Morții fuseseră îngropați, iar răniții oblojiți ; apoi găsiseră și cadavrul lui Morrison Snyder. Dar unde o fi Bradford ?

Puseseră mâna pe unul dintre subofițerii lui Snyder. Acesta le povesti că Bradford pornise în galop spre Mandalay încă înainte de începerea luptei.

— Spune-ne, de ce-a plecat ? îl descusu Kvang.

— Asta-i secret, stăpâne.

— Atunci, n-ai decât să nu-mi spui, dar o să pun să te lege la pământ pe poteca furnicilor roşii.

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi spun, stăpâne.

— Sunt de-aceeaşi părere — răspunse Kvang prietenos.

— Fata aia palidă de-i ziceţi căpitan, duce la Mandalay vestea că boierul englez a căzut la învoială cu tine şi că rămâne aici două săptămâni. Face treaba asta pentru ca englezii şi francezii să nu-şi mai trimită soldaţii încoace. Între timp, toate triburile urmau să capete puşti, ca să învingem armata care ar fi purces înspre noi.

— Iată un plan diabolic — îi spuse contele lui Kvang. Te izolează de armata dumitale şi, înarmând toate triburile rebele din zonă, ar fi stăpânit după bunul lor plac ţinutul de graniţă. Păcat că nu mai avem staţia de emisie pe navă ; Bradford o să-şi ia tălpăşiţa din Mandalay. Îmi pare nespus de rău.

— Mie chiar mai mult de-atât — zise Leven cu glas înăbuşit. Puţin a lipsit să-l spânzur din greşeală, în locul lui, pe roşcovanul ăla simpatic.

— Află, Leven, că-i un om cu adevărat extraordinar. Ar fi o partidă grozavă pentru sora dumitale, după ce vă întoarceţi la Londra, fiindcă într-un fel sau altul vei fi reactivat. Ţi-ai îndeplinit aici ireproşabil misiunea de ofiţer al armatei engleze. În ceea ce priveşte afacerea aceea penală, prietenul nostru roşcovan are o teorie proprie. Prin fuga lui, Bradford face imposibilă demascarea sa, însă după toate cele întâmplate, distanţa o să acorde mai multă încredere cuvântului dumitale de onoare, chiar şi în lipsa unor probe concrete.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, Excelenţă, prea puţin îmi pasă mie de ce crede Londra despre mine. Şi nici n-am de gând să mă mai întorc vreodată în patrie. M-am îndrăgostit de junglă. Nu se poate apropia cu adevărat de junglă decât cel ce a ştiut să preţuiască la justa ei valoare ambianţa unui oraş modern, strălucitor. M-am legat sufleteşte de băştinaşi, mă simt bine printre ei şi-o să rămân aici.

Tăcură. Contele înţelegea foarte bine ce trebuie să fie în sufletul lui Leven. Suferinţa şi nedreptăţile îndurate făcuseră din el un sceptic şi un resemnat.

— Cred c-ar fi inutil să-ncerc să te fac să-ţi schimbi hotărârea. O să-ţi spun, totuşi, ceva ce să-şi reînvie un pic pofta de viaţă. Eşti încă tânăr, Thomas Leven !

Fred Jegosu' se apropie de cei doi :

— Iertaţi-mă că vă-ntrerup, însă apele au început să se retragă şi, dacă nu vrem să eşuăm, trebuie să ridicăm ancora în câteva clipe.

— Pornim ! — zise contele.

Fred îl salută fericit. Avea acum nu numai un vas şi-o uniformă veritabile, ci şi un superior veritabil.

CAPITOLUL ZECE

Bradford faţă-n faţă cu propriile-i învăţături. O fereastră sumbră. În afacerea „Radzeer" Rugină e singurul care depune o plângere împotriva fracului său. Plângerea i se soluţionează.

1

Bradford gonea cu sufletul la gură spre fortăreaţa din Mandalay. Iscoadele îl înştiinţaseră că urmele prizonierilor evadaţi duceau în tabăra lui Kvang. Aşadar, n-avea motive de îngrijorare că există în Mandalay vreo persoană care să-i cunoască antecedentele, aşa cum i le înfăţişase el contelui. Se prezentă imediat la comandant.

— Veniţi din nou ? Aha, îmi amintesc... Sunteţi marinarul care a făcut parte din escorta contelui.

Bradford răsuflă uşurat. Aştia nu ştiu nimic — îşi spuse el în sinea lui.

— Nu sunt marinar, sunt căpitanul Bradford, de la statul-major.

Îi povesti comandatului tot ce se-ntâmplase de la naufragiul adevăratului „*Radzeer*", cum ajunsese prizonierul unor escroci, felul în care aceştia li s-au substituit lor şi, în fine, drumul spre miazănoapte în compania celor doi escroci. Comandantul rămăsese ca la dentist. Bradford îi înmână ordinul de serviciu şi legitimaţia cu fotografie. Documentele îi confirmau întru totul spusele.

— Dacă se află ceva, o să iasă un scandal monstru. Şi la dumneavoastră şi la noi. Aşa că n-ar strica să muşamalizăm povestea asta. Da' unde naiba a dispărut crucişătorul ?

Şi lui Bradford i-ar fi plăcut să poată da răspunsul la această întrebare. Peste o jumătate de oră lua micul dejun în compania generalului.

— Mă bucur c-aţi ajuns la o înţelegere cu Kvang.

— N-am întâmpinat cine ştie ce greutăţi. De-acum înainte n-o să mai avem dureri de cap.

Afară fanfara începu un marş şi garda de onoare se alinie în formaţie. Pesemne că soseau nişte oaspeţi cu grade militare importante. Bradford privi pe fereastră. Erau câţiva ofiţeri englezi. De ei n-avea motive să se teamă. Îl cunoşteau cu toţii şi habar n-aveau ce se-ntâmplă pe cursul superior al lui Irrawaddy. Erau însoţiţi de un civil cu o servietă la subraţ.

Comandantul garnizoanei îi pofti în biroul generalului :

— Pe-aici, domnilor — îi îndrumă el, după care se-ntoarse către general : Au sosit câţiva ofiţeri englezi în frunte cu colonelul Hutchinson.

Generalul se ridică de pe scaun să-şi întâmpine oaspeţii. Cu toţii îl salutară exuberanţi pe compatriotul lor, Bradford :

— Ce bine că ne-am întâlnit aici — îi spuse colonelul Hutchinson lui Bradford. Aveam de gând să te aşteptăm în Mandalay până te-ntorceai cu contele.

— Am foarte multe de raportat — îl anunţă căpitanul.

— Asta contează mai puţin în clipa de faţă. S-a găsit cineva care să te şicaneze complet aiurea. Apoi, întorcându-se spre general, îi ceru permisiunea : Permiteţi, domnule general, să ne retragem pentru o scurtă discuţie între patru ochi ?

Celor doi ofiţeri englezi li se puse la dispoziţie o cameră învecinată.

— Dragul meu — începu colonelul — totul pare să fie o aiureală şi nimic mai mult. Mă deranjează teribil faptul că tocmai mie-mi revine o sarcină atât de ingrată, fiindcă, repet, totul mi se pare absurd şi dezgustător. Un oarecare a expediat de la Colombo o scrisoare pe adresa ministerului de război, în legătură cu o femeie care a fost asasinată. Un tip care se joacă de-a detectivul particular. A aruncat scrisoarea la coşul de gunoi, deoarece te calomnia pe tine, susţinând că pe pumnalul găsit lângă cadavrul femeii ar fi... iartă-mă că ţi-o spun... amprentele tale. Scrisoarea au aruncat-o la gunoi. La care, închipuie-ţi că individul a expediat un colet din Mandalay.. Şi, cine ştie prin ce vicleşug, l-a convins pe conte să-i dea în scris că expeditorul coletului a călătorit cu tine şi cu contele la bordul aceluiaşi vapor şi că respectivul a scos un geam din rama unui hublou. În colet e un asemenea geam tăiat în două şi cu jumătăţile suprapuse precum lamelele ce conţin preparate pentru microscop. Şi tipul ăsta a scris, iartă-mă, te rog... că pe geam sunt conservate amprentele tale digitale... Iar aceste amprente sunt identice cu ale ucigaşului care a folosit pumnalul. Neplăcută situaţie... Însă alăturat era, neîndoielnic, scrisul contelui... E şi-n interesul tău... să elucidăm cât de cât povestea asta scârboasă... căci am primit ordin să...

— Cum puteţi crede că... bâigui Bradford livid.

— Păi, cum să zic... hm... e neplăcut... dar acum domnul ăsta pe care l-am adus cu noi... care-i dactiloscopist... că de-aia l-am adus... N-o să afle nimeni. Cred că-i şi-n interesul tău să-l putem sancţiona imediat pe calomniator, fiindcă nu s-a mai pomenit vreodată să fie aduse-n discuţie amprentele unui căpitan de stat-major în legătură cu un asasinat...

Un tânăr ofiţer ceva mai suspicios de felul lui, care urmărise scena aceasta de la o distanţă nu prea mare, sări cu agilitate asupra lui Bradford, care scosese revolverul, de bună seamă ca să se împuşte.

După aceea fu imobilizat şi colonelul se uită la el cu o căutătură speriată.

— Vă rog, domnule inspector-şef — i se adresă Hutchinson civilului — pregătiţi trusa pentru amprentare.

Civilul scoase câteva ustensile din servietă. Bradford izbucni deodată în hohote de râs.

— Lasă, amice — spuse el cinic. Amprentele coincid. Recunosc, eu am ucis-o pe Helen Aldington.

Fiind vorba de un militar şi de un secret a cărui divulgare ar fi adus daune ambelor state, Bradford fu încătuşat şi transportat cu cea mai mare discreţie la bordul torpilorului cu care veniseră englezii şi de la Calcutta vasul-amiral „*Queen Victoria*" îl luă în Anglia, pentru a fi judecat.

2

Echipajul lui „*Radzeer*" ascultă de sfatul contelui, care nu le promisese oamenilor absolut nimic, le mulţumise pentru loialitatea şi isteţimea pe care o dovediseră şi le recomandase să intre în portul Calcutta şi să se predea autorităţilor.

— Oameni buni — le spuse contele — în cazul de faţă nu eu reprezint autoritatea competentă, dar înclin să cred că pentru serviciile pe care le-aţi adus Angliei nu vă poate aştepta decât recompensa. E de competenţa poliţiei să vă aresteze, justiţia nu vă poate recompensa, ci doar pedepsi, însă regele are puterea să vă graţieze. Voi înfăţişa cazul vostru Majestăţii Sale, şi voi spune adevărul şi la întrunirea ministerială : prin vitejia, inteligenţa şi credinţa faţă de patrie aţi prevenit o catastrofă de proporţii. Asta-i tot ce vă pot promite, băieţi.

„*Radzeer*" naviga, aşadar, cu toată viteza spre Calcutta.

— Am petrecut o vacanţă pe cinste — îi spuse Rugină lui Puştiu', cu care împărţea cabina secundului.

— Şi totuşi, ne-ntoarcem acasă fără Tom — oftă fata un pic necăjită.

Contele intră în cabină tocmai când Rugină dădea să-şi treacă braţul pe după umerii fetei.

— Felicitări — spuse Excelenţa Sa. Acum va trebui să vă despărţiţi însă pentru o bucată de vreme. La Calcutta veţi fi arestaţi cu toţii. O să mă-ngrijesc să nu aveţi parte de un tratament prea aspru. Am audiat echipajul şi am înţeles că domnişoara Leven a fost prizonieră, că aţi reţinut-o la bord împotriva voinţei ei, ca şi pe mine, de altfel ; sper că aşa stau lucrurile, nu ?

— Categoric ! — încuviinţă Rugină, dându-şi seama că Southessex vrea s-o scutească pe Edith de inevitabila procedură penală care-i aştepta la Calcutta. Pe domnişoara am răpit-o în toiul nopţii, am legat-o fedeleş în somn şi-am coborât-o pe-o scară proptită-n geam, ca s-o ducem la bord. Putem spune, eventual, că am şi bătut-o.

— Cred că n-o să duceţi lipsa protectorului dumneavoastră roşcovan un timp prea îndelungat —o consolă contele pe fata posomorâtă.

— Excelenţă, am senzaţia că-n săptămânile din urmă nu mi-am făcut de ruşine confraţii roşcovani din lumea asta mare — zise Rugină zâmbind mulţumit.

3

Contele avu o discuţie îndelungată cu ministrul de război. Asta după ce fusese în audienţă la rege.

— În primul rând — începu contele — deşi puşi sub urmărire, mi-au salvat viaţa, mie şi nenorocitului de Bradford după naufragiul lui „*Radzeer*". În al doilea rând, cu toată înşelătoria la care au recurs, tot timpul s-au străduit să-şi slujească patria. M-au salvat din mâinile lui Snyder, scutindu-ne astfel de-o mulţime de necazuri. Mi-au salvat viaţa când am fost doborât de boală şi mi-au executat ordinele întocmai şi milităreşte. Nu mi-e jenă să recunosc că băiatul ăsta roşcovan a rezolvat de unul singur ceea ce

păruse imposibil în ochii statului-major. Şi, în fine, dacă n-ar fi furat „*Balmoralul*", nu ar fi ajuns în situaţia de-a putea nimici, prin intervenţia lor, transportul de arme care ar fi transformat Birmania şi Caşmirul în scena unor confruntări sângeroase. Cu toate astea, au comis şi un delict grav : au sechestrat un crucişător englez. Nu dintr-o pornire egoistă, în interes personal, ci pentru salvarea unui om despre care, între timp, am aflat cu toţii că a suferit o mare nedreptate.

— Hm, mă rog, nu le contest virtuţile... De altfel, nici n-am înaintat vreun raport oficial pe tema asta. Şi totuşi, cum s-o scot la capăt cu indivizii ăştia ?

— După mine, dacă ar fi să punem în ecuaţie meritele şi păcatele lor, ar trebui să-i distingem pe toţi.

— În ce fel ?

— Să le facem cadou crucişătorul. Astfel, nimeni n-ar putea afirma că flotei engleze i-ar putea fura cineva un vas de război. Şi aşa e vorba să fie date la casare trei-patru nave. Una dintre acestea să fie „*Radzeer*". Să păstrăm de-acum acest nume. Aceşti bărbaţi grozavi ne vor aduce doar foloase. Compania maritimă pe care am înfiinţat-o va folosi crucişătorul pentru transportul în siguranţă al mărfurilor asigurate la preţuri uriaşe pe apele bântuite de piraţi ale Oceanului Indian. Şi cu timpul o să se afle că „*Radzeer*" era al lor încă de la plecarea mea din Colombo către Rangoon.

— Bine, dar...

— Majestatea Sa e de acord cu planul meu, prin care am îndrepta şi gafa noastră ridicolă.

— Şi eu sunt de acord.

Şi uite-aşa, delincvenţii nici nu au mai fost arestaţi oficial. După o săptămână de detenţie, li s-a adus la cunoştinţă că undeva s-a strecurat o eroare regretabilă, că autorităţile nici n-au ştiut că „*Radzeer*" e o navă casată, proprietatea unei companii private, şi după ce au fost sfătuiţi călduros să se prezinte, pe cât posibil, la Londra, au fost „repuşi în posesia" vasului „proprietate personală" şi li s-a aplicat o amendă de câţiva şilingi pe cap de persoană „pentru portul ilegal al uniformei militarilor din flota Majestăţii Sale".

— Nu-i nimic, băgăm recurs — îl liniști Fred Jegosu' pe căpitanul de poliție palid și vizibil năucit de turnura evenimentelor.

— Bravo, frumos vă mai șade — se tângui Rugină — puneți omu' să plătească niscai șilingi pentru orice fleac...

Pe stradă, însă, făcură mare tărăboi, începură să chiuie de bucurie și să se îmbrățișeze, iar apoi dădură fuga la crucișător.

...Epilogul întregii afaceri fu acela că, după întrevederile avute de conte, eroul acestor aventuri, Rugină, fu invitat undeva sus de tot. La această primire au participat doar câteva personalități de vază. Prietenul nostru purta de data asta un frac care-l prindea foarte bine, în ciuda mănușilor albe și a cămășii galbene. Teoria lui atât de îndrăzneață cu privire la ucigașul Helenei Aldington și trucul hazliu cu geamul hubloului îi aduseseră gloria.

— Cum de ți-a dat prin minte că se pot conserva amprentele cuiva între două bucăți de geam ?

— În timp ce călătoream sub numele de Dr. Verhagen — răspunse Rugină — Bradford mi-a dibuit impostura punându-mă să-i explic cum se păstrează între două lamele tripa... în fine, chestiile alea. În picăturile de sânge există corpusculii ăia albi, tripa... și încă șase litere pe orizontală. Mai târziu când stăteam de vorbă cu Excelența Sa, am văzut că tipu' bate darabana nervos pe geamul hubloului. Mi-am zis că dacă-ntre două lamele rezistă și tripa... chestiile alea, poate ține figura și cu amprentele. Așa că-n timp ce se plimbau pe punte am scos geamul, și așa nu era decât un flecușteț mărunt, rotund, l-am tăiat pe din două și jumătățile le-am pus una peste alta, să rămână amprentele ca salamul între două felii de pâine.

Rar s-a mai întîmplat să aibă cineva, în această sală cu galerie, parchet lustruit și tavan lambrisat, succesul eroului nostru roșcovan. Domnii din asistență îi zâmbiră prietenos și Înălțimea Sa îl întrebă dacă are vreo dorință.

— Majestate — spuse Rugină roșind — ce valoare are cel mai frumos frac din lume dacă n-are nasturi ?...

Am mai pomenit faptul că singurul punct slab al lui Rugină era vanitatea, dar se pare că bătrânul domn din

jilțul sângeriu cunoștea destul de bine natura umană, căci îi răspunse cu un surâs binevoitor :

— Data viitoare, când o să te invit să-mi ții companie, o să fii mulțumit de fracul pe care-l vei purta. Și pentru asta n-o să ai de așteptat nici măcar un an.

— Vezi, prietene — interveni contele — cinstea și loialitatea v-au scăpat de bucluc. Sincer să fiu, când am revenit în patrie și v-am lăsat în stare de arest preventiv la Calcutta, mă temeam că nu veți scăpa nepedepsiți.

— Să fim pedepsiți? Dar pentru ce? se minună Rugină.

— Ați avut foarte multe merite, spuse ministrul de război, dar totuși, ați ocupat cu forța un crucișător și i-ați luat captivi pe conte și pe un presupus căpitan de stat major.

— Apăi... — spuse roșcovanul făcând ochii mari de uimire — la mijloc trebuie să fie o eroare îngrozitoare, acum chiar îmi pare rău că n-am ajuns în instanță, pentru că nu-mi place să planeze asupra mea nici cea mai mică umbră de îndoială — urmă el indignat și se privi atât cât putu, adică până la cămașa galbenă. Împreună cu câțiva prieteni, gentlemeni, deși civili, înfruntând mii de primejdii, la ordinul contelui de Southessex, am pornit la drum noaptea, pe furtună, la bordul unui crucișător scos la casare, o vreme am fost chiar siliți să purtăm, împotriva voinței noastre, uniforma militară...

— Glumești, domnule ? îl întrebă bătrânul domn din jilț.

— Poftim, Majestate, vă rog să vă convingeți de adevărul spuselor mele — zise Rugină întinzându-i o coală de hârtie. În josul paginii scria :

„Tot ce figurează mai sus pe această coală de hârtie a fost dus la îndeplinire din ordinul meu și în conformitate cu instrucțiunile primite de la mine. Am considerat că astfel servesc cauza patriei și interesele ei militare majore.

Contele de Southessex".

Documentul era datat în ziua în care dispăruse crucișătorul „*Balmoral*" și cuprindea următoarele instrucțiuni :

1. L-am însărcinat pe domnul Hallyburton să pornească împreună cu alți câțiva gentlemeni pe mare cu crucișătorul „*Balmoral*", ancorat în rada zonei de carantină.

2. L-am obligat pe sus-numitul să aprovizioneze nava în portul Sabang, pe cheltuiala trezoreriei, cu necesarul de trabuce și băuturi alcoolice.

3. I-am cerut, ca din cauza însoțitorului meu Bradford, suspect de spionaj, să simuleze că mă ia captiv la bordul crucișătorului.

4. Sub amenințarea cu pedeapsa, le-am cerut acestor domni să mă cruțe de chinul participării la parada militară organizată de francezi cu ocazia primirii mele și, în consecință, substituindu-mi-se mie și căpitanului Bradford, să poarte tratative diplomatice pe cât posibil încununate de succes.

5. I-am obligat să rectifice denumirea incorectă de pe bordaj în „*Radzeer*".

6. Sub amenințarea cu pedeapsa le-am ordonat să inducă în eroare pe termen îndelungat flota, escadrilele de avioane, submarinele, polițiștii și stațiile de interceptare ale Majestății Sale, să dejoace toate manevrele acestora și, pe cât posibil, să nu se supună eventualelor ordine primite de la acestea.

7. *Cel mai important* : cei ce vor încălca ordinele întărite cu semnătura mea vor fi transportați în comitatul Essex, unde mai este în vigoare dreptul paloșului, și voi pune să fie decapitați, conform prevederilor în vigoare.

Bătrânul domn din jilț izbucni în hohote de râs și râse până-i dădură lacrimile. Ministrul de război, după ce citi textul instrucțiunilor semnate chiar de conte, simți că se înăbușă și horcăi câteva clipe după aer. Buna dispoziție se înteț după ce contele le povesti înaltilor demnitari împrejurările în care scrisese acea întărire.

— Aș vrea să știu, însă —zise lordul-amiral — ce s-ar fi întâmplat dacă, la finalul procesului, această hârtie ar fi ajuns pe masa judecătorului.

La această întrebare era greu de dat un răspuns.

Documentul fu depus în arhiva familiei Southessex, unde poate fi consultat până-n ziua de azi.

— Prietene, dumneata nu eşti un om pierdut — zise suveranul — mă voi îngriji ca de azi înainte să-ţi foloseşti talentele într-un mod cât mai eficient.

— Înseamnă că învăţătorul meu n-a avut totuşi dreptate — răspunse Rugină.

Aici întrevederea luă sfârşit.

4

Compania de asigurări n-a regretat niciodată faptul că a încredintat echipajului de pe „*Radzeer*“ transportul mărfurilor preţioase pe apele atât de nesigure al Oceanului Indian. Cu greu putea fi imaginat un transoceanic mai punctual şi mai corect decât „*Radzeer*“. Personalul de la bordul lui era demn de încredere şi fiecare marinar era posesorul unei sume destul de frumoase, fiindcă prin achiziţionarea de către stat a patentului Leven, membrii „societăţii pe acţiuni“ împărţiseră între ei cele douăzeci şi cinci de mii de lire sterline ce le reveneau de drept, Barosanu' luându-şi şi el partea ; primise banii printr-un mandat poştal al cărui expeditor era „lovi-te-ar damblaua“. Faraonu' cel bădăran căpătă şi el o recompensă.

Nu-l dădură uitării nici pe falsul Leven. În sfârşit, ajunsese şi el la liman, după ce i se oferise un mic capital cu care să pună pe picioare la Londra o cafenea cu firma „*La Legiunea Străină*“.

De ce nu s-au aşezat undeva Fred şi prietenii lui ? Deoarece după o săptămână s-ar fi plictisit de moarte. Nu puteau trăi fără mare, călătorii, aventuri. Rugină constituia o excepţie. După ce se însură cu Edith Leven, cumpără un teren pe domeniul contelui, la un preţ, zice-se, avantajos pentru tânăra pereche.

Majestatea Sa se-ngriji ca-n ziua nunţii, fracul lui Rugină să nu mai aibă cusurul de la întrevederea lor de pomină. Acesta nu regretă faptul că, cedând în cele din urmă în faţa teroristei de nevastă-sa, îşi lăsase acasă mă-

nuşile, cămaşa şi superbii lui butoni din opal verde. Ordinul Jartierei avea să-i compenseze toate aceste frustrări. Fred Jegosu' şi echipajul de pe „*Radzeer*" participară la cununie şi le oferiră mirilor un buchet superb, la care căpitanul avea pregătit şi un discurs, însă, până la urmă, din cauza emoţiei şi a sfielii, provocate de prezenţa atâtor personalităţi, în momentul în care întinse buchetul nu reuşi să îngaime decât :

— Of, ce tâmpenie... ce tâmpenie...

Cuplul plecat în voiaj de nuntă pe Riviera franceză a fost transportat până la Calais de „*Radzeer*", şi, cu acest prilej, echipajul în frunte cu căpitanul, se aghezmui în aşa hal, încât, pe când tânăra pereche călătorea cu trenul spre Paris, într-o mahala a Calais-ului goneau în draci, unele după altele, ambulanţele, dubele poliţiei şi maşinile de pompieri.

...Dar Tom Leven ? Ei bine, a fost reabilitat în chip strălucitor. De întors, nu s-a mai întors însă niciodată în Anglia. A fost avansat la gradul de locotenent-colonel şi investit cu titlul de guvernator al provinciei pe care o pacificase.

5

Dacă întinderea oceanului este învăluită în ceaţă şi pe undeva se arată vreo navă cu luminile stinse la bord, care nu răspunde apelurilor radio, lumea nu se mai gândeşte neapărat la nişte contrabandişti ce navighează în secret. De-acum toţi ştiu că acesta nu poate fi decât „*Balmoral*", cel pe care odinioară ciclonul l-a săltat în aer şi l-a învârtit de şapte ori. De-atunci el bântuie marile ca o navă-fantomă, are radioul închis, dar dacă i se zăreşte umbra ştearsă, înseamnă că se anunţă o furtună de proporţii.

Orice marinar ştie măcar atâta lucru.

Lector : LAURA BALTOC
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 30 544 la
Imprimeria „CORESI" BUCUREȘTI
Regia autonomă a Imprimeriilor
ROMÂNIA